

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A
Rogue
MEETS A
SCANDALOUS
Lady

New York Times Bestselling Author

JENNIFER
ASHLEY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

BİR HAYDUT
SKANDAL BİR
KADINLA TANIŞIR
MACKENZIES, KİTAP 11

JENNIFER ASHLEY

JA / AG YAYINCILIK

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18 Sonsöz

Alıntı: Bir Mackenzie Yuletide

Ayrıca Jennifer Ashley Mackenzie

Aile Ağacı

Yazar Hakkında

BÖLÜM 1

Şubat, 1893

Regent's Park'ın yeşil alanında tabanca parladığında, David Fleming hayatının gerçekten değişmesi gerektiğini fark etti.

Mermi yanından geçerken dans ederek kenara çekildi, ancak dengesiz vücudu onu yere indirdi ve bozulmamış siyah kaşmir takımını çamur ve çimenle kapladı. Çakıl yanağını keserken David kirin tadını aldı.

"Ne halt ediyorsun sen?" İkinci adamı Pickering ona bağırdı. "Ayağa kalk dostum. Atışa karşılık ver."

David yuvarlanırken inledi, parmağı tabancasının tetiğinden çok uzaktaydı. Çok az acı hissetti, çünkü bütün gece içtiği sek viski neredeyse tüm hislerini silmişti.

"Kimse vuruldu mu?" diye geveledi.

Pickering şafak ışığında toplanmış küçük beyefendi kalabalığına baktı, sarı saçları esintide dalgalanıyordu. "Hiç sanmıyorum."

David bacaklarını altına almaya çalıştı, başaramadı ve kolunu Pickering'e uzattı. "Bana yardım et."

Pickering'in David'in kendisiyle konuştuğunu anlaması birkaç dakika sürdü. Aptal. Sonunda Pickering David'i ayağa kaldırdı. Genç ve yaşlı ahbabları fazla endişelenmeden beklediler.

Sabahın köründe Regent's Park'ta bulunup düelloları teşvik etmemesi gerektiğini bıyıklı, yaşlı bir beyefendi, "Kaybettiniz," dedi. "Griffin kazandı."

David ipek yeleşinin üzerindeki çamuru temizledi. "Ne halt ediyoruz beyler? *Düello* mu? Bu çağda mı? Birbirimizi öldürmemizi izlemeyi bekliyordunuz."

"Farklılıkları çözmenin onurlu bir yolu," dedi yaşlı beyefendi sakince.

David'in rakibi Oliver Griffin adında bir asabi ona doğru koşarken bir kükreme ile bölündü.

"Korkak!" Griffin böğürdü. "Hilekar! Kıpırdama da seni vurayım."

Titreyen eliyle tabancasını salladı ve Pickering telaşla tabancayı onun elinden aldı. Griffin de diğerleri gibi sarhoş bir halde sallanıyordu ama ellerini David'in boynuna dolamayı başarmıştı.

"Beyefendiler gibi halledin demiştiniz," diye öfkelenildi, tükürükleri David'in üzerine yağıyordu. "*Seninle hesaplaşacağım*."

Griffin bir sülük gibi tutundu. David, Griffin'in inanılmaz derecede sıkı tutuşunu tırmaladı ve sonra bir centilmen olmayı unutmamanın zamanının geldiğine karar verdi.

Griffin'in çenesini kırmak için yumruğunu mükemmel bir boksör hareketiyle kaldırdı. David çenesini yana doğru sarsarsa Griffin'in boynunu kırabilirdi ama bu sabah cinayetden içeri tıklılmaya hiç niyeti yoktu. Griffin'in dengesini bozdu ve ardından adamın gözüne akıllıca bir yumruk indirdi.

Griffin uludu. David onun yanından kaydı ve Pickering'in omzundan destek alarak ayaklarının üzerinde durdu.

Erkeklerin itaat etmeyi öğrendiği bir sesle Griffin'e, "Bitti," dedi. "Buluştuk, sen vurdun. Onur tatmin oldu. Oyunun kuralları."

Griffin döndü, yüzü kan içindeydi. "Sende hiç onur yok, Fleming. Seni öldüreceğim! Oğullarımın benden olduğunu nereden bileceğim? Yuvamdaki guguk kuşları ..."

David cebinden mendilini çıkarıp yanağındaki kesiklere sürdü. Nafile, çünkü mendil de yüzü kadar kirliydi.

"Karına hiç dokunmadım, Griff. O onurlu bir kadın ve sana sadık, Tanrı bilir neden. Ona karşı nazik ol."

Griffin sadece hırladı. Karısının kötü şöhretli David Fleming'*le* bir gönül ilişkisi yaşadığına o kadar inanmıştı ki, bunun doğru olup olmadığını anlamak için hiç durmamıştı. Griffin'in karısı Kilmorgan Düşesi'nin arkadaşıydı ve düşes David'e bir hafta önce bir baloda Bayan Griffin'e göz kulak olmasını söylediğinde David hemen itaat etmişti.

Eğer kadınla flört ettiyse, suçlanacak biri değildi. Kadın yalnızdı, mutsuzdu ve kaba Griffin'le evliydi. Birkaç saatliğine ilgi odağı olmak hoşuna gitmişti ama ikisinin de bunu daha ileri götürmeye niyeti yoktu.

Griffin ağzını kapattı ama yüzüne kurnaz bir ifade geldi. "Sana inanmıyorum ama önemli değil. İntikamımı aldım. Sevgili kontesinize geçen hafta nerede *olduğunu* sorun." Griffin bunu şifreli bırakmak yerine kendi göğsünü yumrukladı. "*Benimle* birlikte. Ona sahip oldum, Fleming. Mümkün olan her şekilde." Kalçasını dışarı çıkardı ve arkadaşları güldü.

"Zavallı kadın," dedi David duygusallıkla. Çamurlu mendilini dikkatlice katladı ve göğüs cebine soktu. Eğer Griffin onun

David'in Bavyeralı bir kontes olan şimdiki metresini kullanarak intikam almak istiyordu. Geceleri hangi yatakta uyuduğuyla ilgilenmeyen, aşk dolu bir kadındı. "Zayıf görünmesine şaşmamalı. Onu tekrar gördüğünde iyi dileklerimi ilet."

Şapkasını takıp vakti gelmişti. David'in şapkasını bulamaması dışında, onu kaybetmekten nefret ediyordu - iyi bir başlıktı.

Bir böğürtü daha duydu ve Griffin yine üzerine gelmiyorsa lanet olsun. Kendisinin bu düelloya ikna edilmesine nasıl izin vermişti?

Sarhoştı, işte böyle. Sarhoş, yorgun ve sıkılmıştı ve Griffin'e ateş etmenin iyi bir eğlence olacağına karar vermişti. Ama şimdi canı yanıyordu ve eve gitmek istiyordu.

David, Griffin ona doğru hamle yaparken yanından sıyrıldı, adama kafa kilidi taktı ve düzenli bir şekilde sırt üstü çevirdi. Bu hareketi Hart Mackenzie'den öğrenmişti - Hart ona yaptıktan sonra.

Griffin küfretti ve uludu. Griffin'in arkadaşları, hepsi de ahmaktı, David'in haksızlık ettiğine karar verdiler ve hep birlikte ona saldırdılar. David bir hengamenin içinde yere yığıldı; yüzüne, sırtına, kollarına darbeler iniyor, botlar yan tarafına çarptıkça kaburgaları gıcırıyordu.

Bağrısmalar ve küfürler arasında, akıllarında tutuklamalar olan Peeler'ların tiz ve delici düdük sesleri duyuluyordu.

Adamlar sarsılarak ayağa kalktı ve sonra dağılıp sislerin içine doğru kaçmaya başladı. Pickering ve yaşlı beyefendi bile David'i terk etmiş, onu kendisine doğru gelen koyu renk giysili, miğferli adamların çılgın hücumuna bırakmıştı.

Kaslı bir kol David'i ayağa kaldırdı. "Tutuklusunuz efendim," dedi polis memuru neşeyle. "Kargaşaya neden olmak ve ateşli silah kullanmak."

"Dikkat ederseniz, memur bey, silahım ateş almadı," diye başladı David, ama polis memuru bileğine metal bir kelepçe takarken kelimeler bulanıklaştı.

David hapishanelerin çok da kötü olmadığına karar verdi. Marylebone Yolu'ndaki nezarethane, gecenin tutuklamalarının sabah sulh hâkiminin kararlarını beklediği küçük bir odadan ibaretti. David duvarın dibinde bir yer tutmuş, buranın sakinlerine her şeyi çalmamaları için rüşvet vermişti.

cüzdanındaki tüm bozuk paraları vererek üzerindeki giysileri çıkardı. Sırada saati vardı. Tek gözü olan bir adam, gözünü ondan ayırmazdı.

Yer pis kokuyordu, uyuyan adamların cesetleri yere yığılmıştı. Haşaratlar karanlık köşeleri tırmalıyordu. Ama en azından yukarıda, güneşin tamamen doğduğunu haber veren bir pencere vardı.

David'in avukatına, uşağına, çok iyi arkadaşı Kilmorgan Dükü'ne, hatta sokaktaki rastgele bir insana bile haber verilmesi talebi -görmezden gelinmişti. Onu parktan sürükleyerek çıkaran polisler David'i gecenin diğer tutuklamalarının yanına itmiş ve bırakmışlardı. Şimdi burada yatıyordu.

Yokuşun dibi de böyle miydi?

David'in başı çarpıyor, boğazı yanıyor ve midesi bulanıyordu. Tek istediği acısını dindirmek için biraz daha viski içmekti. Bu ve yumuşak bir yatak, güzel bir kadın ve belki de bir puro.

Hayır, duman düşüncesi daha fazla mide bulantısı yaratıyordu. Kendini daha iyi hissedene kadar puroyu bırakacaktı.

Kapı gıcırdadı. "Bay Fleming!" Anahtarcı bu ismi ilgisiz bir şekilde haykırdı.

David acı içinde ayağa kalktı. "İşte buradayım, iyi dostum. Kahvaltımı getirdin mi?"

Mahkûmlardan birkaçı kahkahalarla güldü. Biri, "Evet, bana bir kova sos ve bir kova kahve getirin," diye mırıldandı.

Anahtarcı onları görmezden geldi, kötülüğü tamamen David'e yönelikti. "Haydi, sen."

Yargıcı görmek için biraz erken, diye düşündü David, belki de adam o günkü davalarına bir başlangıç yapmak istiyordu. Elma, mendil ve çocuk giysisi hırslıların; iyilik satan kadınlar ve David.

Anahtarın peşinden nemli bir geçitten geçerek bir masa ve sandalye dışında boş olan daha büyük bir odaya girdi. İri yarı bir polis memuru onlara katıldı ve David'i koltuğa itti.

"Teşekkür ederim efendim," dedi David anahtarcıya. "Bana salonumu göstermeniz büyük incelik."

Anahtarcı homurdanarak yanlarından ayrılırken polis memuru "Kapa çeneni," dedi. "Süper geldiğinde saygılı olun."

"Başkomiser, öyle mi?" David söyledi. "Tanrım, şimdi yüksek çevrelerde hareket ediyorum."

Polis memuru ona vurdu. Ağzının ortasına bir darbe, kan akıtacak kadar sert değil ama David'in başını geriye sallamasına yetecek kadar sert. "Kapa çeneni *dedim*."

David kederli bir iç geçirdi. Polis memuru yumruğunu tekrar sıkarken ellerini kaldırdı ve dudaklarının üzerinde bir anahtar çevirme hareketi yaptı.

Kapı bir kez daha açılarak uzun boylu bir adamı içeri aldı. David'in ilk içgüdüğü ayağa kalkmak oldu, çünkü içeri giren beyefendi seçkin biriydi, ama polis memurunun uyarı dolu bakışları onu yerinde tuttu.

Sert bir yüzdeki ela gözler David'inkilerle buluştu, kızıla çalan saçları kötü ışıktaki parlıyordu. Boyu, yapısı ve tavırlarıyla Kilmorgan Dükü Hart Mackenzie'ye benziyordu ama o Hart değildi. Üvey kardeşiydi, Dedektif Başkomiser Lloyd Fellows.

David, Fellows'un bakışlarındaki donukluğu görene kadar rahatlamıştı.

"Ah, hadi ama," dedi David, ona en çekici gülümsemesini vererek. "Beni ne kadar kışkırtmış olursa olsun, Regent's Park'ta bir adamı vurmaya çalıştığıma gerçekten inanmıyorsun. Tabancamı incelerseniz, tamamen dolu ve ateşlenmemiş olduğunu göreceksiniz."

Fellows'un yüzü granit gibi sertti. "Griffin size saldırı ve cinayete teşebbüs suçlamalarında bulundu ve kont amcası kanınızı istiyor."

"Tanrı aşkına." David yüzündeki çürükleri işaret etti. Çamurla sıvanmıştı, hâlâ biraz sarhoştı ve üzerine kurumuş kan sıçramıştı. "*Bu* kendi kendime saldırmışım gibi mi görünüyor? Bir avukat iyi olurdu, Dedektif Super."

"Yargıca bu iş çözülene kadar evinize dönmenize izin vermesini önerdim. Bu fikir hoşuna gitmedi ama Kilmorgan Dükü'nün kudretine boyun eğdi."

David şükran dolu bir iç çekti. Tanrı'nın kendisi Hart Mackenzie'nin kudretine boyun eğecekti.

Ayağa kalktı. "İyi yaşlı Hart. Teşekkürler, dostlar."

"Oturun." Fellows sert sandalyeyi işaret etti. David itaatkâr bir şekilde oturdu, morlukları yüzünden yüzünü buruşturuyordu.

"Bu ciddi bir suçlama, Fleming. Asılmanıza ya da en azından Dartmoor'a gönderilmenize neden olabilecek bir şey. Bağlantılarının kim olduğu önemli değil.

-Sen akran değilsin, bu yüzden herkesle birlikte Old Bailey'de yargılanacaksın."

"Griff bunu kanıtlamak zorunda," dedi David. "Neşeli İngiltere'nin yasaları hakkında çok şey biliyorum. Jüri suçlu olduğumu söyleyene kadar masumum." Ellerini iki yana açtı.

ellerini kirli masanın üzerine koydu. "Tabancamı ateşlemedim, size söz veriyorum. Griffin *bana* ateş *ettiğinde* eğildim. Neden zahmet ettim bilmiyorum, berbat bir nişancıdır."

"Yargıcı, Bay Griffin'i öldürmeye çalıştığınızı gösteren hiçbir kanıt olmadığına ikna ettim. Ancak, birçok kişi kavgaya şahit oldu. Elbette ona karşı suçlamalarda bulunabilirsiniz."

"Lanet olsun." David bir kez daha ayağa kalktı. "Eğer suçlanmıyorsam, sanırım gitmekte özgürüm."

Fellows ona başını salladı ama acımasızca. "Kıtaya kaçma. Emniyette bir arkadaşım var, seni bulur ama bulmamasını tercih edersin. Hertfordshire'da bir mülkün olduğunu duydum. Belki de bir süre orada saklanmak iyi bir fikirdir."

David ürperdi. Atalarının evi -Moreland Park- çok fazla kötü anı barındırıyordu. "Londra'daki evime çekileceğim, boğazımdan aşağı kahve dökeceğim, banyoya gireceğim ve bir hafta uyuyacağım. Bu yargıcı tatmin eder mi?"

"Bundan şüpheliyim." Fellows'un sesindeki kuru ton Hart'la paylaştığı bir şeydi; karşısındakine aptalın teki olduğunu söyleyen bir ton. "Dünyadan çekilmeden önce düşes onu çağırmanızı rica ediyor."

David tekrar sandalyeye çöktü, gücü tükenmişti. "Öyle, değil mi?"

Fellows, David ile tartışabilirdi. Hart Mackenzie ile yüzleşebilirdi. Hart'ın karısı Eleanor... bu tamamen başka bir konuydu.

"Lütfen ona aniden korkunç bir hastalığa yakalandığımı ve kendimi evimde bir fiçı viskiyle karantinaya almam gerektiğini söyleyin."

Fellows ona biraz acıyarak baktı. "Ona kendin söyle." Masaya bir kez vurdu, döndü ve dışarı çıktı.

"Tanrı yardımcım olsun," diye mırıldandı David. Ayağa kalkıp sabırsız polis memurunu takip ederek dışarı çıkması biraz zaman aldı.

DAVID acil durumlar için arabasında Mackenzie maltından bir zula bulunduruyordu. Arabacısı onu Grosvenor Meydanı'na götürürken kafasını toparlamak için biraz içti.

Kilmorgan Dükü, meydanın bir tarafında, etrafındaki diğer tüm evlere hükmeden yüksek bir evin sahibiydi. Ev, Mackenzie ailesinin on sekizinci yüzyılın sonlarından beri aileye aitti.

bir kez daha zenginleştiler. Jakobitlerin safında savaştıkları Cullogen Savaşı onları neredeyse yok etmişti. Ancak kurnaz Mackenzie'ler, kraliyete ihanet ettikleri gerekçesiyle ellerinden alınan unvanlarını geri almayı ve servetlerini geri kazanmayı başarmışlardı. Ellesmere Markisi'ne ait olan evi satın aldılar ve oraya yerleştiler.

David, görkemli Malcolm Mackenzie ve İngiliz eşi Mary'nin oğlu Angus Mackenzie ile evlenmiş atası teyzesi aracılığıyla aileyle uzaktan akrabaydı.

David eve bakarken mesafenin her şey demek olduğunu düşündü. Hart bir düktü ve kardeşlerinin de nezaket unvanları, büyük evleri ve bol paraları vardı. Gömlek kuyruklu akraba David hâlâ bir önceki geceden kalma gece elbisesini giymiş, çamura iyice bulanmış ve çağrıldığında uysalca eve geliyordu.

Eleanor, Hart'ın ona aldığı ipekli bir elbisenin içinde hışırdayarak salonunda bekliyor olurdu. Kızıl saçları parıldar ve yüzünde aşık bir kadın olduğunu ele veren gizli bir gülümseme olurdu - elbette Hart'a. Eleanor için başka hiç kimse olmamıştı.

Peygamber çiçeği mavisini gözleriyle David'e bakar ve şimdi nasıl bir belaya bulaştığını açık açık sorardı.

David'in umurunda olmazdı, ama bir zamanlar o lanet kadına deliler gibi aşık olmuştu. Ona evlenme teklif etmişti ve o da David'in başını döndüren bir hızla reddetmişti.

Ona hâlâ değer veriyordu ama içindeki tutku azalmıştı. Eleanor ve Hart birbirlerine aittiler ve kimse onları ayıramazdı. Öyle olsun.

David boş midesini yakan viskiden bir yudum daha aldı.

Selamlamak için şişeyi havaya kaldırdı. "Özür dilerim sevgili El, ama bugün yüzleşemeyeceğim tek şey sensin." Sopasını çatıya vurdu. "Hinch!"

Küçük bir kapak açıldı ve iri arabacısının gözleri ona kırpıştı. "Evet, şef?"

"Planlar değişti. Beni al ..." Evde mi? Hayır. Uşağı Fortescue telaşlanır, kahyası da yatalak bir hasta gibi ona çorba getirmeye çalışırdı. Birisi Hart'a haber gönderecek ve Eleanor onu köşeeye sıkıştıracaktı. Ya da avukatı ağır suçlamaları tartışmak için uğrayacak ya da Griffin David'i tehdit etmek için avukatlarını gönderecekti.

Londra olmaz, Hertfordshire da olmaz. İskoçya mı? Hayır, İskoçya'da çok fazla Mackenzie var.

David'in dünyada gitmeyi düşünebileceği tek bir yer vardı ve orada bile hoş karşılanacağından emin değildi.

"Shropshire'a," diye bitirdi.

Hinch'in gözleri büyüdü. "Şef? Seni Shropshire'a kadar götürmemi mi istiyorsun?"

"Evet. Eğer bir başlangıç yaparsak, yarın sabah erkenden varmış oluruz." "Ama bugün karımın doğum günü." Kırmızı çerçeveli gözleri yalvarıyordu.

David iç çekti. "Haklısın Hinchie. Bencillik ediyorum. Beni bir istasyona götür ve batıya giden bir trene bindir. Sonra ne istersen yap."

"Teşekkürler, Şef." Hinch gözden kayboldu. Araba ileri doğru sarsıldı, neredeyse David'i yerinden oynatacaktı ve Euston İstasyonu'na doğru hızla yol aldı.

DAVID yolculuğu çok az hatırlıyordu. Birinci sınıf vagonda tek başına sallanıyor, bir garson yardımsever bir şekilde ona şampanya getirmeden önce matarasını bitiriyordu. Yiyecek pek bir şey bulamamıştı, zira bir şeyler yiyebileceğinden şüpheliydi.

Hedeflediği Shropshire mezarası Shrewsbury'nin oldukça güneyinde yer alıyordu. David birkaç kez tren değiştirmek zorunda kaldı, son küçük trene binerken bir istasyon şefi ona yardım etti ve onu trene bindirip bir koltuğa oturttu.

David'in varış noktasından üç mil ötedeki köye vardıklarında David iyice sarhoş olmuş ve çoğunlukla uyuyordu. Trende kendisine eşlik edildiğini ve yönü mırıldanırken bir köpek arabasına itildiğini hayal meyal hatırlıyordu.

Sarsılan, mide bulandırıcı araba nihayet durdu ve şoför aşağı inerken listelendi. "Geldiniz, Şef."

Burası çok ama çok karanlık ve son derece soğuktu. David ne yaptığını ya da nereye ulaşmaya çalıştığını hatırlamıyordu.

Yüzünde ışık parladı ve David irkildi. Şoför ve onlara katılan başka bir adam David'i arabadan çıkarıp ayağa kaldırdılar, ama David onu bırakır bırakmaz hemen yere yığıldı.

Aralarında otlar bulunan ıslak kaldırım taşlarının üzerine düştü. Önündeki botlar geri çekildi ve bir yüz ona doğru eğildi. Başı tüylüydü ve boynunu beyaz bir ilmik sarıyordu. David ellerini havaya kaldırarak haykırdı.

"Aman Tanrım," dedi gürleyen bir ses ve yüz rahatlatıcı bir tanıdıklığa dönüştü. David, beyaz ilmeğin bir taşra papazının yakası olduğunu fark etti.

"Sığınak," diye fısıldadı David.

Papaz iç geçirmeden önce bir süre David'e baktı. Şöföre, "Onu içeri götürmeme yardım et," dedi.

David'in bundan sonraki anısı hafifti.

Çok fazla ışık göz kapaklarına vuruyor ve şakaklarını yakıyordu. İnledi.

Ses çok yüksekti ve David sesi . Uzun bir süre korkunç bir sefalet içinde yattıktan sonra yorganlarla dolu ve oldukça rahat bir yatakta olduğunu fark etti.

Yatak odası küçüktü, duvarları beyaz badanalıydı, tavanı aniden saçaklara doğru eğiliyordu. David bu gerçeği oturduğu yerden kalkıp başını çatı kirişine çarptığında fark etti. Yaklaşık bir metre karelik bir pencere göz kamaştırıcı güneş ışığını içeri alıyordu.

Ceketini ve yeleşini çıkarmıştı ama pantolonunu çıkarmamıştı. Nerede olduğunu ve buraya neden geldiğini hatırlamak için çok uğraştı ama şu anda her şey bulanıktı.

Sonunda yataktan kalktığına David paltosunu bulamadı ama bir sandalyenin üzerine bir sabahlık örtülmüştü. Bu evin sakinleri David'i geldiği gibi kabul etmek zorundaydı.

David sabahlıkla boğuştu, yatak odasının kapısını bulup açmadan önce sadece bir kolunu içeri sokmayı başardı. Bu kapı bir sahanlığa açılıyordu, etrafında başka kapı yoktu. Eğer eşikte tereddüt etmeseydi, doğrudan merdivenlerden aşağı atlayacaktı.

Ahşabı zamanla kararmış olan merdivenden aşağıya indikçe nerede olduğunu hatırlamaya başladı. En altta, kulübenin uzunluğu boyunca uzanan beyaz badanalı bir geçit vardı. David doğru hatırlıyorsa, *bu* kapı bir yemek odasına açılıyordu. Özellikle yemek istemiyordu ama Dr. Pierson koyu, sert bir kahve getirecekti ve şu anda David'in canının çektiği tek şey buydu.

Doğru kapıyı seçti, tökezleyerek odaya girdi ve masanın bir tarafındaki sandalyeye yığıldı, gözleri kapandı. Öne doğru yığıldı, alnını cilalı masaya dayadı ve bir inilti daha çıkardı.

Sıcak bir içecek ona doğru kaydı. David burnuna dolan kokusundan bunun çay olduğunu anlayabildi.

"Kahve," diye mırıldandı. "Tanrı aşkına."

"Çay sizin durumunuzda biraz daha iyi olabilir," dedi hafif bir ses. "Bu konuda kitaplar okudum."

Konuşmacı Dr. Pierson değildi, David'in uzun zamandır arkadaşı ve bazen akıl hocası olan, sakallı ve gürleyen sesli iri yarı bir adamdı. Bu ses David'in sersemliğini gideren ve içinde derinlerde bir yerlere dokunan bir berraklığa sahipti.

Başını dikkatle kaldırdı.

Ve dünyanın en güzel kadını gördü. Masanın karşısında oturuyordu, etrafı ışıktan bir haleyle çevriliydi ve gözlerini kırpmadan yeşil gözlerle ona bakıyordu.

BÖLÜM 2

o iyi mi?" Sophie amcasına sordu.

Bu kilisenin papazı Lucas Pierson başını salladı ve elindeki çay bardağını sakallı dudaklarına götürdü. "Pek sayılmaz."

Sophie, Lucas Amca'nın kahvaltı masasına düşen insan yığınının inceledi. Bir kolunu amcasının en iyi sabahlığının içine sokmayı başarmıştı ama daha fazlasını değil. Diğer kolu, kirli bir gömlek koluyla masanın üzerinde duruyordu, manşeti açıldığında kaslı bir ön kolun bir kısmı ve kaslı bir el ortaya çıkıyordu.

Koyu kahverengi saçlardan oluşan karmakarışık bir dağınıklık, kir ve ot parçaları gibi kısmen kalkmış başını örtüyordu. Yüzü iki ya da üç gündür tıraş olmadığını belli eden bir gölgeyle taranmıştı. Yüzün geri kalanı ilginçti - kare şeklinde, burnu çok uzun değil ama küçük de değil, teni oldukça soluk, uzak kuzeyin, belki de İskoçya'nın hafifliği.

Yine de gözleri. Sophie'nin çay fincanı dudaklarına doğru giderken duraksadı. Şu anda renginden emin değildi; mavi, gri ya da ikisinin arasında bir ton olduğunu düşündü. Bulutlu bir günde bir göl.

Bu gözler yoğundu ve şimdi kan çanağına dönmüş olsa da, Sophie'nin bakışlarını ondan kaçırmasını engelleyen bir irade gücüne sahipti.

"Hiç konuşuyor mu?" Sophie sordu.

Lucas Amca kıkırdadı. "Bazen çok fazla. Canım, bu zavallı örnek benim eski dostum Bay David Fleming. Ona, ruh halime göre suçlu bir oğul ya da küçük bir kardeş gözüyle bakıyorum." Sesini yükseltti ve sonraki sözlerini hareketsiz, bakışlarını dikmiş olan yöneltti. "David, eğer beni anlayabiliyorsan, bu benim yeğenim, Sophie... şey, Tierney."

Sophie, amcasının tereddütü karşısında irkilmemeye çalıştı ve nefesini tutarak Bay Fleming'in tepkisini bekledi. Lucas Amca Sophie'nin evlilik soyadını kullanmamıştı ama Sophie'yle ilgili her şey gazetelerde yer aldığına göre, Bay Fleming onun geçmişini mutlaka okumuş olmalıydı.

Gri-mavi gözler birkaç kez kırıştı, hiçbirini tanııyordu. "Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Tierney." Kalın sesi, sanki iki haftadır su içmemiş gibi, biraz hırıltılıydı. "Şu anki içler acısı halimi bağışlayın. I ..." Masanın üzerine yığıldı. "Bu uzun bir hikaye."

Sophie rahatlayarak nefesini bıraktı. Bay Fleming onu duymamıştı ya da en azından o sefil haliyle hatırlamıyordu. Garipti ama bunun için minnettar olacaktı. Burada, Lucas Amca'nın Shropshire'ın bir köşesindeki gözden uzak mahallesinde sığınacak bir yer aramıştı. Burada sadece Dr. Pierson'ın yeğeni olabilirdi, kötü şöhretli Babil Fahişesi Lady Devonport değil.

Karşısındaki adamı daha büyük bir ilgiyle inceledi. Sophie, amcasının arkadaşı Bay Fleming'in adını duymuştu ama onunla hiç tanışmamıştı. Kilmorgan Dükü'nün iş arkadaşıydı, İskoçya'yı bağımsız bir ulus yapmaya ant içmiş, kilt skandalcı bir İskoç'tu.

Sophie'nin kocası Devonport Kontu Laurie Whitfield, kesinlikle İskoç karşıtı bir gruptaydı ve Kilmorgan Düşesi'nin çevresine hiç davet edilmemişti.

Bay Fleming, sarhoşluk ve hastalık arasındaki bu aşamada bile nefes kesici bir duruşa sahipti. Yarı giyinik hali onu büyülemişti-Sophie'nin kocası, yarım saatlik bir varis yaratma girişimi için çırlıçıplak kaldığı zamanlar hariç, her zaman tamamen giyinikti.

Bay Fleming biraz temizlenirse yakışıklı bir beyefendi olabilirdi, Sophie'nin yakışıklı beyefendilerle ilgilendiğinden değil. Çok çok uzakta kalabilirlerdi, çok teşekkür ederim.

Çay fincanını kaldırdı ve bu kez bir yudum almayı başardı. "Bir çimenle güreş tuttun mu?" diye sordu ona.

"Çok eğlenceli." Bay Fleming'in bulamaçlı sesine İskoçça dokunmuştu ama sadece bir dokunuş. "Kıl payı kurtuldum ama çimenler sonunda gitmeme izin verdi."

Sophie kıkırdadı. Kendini o kadar küçümsüyordu ki, Sophie buna engel olamadı.

Yanlış yapmayan kibirli erkeklerden bıkmıştı.

Ağzına kısa bir gülümseme değmiş, yakışıklılığını artırmıştı. Sophie, tehlikeli bir adam olduğu sonucuna vardı. Hiçbir kadın onun yanında güvende olamazdı. Çayını yudumladı ve bir an için o kadınları kıskandığını hissetti.

"Misafirin olduğunu bilmiyordum, Pierson." Bay Fleming çay fincanını kaldırmaya çalıştı ama parmakları o kadar titriyordu ki çay yere döküldü. "Özür dilerim. Kendim çıkarabilirim." Parmak uçlarındaki çayı emdi, ağzı istem dışı bir duygusallıkla büzüldü.

"Kendini hiçbir yere götürecek durumda değilsin," dedi Lucas Amca sertçe. "Kanundan, öfkeli bir kocadan ya da öfkeli milletvekillerinden kaçtığını sanıyorum. Ya da üçünden birden. Tekrar savaşıyor duruma gelene kadar burada kal. Sanırım bu yüzden beni aradın."

Bay Fleming onun açık konuşması karşısında irkildi. "Hassas kulaklar, Pierson."

"Yeğenimden sır saklamam. Eğer bir adamın onunla aynı çatı altında kalmasına izin veriyorsam, onun hakkındaki gerçeği bilmeyi hak ediyor."

"Bir skandala yol açmak gibi bir niyetim yok." Bay Fleming dik oturarak vakarını etrafına toplamaya çalıştı. Bir tutam saç bir gözünün üzerine düştü. Onu geriye doğru taramaya çalıştığı anda, sabahlığının bol kolu tabağına takıldı ve onu bir gümbürtüyle yere düşürdü. "Lanet olsun." Tabağa uzanmaya başladı, sonra başını tutup kendini düzeltti ve sandalyeye geri düştü. "Lanet olsun... Özür dilerim Bayan Tierney. Bu sabah tam bir hödügüm."

Sophie yine gülüyordu. "Çayı için, efendim. Hepsini için. Oolong çayı. Size iyi gelecektir."

"Bir skandala yol açmak istemiyor musunuz?" Lucas Amca şaşkınlıkla Bay Fleming'e sordu. Amca yumurta ve kızarmış ekmeğinden doyurucu bir ısıklık alınca Bay Fleming'in yüzü biraz kızardı. "Hayatınız boyunca neden olduğunuz diğerlerinden farklı bir skandal mı demek istiyorsunuz?"

"Bayan Tierney refakatsiz." Bay Fleming'in öğüdü, bakire bir teyzenin öğüdü gibi o kadar yersizdi ki, Sophie'nin eğlencesi daha da arttı.

"Ben onun refakatçisiyim," dedi Lucas Amca ısrarla. "Ayrıca o evli bir kadın. Ayrıca sığınak arıyor."

"Neden?" Bay Fleming sonunda çay fincanını ağzına götürdü. İçindekilerden bir yudum aldı ve yutkundu, yeşil renk tenini terk etti. "Kocasını hödügün teki mi?"

Gerçekten de onu hiç duymamıştı. Sophie sandalyesinden kalkmadan önce amcasına uyarıcı bir bakış gönderdi. "Bana bir dakika izin verirseniz, hastalıklarınızı yatıştıracak bir şey getireceğim, Bay Fleming."

Bay Fleming onun ayakta olduğunu fark etti ve kendini ayağa kaldırdı. Uzun boyluydu. Çok uzun. Laurie, Sophie'den bir santim kadar daha kısaydı,

Bu da onu her zaman garip hissettirir ve diğerlerini güldürürdü. Onun yanında asla yüksek topuklu terlik giymemeye özen gösteriyordu. Bay Fleming hanımefendisini garip hissettirmezdi ve o da istediği kadar yüksek topuklu giyebilirdi.

Şu anda boyu ona uymuyordu. Bay Fleming güçlü bir şekilde sallandı ve Sophie, zavallı adamın tekrar oturabilmesi için odadan sıvıştı.

Telaşla mutfağa ve oradan da kiler bölümüne doğru ilerledi. Aşçı ve kahya Bayan Corcoran, Sophie'ye başını sallayarak yardımcı olup olamayacağını sordu. Bayan Corcoran, Sophie'nin bitkisel karışımlarını karıştırmak ya da bir tarif istemek için mutfağa girip çıkmasına alışkındı.

Sophie'nin kızlık çağında en mutlu olduğu zamanlar, Shropshire'daki amcasına yaptığı ziyaretlerdi. Ömrü boyunca bekâr yaşayan Lucas Amca, cemaatiyle ilgilenerek, vaazlar yazarak ve Britanya'nın derin geçmişini araştırarak sade bir hayat sürüyordu.

Gerçekten de sığınaktı. Burada, Sophie'nin sosyeteye takdim edildiği günlerin baş döndürücülüğü, büyük düğününün tuhaf heyecanı, evlilik hayatının getirdiği hayal kırıklığı gibi aradan geçen yıllar geride kalmıştı. Ardından gebe kalamadığında yaşadığı hayal kırıklığı ve nihayet Laurie onu yeni bir eşle değiştirmeye karar verdiğinde yaşadığı ıstırap gelmişti.

Boşanma davası henüz başlamamıştı; avukatlar uzun ve karmaşık süreç için argümanları bir araya getiriyorlardı. Laurie her şeyin suçunu Sophie'ye yüklemeye ve onu çamura bulamaya karar vermişti.

Kendi evindeki ihaneti kaldıramayan Sophie, huzur bulabileceği tek yere, amcasının papaz evine kaçmıştı. Anne babasını ziyaret etmek bile onu rahatlatmamıştı, çünkü onlar da olayların bu şekilde gelişmesinden dolayı üzgün ve kederliydi. Amcası, onun beklenmedik gelişi üzerine sadece, "Ah işte buradasın, canım. Şu haritaya bir bak, on yedinci yüzyıldan kalma bir araştırma. Eski Roma yerleşimlerini mükemmel bir şekilde gösteriyor."

Bay Fleming, kelimenin tam anlamıyla çamura batmış gibi görünüyordu. Sophie iksirini karıştırırken, içine bol miktarda kırmızı biber koymaya dikkat ederek, Bay Fleming'in uzun zamandır ilk kez başka birine ilgi duymasını sağladığını fark etti. Kendi yenilgisine o kadar gömülmüştü ki, havadan sudan konuşmak bile ona angarya geliyordu ve arkadaşlarından -yani hâlâ onunla konuşanlardan- uzak duruyordu.

Otları, yumurtayı ve baharatları birlikte çalkaladı, karışımı bir bardağa döktü ve Bayan Corcoran'a teşekkür ederek dışarı çıkardı.

"İşte." Sophie bardağı Bay Fleming'in önüne koydu, Bay Fleming onun girişiyle ayağa kalkmaya çalıştı. "Hayır, lütfen ayağa kalkmayın. Sanırım bu sizin için oldukça tehlikeli olur."

Bay Fleming yarı ayakta durduğu yerden doğruldu ve bardağın içindeki gri-yeşil karışıma şüpheyle baktı. "*Bu* da ne böyle?"

"Durumunuz için bir tedavi. Ya da en azından hafifletici. Düşüğünde kendini çok daha iyi hissedeceksin."

Sophie yerine oturdu ve tereyağı sürülmüş son tost parçasını da sevdiği şekilde bitirdi.

"Ben olsam onun tavsiyesini dinlerdim," dedi Lucas Amca. "Soğuk aldığımda onun küçük iksirleri benim için inanılmaz şeyler yapıyor."

Bay Fleming bardağa vurdu. "Hasta gibi görünüyor. Kokusu da öyle."
"Belki de ben onu bardağınıza dökerken amcanız burnunuzu tutmalı."
"Sophie bir şeyler atıştırırken," dedi.
Bay Fleming ona ters ters baktı. "Yeğenini bu kadar arsız olması için mi yetiştirdin Pierson? Yoksa aileden mi geliyor?"
"İksiri iç," diye emretti Lucas Amca. "Evimde kalacağın için daha az ayı gibi olmanı ve yıkanmaya daha yatkın olmanı istiyorum."
Bay Fleming incinmiş görünüyordu. "Size kendimi çıkaracağımı söylemiştim."
"Gidecek hiçbir yerin olmadığını biliyorum, yoksa oraya giderdin. Beni sadece ipin ucuna geldiğinde arıyorsun." Amca ona sert bir bakış attı. "İç."
Bay Fleming tekrar Sophie'ye baktı. Sophie çayından gürültülü bir yudum aldı ve onun bakışlarına karşılık verdi.
Bay Fleming uzun bir iç çekti. Kendi burnunu tuttu ve bardaktan büyük bir yudum aldı.
Öksürmek için hem burnunu hem de bardağı bırakmak zorunda kaldı. Mendil aradı ama bulamadı, bu yüzden Amca'nın sabahlığının koluna öksürdü. Ama iksir yerde kaldı.
Sophie'ye, "Bunun içine ne koydun?" diye çıkıştı. "Vitriol yağı mı?"
"Sadece amcamın bahçesinde yetişen şeyler. Ve pazardan-Bayan Corcoran'ın yiyeceklerini aldığı her yerde."
"Belladonna mı?" diye tersledi. "Sanırım o bahçede yetişiyor." Bay Fleming uzun bir nefes daha çekti ve ikinci bir yudum aldı. "Vitriol yağı, yemin ederim."
"Saçmalık. Midenizi ısıtmak için biraz biber."
"Isıtmak mı? Yoksa ateşe mi verelim?" Bay Fleming yine öksürdü ama sesi daha da güçlenmişti.
"Annem buna yemin ediyor," dedi Sophie. "Büyükbabama çok yardımı dokunmuş."
"Buna tanıklık edebilirim," dedi Lucas Amca.
"Büyükbaban uzun ve mutlu bir hayat mı yaşadı?" Bay Fleming homurdandı.
"Gerçekten de öyle," dedi Sophie. "Olgun bir yaşta atından düşerek vefat etti."
Bay Fleming ona karanlık bir bakış gönderdi. "Çok cesaret verici." Sophie onun içkisini bitirdiğini fark etti.

Lucas Amca dirseklerini masaya dayadı. "Kahvaltını yap, Fleming, sonra da temizlen. Artık burada olduğuna göre, villamdaki çalışmalara yardım edebilirsin."

Bay Fleming inledi. "Hâlâ *onun* peşinde değilsiniz, değil mi? Yıllar önce vazgeçtiğinizi sanıyordum."

"Tabii ki vazgeçmedim," dedi Amca şoka yakın bir ses tonuyla. "Orada, sözümü unutma."

Sophie, Bay Fleming'in dehşetini anlıyordu. Amcası yıllardır papaz evinin ötesindeki engebeli tepelerde dolaşüyor, sık otların ve çalılıkların altında bir Roma villasının gömülü olduğuna inanıyordu. Bir keresinde sahte altından yapılmış eski bir broşun kalıntılarını bulmuştu ve zengin bir Romalının ya da en azından Romalılaşmış bir Britanyalının yakınlarda bir yerde geniş bir malikane inşa ettiğine inanıyordu.

"Yürüyüş kulağa hoş geliyor, amca."

Bay Fleming sadece ters ters baktı ama masanın üzerindeki tabaktan bir parça kızarmış ekmek aldı ve yerken kırıntıları etrafa saçtı.

"Benim durumumdaki bir adamı sabahın köründe dondurucu sisin içine ancak *sen* sürükleyebilirsin," diye homurdandı David, köy kilisesinin yanından geçip tarlalara giden tanıdık patikada ilerlerken.

Önceki sise rağmen güneş parlıyordu ve gün soğuk olsa da güzel geçecekti. David güzel hava şansına sevinmesi, dışarıda olmaktan heyecan duyuyormuş gibi hoplayıp zıplaması ve her an kuş seslerine eşlik etmesi gerektiğini biliyordu. Paltosunun içinde büzülerek ilerledi, lanet olası kuşların neden bu kadar yüksek sesle ötmek zorunda olduklarını merak ediyordu.

Yine de ağaçlarda cıvıldaşan kuşların, yeşillikler üzerinde yün yumağı gibi minik kuzuların ve uzak bir tepedeki yıkık manastırı gösteren açık mavi gökyüzünün, kendisini vurmaya çalışan ve sonra da saldırmak için vuran ahmaklarla dolu dumanlı Londra'dan çok daha iyi olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Arkadaşlık da çok daha iyiydi. Dr. Pierson, David'in şu anda ihtiyaç duyduğu türden saçmalamayan bir adamdı ve yeğeni ...

David, Pierson'ın geçmişte yeğeni hakkında gevezelik ettiğini fark etmişti ama gözünün önüne saçları örgülü bir kız çocuğu gelmiş ve onun hakkında hiçbir şey düşünmemişti. David, Pierson'ın ona yeğenin evlendiğini söylediğini bile duymuştu, ama yine de gözünün önüne kısa bir süreliğine şımarık bir genç gelin gelmiş ve sonra onu unutmuştu.

Kahvaltı masasında kendisine korkusuzca bakan yeşil gözlü, siyah saçlı güzele hazırlıklı değildi. Yarı sarhoş, yarı akşamdan kalma halini açık yüreklilikle değerlendirmesine daha az hazırlıklıydı ama belli ki bu onu etkilememişti.

David nasıl görünürse görünsün kadınların ona yaltaklanmasına alışkındı. Bu yaltaklanmayı zevkle, aşkla ya da David Fleming'in ihtişamına verdiği doğal bir tepkiyle karıştırmıyordu. Kadınlar genellikle ondan bir şey isterlerdi - para, iyilik, dar hayatlarından birkaç saatliğine kaçmak.

Sophie Tierney'nin David'den bir şey istemesine gerek yoktu. O, amcasının eski bir arkadaşıydı, hepsi bu. David'in ve alaycı tavrının ardındaki çok üzgün adamı gördü. Ve yine etkilenmemişti.

Gezinti için makul bir şekilde giyindiğini fark etti. Kadın modası büyük göğüs dekoltesini bir kenara bırakmış, onun yerine öyle balon gibi kollar giymişti ki, David ilk rüzgârda hanımların yerden havalanmasını bekliyordu. Ancak Bayan Tierney, en azından bu taşra gezgini için yeni tarzdan kaçınmıştı. Dar bir eteğin üzerine sade bir bluz giymiş, soğuğa karşı uzun bir ceket ve kalın çizmeler giymişti. Görünürde kabarık kollar yoktu. Geniş kenarlı şapkası güneşten ve yağabilecek yağmurdan koruyacak kadar büyüktü.

David yıllar boyunca papaz evinde Bayan Corcoran'ın onun için temizlediği kıyafetler bırakmıştı, bu yüzden çamurlu tarlalarda koşmak için uygun bir takım elbisesi vardı. Dizlerine kadar bağlanan tozlukları giyme fırsatını pek sık bulamıyordu.

Böylece, üç çılgın insan geçmişi kazmak için yola koyuldu. En azından, bir deli İngiliz ve onunla dalga geçen iki kişi.

David'in kaçınmak için elinden geleni yaptığı sosyete kadınlarının aksine, Sophie boşluğu anlamsız konuşmalarla doldurmadı. Ailesi, malikânesinin durumu, bahçecilik hakkında ne düşündüğü ya da Gilbert ve Sullivan hakkında sorular sormadı. Ferahlatıcı bir sessizliği vardı.

Elbette bu, onun hakkında hiçbir şey öğrenemediği anlamına geliyordu. Kaçtığı bu koca kimdi, neden Dr. Pierson'la birlikte saklanmaya karar vermişti, Pierson neden onun nefes kesici güzellikte olduğundan bahsetmemişti?

Kadının yürüyüşünü izlememeye çalıştı, başı dik, sırtı dik, eteği sallanıyordu. Evli bir kadındı ve David'in ilişkiye girdiği türden evli bir kadın değildi. Yani saygın biriydi.

Höyüklerle yaklaştıkça Pierson'ın adımları daha da uzadı ve hareketlendi, her zamanki gibi hevesliydi. Roma kalıntıları olduğunu iddia ettiği şey, bir otlağın ortasındaki topaklardan biraz daha fazlasıydı. Pierson'ın cemaatinden biri olan tarla sahibi, koyunları rahatsız etmediği sürece Pierson'ın arazisini istediği kadar kazmasına izin veren sabırlı bir beyefendi idi.

David'e her yıl aynı görünen söz konusu koyun sürüsü, biraz ötedeki otları kemiriyordu. Başka yerlerde daha gür yeşillikler olduğu için sadece birkaçı uzun tepeciklere doğru yola çıkmıştı.

Pierson, David'in buraya son gelişinden bu yana pek değişmemiş olan uzun toprak yığınının incelemek için çömeldiğinde David, "Oluklar," dedi. "Belki eskiler, ama bir villa olduğu söylenemez."

"Ah, siz küçük inançlılar," diye karşılık verdi Pierson. "Geçen gün burada bir taş buldum."

"Vay, vay." David, Londra'nın dumanı ve çöpü yerine koyun ve çamur kokan uçsuz bucaksız yeşil araziye inceledi. "Bir taş. Bir otlakta. Ne kadar olağanüstü. Bahisçimle bahse girmeliydim."

Sophie, "Haklı amca," diye araya girdi.

David, Sophie'nin kendisiyle aynı fikirde olmasından duyduğu memnuniyeti gizlemeye çalıştı. "Ah, bilgelik konuşuyor."

Pierson gıcırdayarak ayağa kalktı ve ikisine de acıyarak baktı. "Üzerinde Latince yazılar olan bir taş."

"Oh." Sophie'nin sesi daha ilgili geliyordu. "Ne yazıyordu?"

Pierson büyük açıklamasını yapmak için kollarını açtı. "Dedi ki: *Sol. Alt.*"

David kaşlarını kaldırdı. "Pek Cicero sayılmaz, dostum."

Pierson'dan daha fazla acıma. "Bunlar inşaatçıların işaretleri. Bloklar plana göre işaretlenmişti, böylece inşaatçılar duvarların hangi yönde birleştirileceğini bileceklerdi. Yazıtta aslında *sol* ve *alt* kelimeleri yazmıyordu ama bunu gösteren harfler vardı."

Kulağa biraz daha umut verici geliyordu, ama David'in politikası Pierson'a fırsat buldukça sataşmaktı.

"Bunlar ortaçağdan bir domuz yatağı ya da koyun ağılının taşları olabilir. Bir klasikçi için hayal kırıklığı, biliyorum ama mümkün."

"Derslerime *hiç* dikkat ettiniz mi?" Pierson sordu. "Bir Roma taşı ve el yazısı ortaçağdan çok farklıdır. Ortaçağda bir inşaatçı büyük olasılıkla okuma yazma bilmezdi. Yine de işaretler koyarlardı ama genellikle resimlerle ya da basit sembollerle."

"Özür dilerim," dedi David, başıyla onu selamlayarak. "Uzmanlığınızı kabul ediyorum. Üzerinde Latin harfleri olan bir taş bulmuşsunuz. Mükemmel."

"Oldukça mükemmel," dedi Sophie. "Hatta heyecan verici. Bay Fleming inanmasa bile ben villaya inanmaya hazırım."

"Ben hiç inanmadığımı söyledim mi?" David gözlerini açarak, "Ben sadece şüpheliyim," dedi. "Ben sadece şüpheliyim. Pierson bu villayı bulmayı o kadar çok istiyor ki başkalarının göremediği şeyleri görüyor."

Sophie, "Bu sadece onun keskin bir gözlemci olduğu anlamına geliyor," dedi. "Nereden başlamamı istersin amca?"

"İsterseniz şu köşede." Pierson çoktan tırmıklanmış olan toprağı işaret etti. "Kendini fazla yorma canım."

"Merak etmeyin. Ben oldukça sağlamım."

Pierson, aletleri papaz evinden getirip götürmek zorunda kalmamak için depoladığı, yakınlardaki terk edilmiş küçük bir ahırı ele geçirmiş, buldukları için tepsiler ve onları inceleyebileceği bir masa hazırlamıştı. Kapının kilidini açtı ve Sophie raflardan bir mala seçerek içeri daldı.

Pierson iki maça aldı ve birini David'e uzattı. "Al bakalım. Al bakalım, dostum."

David küreğe baktı. "Kazmamı mı bekliyorsun? Delirdin mi sen?"

Sophie çoktan dizlerinin üzerine çökmüş, elindeki malayı mutlulukla toprağa saplıyordu. "Belki de iş kıyafetlerinin bozulmasından korkuyordur. Onun yerine gece elbisesini mahvetmeyi tercih ediyor gibi görünüyor."

"Elbette," dedi David. "İpek ve kaşmir çimenlere inmek için çok daha iyi. Aslında buraya sığındığımda, günlerimi rahat oturma odasında bir pipo eşliğinde geçirmeyi hayal etmişim. Belki dirseğimin dibinde bir konyak."

"Bu kafanı boşaltmaz." Pierson küreği ona doğru itti ve David isteksiz parmaklarını küreğin sapına doladı. "İhtiyacın olan şey sıkı çalışmak. Ve eğer villayı bulursak, senin ve Sophie'nin adı bu konudaki monografimde belirgin bir şekilde yer alacak."

"Tam da arkadaşlarımdan okuduğu türden bir edebiyat," dedi David yüzünü ekşitmeden. "Ünlü olacağım."

Sophie elindeki malayla, "Onur duyuyorum," diye işaret etti. "Bu parçayı benim için çevirebilir misiniz Bay Fleming? Yoksa neden iş eldivenlerinizi kirletmek istemediğiniz konusunda ahkâm kesmeyi mi tercih edersiniz?"

David homurdandı, sonra küreği kadının gösterdiği alana gereğinden fazla vurgulayarak sapladı.

Sophie belli ki David'in elini bile kıpırdamayan bir züppe olduğuna karar vermişti. Utanç verici ve sinir bozucuydu. David okulda rugby oynamıştı ve hâlâ en iyileriyle ata biniyor ve boks yapıyordu. İnsanların kendisine karşı gardını düşürmek için tembel bir karaktere büründüğünü kabul ediyordu; siyaset onu iğrenç bir yaratığa dönüştürmüştü. Ama David'de görüldüğünden daha fazlası vardı. Bundan emindi.

Küreği toprağa saptırken, "Kocanın sana neden tatile çıkmanı önerdiğini anlamaya başlıyorum," dedi. "Bir şeyleri ifade etmek için çok sivri yöntemleriniz var."

Sophie başını yukarı kaldırdı. David söylediği sözlerden anında pişman oldu ve Sophie ona çıplak bir acıyla kısa bir bakış attığında daha da çok pişman oldu.

Adam özür dilemeye fırsat bulamadan, kadın dikkatini hızla toprağa çevirdi ve sessizliği kulakları sağır edencesine toprağı kazmaya başladı.

BÖLÜM 3

David Sophie'ye baktı, kalbi çarpıyordu ve onunla kurduğu dostluğu mahvettiğini fark etti.

Pierson çekip gitmişti ve hiç yardımcı olmuyordu. David kendi ayağına sıkıldığını çok iyi biliyordu ama bu onun suçu değildi. Pierson gerçekten de aile üyeleri hakkında ziyaretlerden önce okunması gereken bültenler göndermeliydi.

"Özür dilerim, sevgili bayan," dedi David en nazik sesiyle. "Gücendirmek istememiştim. Dilim bazen benden kaçıyor."

Sophie omzunun üzerinden ona gerçek olamayacak kadar tarafsız bir bakış fırlattı. "Lütfen şurayı kazın." Yere vurmaya devam etti ama David'in görebildiği kadarıyla hiçbir işe yaramıyordu.

Canlandırıcı karışımın etkisinin hızla geçtiğini hisseden David, onun itaatkâr hizmetkârı olarak kazmaya başladı.

SOPHIE'NİN NEFESİ HIZLI GELİYORDU, acısı çok keskindi. Aldırmamalıydı - önemli değildi- herkes böyle şeyler söylüyordu. Ama Bay Fleming'in onun hakkında kötü düşünmesini istememişti.

Onun fikrinin neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordu - adamı çok az tanıyordu - ama belki de amcasının arkadaşlarının onun tarafını tutmasını istiyordu.

Bay Fleming'in, kabul etmek zorunda olduğu gibi, alçakça olan özründen sonra ciddi bir şekilde kazmaya başladı. Dili de bazen ona uymuyordu.

Ve neden onun dilini düşündüğünde içi ısınıyordu?

Sophie'nin erkeklerle işi bitmişti. Evliliği nihayet sona erdiğinde, buraya ya da babasının evine çekilecek ve hayatını yalnızlık içinde geçirecek, belki koyun yetiştirecek ya da tarihi eser kazacaktı. Ya da Fransa'ya taşınacak ve bir manastıra katılacaktı - tam olarak karar vermemişti.

Bay Fleming'in küreği durdu. Adam kadının yanına çöktüğünde deri gıcırdadı, pantolonunu korumak için giydiği tozluklar güçlü baldırlarının etrafında katlandı.

"Gerçekten içtenlikle ve alçakgönüllülükle özür dilerim." Sesi derin ve dolgundu; sıcak nefesi kadının soğuk yanağına değdi. "Başkalarının evliliklerine karışmak gibi bir işim yok. Daha önce de bu şekilde kederlenmişim, öğrenmiş olmam gerekirdi."

İstemesine rağmen, belli belirsiz bir eğlence acısını böldü. Bay Fleming bir an bir hakaret savurabilir ve ertesi gün bu hakareti kendi üzerine atarak acısını tamamen hafifletebilirdi.

"Sorun değil, Bay Fleming." Sophie zengin balçığı çevirmeye devam etti.

"Ben tam bir pisliğim." David elini onun bileğine koyarak hareket etmesini engelledi. "Sen beni affedene kadar acı çekeceğim."

Sophie başını kaldırdı. Şapkası, adamın komik bir şekilde eğilerek önünden çekilmesine neden oldu.

Ama adamın gözlerindeki şey onu şaşkına çevirmişti. Sophie'ye değil, kendisine karşı yoğun ve yürek parçalayıcı bir öfke gördü. Onu incittiği için nefret ediyor, arkadaşının yeğenini gücendirdiği için mutsuzdu.

Gözleri daha önce de dikkatini çekmiş olan o ilgi çekici mavi-gri renkteydi ve kan çanağı rengi kaybolduğu için şimdi daha da büyüleyiciydi. Çok şey gören ve bilgiyi hızla işleyen gözlerdi bunlar. Tehlikeli bir adam... ve büyüleyici bir adam.

Bay Fleming aynı zamanda çok yakışıklıydı. Kadın arkadaşlarının değer verdiği geleneksel görünüşe sahip değildi - altın saçları ya da Adonis profili yoktu. Koyu renk saçları ve daha önce fark ettiği kızıl röflesi vardı, soluk teni çillerle kaplıydı.

Ayrıca alışamadığı bir varlığı vardı. Bay Fleming'in ister bir balo salonunda, ister halka açık bir yolda, ister çamurda kazıyor olsun, onun dikkatini çekeceğini hissediyordu. Bu varlık teninde karıncalanmalara yol açıyor ve nefes almasını zorlaştırıyordu.

"Önemli bir şey olmadığını söyledim," diye idare etti. "Herkesin benim... durumumu bildiğini varsaymışım."

Bay Fleming'in bakışları daha da yoğunlaştı. "Neden? Kocanız kim?"

Sophie küçük bir iç geçirdi. Ah, neyse, er ya da geç öğrenecekti. "Devonport Kontu." Bu isim dilinin ucuna kadar gelmişti.

Bay Fleming bir, iki kez gözlerini kırıştırdı. "Yüce Tanrım, *Lackwit Laurie* ile mi evlendiniz? O lanet olası küçük kene ile mi?"

Sophie'nin yüzü dayanılmaz derecede ısındı. "Ne yazık ki."

"Onu okuldan tanıyordum. Maalesef. Bekle, bu *senin* Devonport Kontesi *olduğun* anlamına geliyor. Boşanmakta olduğu karısı."

Sophie ve başını sallamamaya çalıştı. "Gördüğünüz gibi Ben."

Bay Fleming, pek çok beyefendinin yaptığı gibi gözlerini dikip ona baktı. Laurie onun itibarını yok ettikten sonra, artık kibar bir merak olmayacaktı.

"*Senden* kurtulmak mı istiyor?" diye sordu. "Onun nesi var böyle? Kör mü? Delirdi mi? Durun, tabii ki öyle. Lackwit Laurie adını boşuna kazanmadı."

Bay Fleming'in tepkisi çoğu kişiden daha gurur vericiydi ama Sophie buna ısınmamaya çalıştı. Bugünlerde çok az kişiye güvenebiliyordu.

"Avukatlarına göre ben bir zina kadınıyım, hem de defalarca." Bunu hızlıca, şaka yapar gibi söylediğinde o kadar da göze batmıyordu -neredeyse. "Masum olduğumu iddia ettim ama tabii ki ben de bir yalancıyım."

"*Bunun* ne önemi var ki?" Bay Fleming hayranlık dolu bir hayretle konuştu. "Bütün bir akrobat ekibini evinin içinde dolaştırıp her biriyle eğlenseydin bile, seni bir kenara ittiği için yine de aptalın teki olurdu. Böyle güzel bir kadınla evli olsaydım, öbür tarafa öyle bir bakardım ki, kafam ters dönerdi. Ne tür bir piç bunu sana yapar?" Öfkeli bir sesle sözünü kesti. "Kullandığım dil için tekrar özür dilerim. Dilimi korumaya alışık değilim."

Sophie titreyerek, "Belli ki," dedi.

Bay Fleming, Sophie'nin malasını kaptı ve toprağa defalarca sapladı. "Lackwit Laurie ile konuşmam gerekecek."

"Hayır."

Kelimeyi kastettiğinden daha keskin bir şekilde . Bay Fleming ona baktı - çok yakın duruyordu.

Sophie daha sakin bir ses tonuyla, "Yani, lütfen yapmayın," dedi. "Adım zaten bütün gazetelerde geçiyor ve eminim ki bir beyefendinin beni savunmaya kalkışması, ne kadar iyi niyetli olursa olsun, işleri daha da kötüleştirecektir. Boşanma işi bitene kadar burada, amcamlarda kalmayı tercih ederim."

"Saklanmak mı?"

"Evet." Sophie onun bakışlarına karşılık verdi. "Görünüşe göre sen de öylesin."

"Touché." Bay Fleming'in dudakları sanki daha fazlasını söyleyecekmiş gibi aralandı ama başını iki yana salladı. "*Onu* Regent's Park'a götürmeliydim," diye mırıldandı.

"Pardon?" Sophie, bu anlamsız söz karşısında gözlerini kırıştıtararak sordu.

"Hiçbir şey." Bay Fleming malayı bıraktı ve küreği kaptığı gibi ayağa kalktı. "Bu karıktan vazgeçip bir sonrakini deneyelim mi?"

DAVID sabahın geri kalanında Sophie'nin evliliği ve görünüşe göre deli olan kocası hakkında Sophie'ye veya Pierson'a başka bir şey söylememeye karar verdi ama kafasında düşünceler dönüyordu. Ve entrikalar. Kendine engel olamıyordu; entrika çevirmek onun doğasında vardı.

Gün biraz ısınmıştı ama fazla değil. Kazma, tümseklerden inip çıkma ve Pierson'la tartışmanın verdiği efor David'in kanını ısıtmış ve alkolün geri kalanını yakmıştı. Vücudu daha fazlasını istiyordu ama onun yerine çay içmeye karar verdi. Mac Mackenzie kendini tüm içkilerden arındırmayı başarmıştı ve şimdi onun için özel olarak harmanladığı çayları içiyordu. Belki David de onun alışkanlıklarını benimserdi.

Kriz ilk ortaya çıktığında büyük niyetler beslemek kolaydı. O gece Pierson'ın çalışma odasında oturduğunda, Sophie akşam yemeğinden hemen sonra çekilmişti, David bir kadeh konyağı kabul etmekten ve onu derin derin içmekten mutluydu.

Ancak ekşi sıvı ağzını yaktığı ve karnına doğru giderken onu boğduğu için büyük yudum aldığına pişman oldu.

"Bu iğrenç," dedi Pierson'a soluk soluğa. "Sana daha iyisini göndermeme izin vermelisin."

Pierson mütevazı bir yudum alarak, "Bir taşra kilisesinin fakir papazı için yeterince iyi," diye cevap verdi. "Ben de öyleyim. Alçakgönüllü yaşamayı severim. *Senin* için de biraz alçakgönüllülük fena olmazdı, dostum."

"Soylu bir ailede doğmuş olmam ve babamın mülkleri ile parasının bana miras kalması benim suçum değil." David bir yudum daha aldı, buna değmeyeceğine karar verdi ve konyağı bir kenara koydu. Her zaman yanında taşıdığı kutusundaki purosunu en iyilerindendi, bu yüzden onun yerine onu yaktı.

Dr. Pierson ondan bir puro almaya tenezzül etti ve kısa süre sonra her iki adam da memnun bir sessizlik içinde purolarını tütürmeye başladılar.

David kendini daha fazla tutamadığında, "Şimdi o zaman," dedi. "Yeğenin. Lackwit Laurie Devonport ile evli olduğunu bana neden söylemedin?"

Pierson ona yan gözle baktı. "Hiç sormadın. Seni de ilgilendirmezdi. O bir kont, ben de Devonport'u tanıdığını varsaydım. Siz aristokratlar birbirinize bağlısınız."

"Ben bir akran değilim, sadece uzaktan akrabayım." David daha dik oturdu ve purosunu bir kâseye koydu. "Devonport, Saygıdeğer Bay Laurie Whitfield iken onunla aynı okula gitmişim ve ondan nefret ederdim. Çevremdekilerin çoğu nefret ederdi. Hart Mackenzie'nin ona yaptıklarını ya da yaptırdıklarını görmeliydiniz. Hart, emrettiği her şeyi yapan bir grup serseriye yönetiyordu. Doğal olarak ben de onlardan biriydim."

"Evet, hatırlıyorum." Pierson kaşlarını onaylamaz bir şekilde çattı. "Devonport'tan hiç hoşlanmadım ve bu evliliğe karşı çıktım. Ama Sophie de annesi ve babası gibi bu evliliği istiyordu, ben de sesimi çıkarmadım. Sophie'nin adama gerçekten aşık olduğundan emin değilim, ama gençti, heyecanlıydı ve düğünleri çevreleyen şamataya aşıktı. Pek çok kişi düğün planlarına, gelinliklere, çiçeklere ve tüm bu saçmalıklara kendini kaptırıp *evliliğin* ne anlama geldiğini unutuyor. Yeminlerin sadece -Yeminler. Diğer kişiye, onun eşine her şekilde sadık kalacağınıza, ihanet etmeyeceğinize dair sözler..."

"Evet, evet," dedi David aceleyle. Pierson, eğer biri onu durdurmazsa evliliğin yüce anlamından bahsetmeye meyilliydi, bu da bir bekâr için eğlenceli bir özellikti. "Ne oldu? Lackwit neden her gece birlikte yatağa gireceği, senin beslediğin bir zekâyâ ve arsız bir dile sahip güzel bir kadına sahip olduğu için kendinden geçmişçesine mutlu değil? Onun sevgililerine karşı çıkıyor, değil mi? Böylesine muhteşem bir bayanı bir kenara bırakmak için nasıl bir sebep olabilir?"

Pierson'ın gözlerinde bir öfke parıltısı belirdi. "Sophie'nin sevgilisi yok. O onurlu bir genç kadın. Aşıklar Devonport'un bir icadıdır, böylece suç teşkil eden bir konuşma suçlamasında bulunabilecektir. Hatta birkaç dalkavuk arkadaşını mahkemede tanıklık etmeleri için ikna etti..." Sözünü kesti ve boğazını temizledi. "Biliyorsun..."

"Onun hakkında cinsel bilgi mi? İnce eleyip sık dokumayın, açık konuşmak en iyisidir." David purosunu kaldırdı ve sert bir nefes çekti. "Şimdi Devonport'un deli olduğuna ikna oldum. Hangi nedenle o güzel genç kadından bu kadar mutsuz ki onun zina yaptığını *uyduruyor*? Horluyor mu? Adam uyumaya çalışırken korkunç bir şekilde şarkı mı söylüyor? Onu zehirlemeye mi çalıştı? Bu konuda onu suçlayamam. Üzgünüm ama bir erkeğin onu bir kenara atmak istemesine neden olacak ne günah *işlediğini* hayal bile edemiyorum."

"Suçlamaların yalan olduğuna inanıyor musunuz?" Pierson şaşkınlıkla sordu. "Neden ki? Sen tanıdığım en dürüst adamsın. Ve sen Kendinizi bu köşede ne kadar saklasanız da dünya hakkında saf değilsiniz. Sophie'nin masum olduğunu söylüyorsan, öyledir. Ayrıca, biliyorum ki

bir sürü kadın var ve sen haklısın, o öyle biri değil. Anlayamadığım şey Devonport'un *neden* ondan kurtulmak istediği. Bana içirdiği karışım iğrençti, doğru, ama haklıydı. Kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladı, hem de çok çabuk. Bu bir kadını kapı dışarı etmek için bir sebep değil."

"Para." Pierson purosunu gevşekçe tutuyor ve üzgün görünüyordu. "İşte bu yüzden Sophie'nin hayatını mahvediyor."

David kaşlarını çatı. "Ah. Bir parıltı görmeye başladım."

"Sophie'nin büyük bir çeyizi ve evlendiğinde kocasına kalan bir mirası vardı. Kız kardeşim ve kocası Devonport'un unvanı karşısında gözleri kamaştı ve evlilik anlaşmalarında akıllıca seçimler yapmadılar."

David, "Devonport da mirastan payını aldı," diye tahmin etti. "Savurgan biri."

"Aynen öyle. Çeyiz, para ve Sophie'nin sahip olduğu mülk gitti. Şimdi Devonport'un gözü başka bir kadında, son derece varlıklı bir dulda."

"İlk karısına yaptıklarından sonra hangi kadın onunla evlenir ki?" David hayretle sordu.

"Devonport, Sophie'nin sırtından halkın kendisine sempati duymasını sağladı. *Onu* dinliyorlar, Sophie'yi değil. Sophie'den çok daha yüksek bir soydan geliyor ve özellikle onu iyi tanımayanlar için onun sözlerinin bir ağırlığı var. Muhtemelen bu dul kadın onun tüm acılarını dindireceğine inanıyor - kadınlar yanlış anlaşılan kahramanı iyileştiren besleyici melek olacaklarını düşünmekten hoşlanırlar. Ayrıca Devonport Kontesi ve büyük bir ev sahibesi olacak ki bu da ona sırt çeviremeyeceği kadar cazip geliyor olmalı."

"Hiç çocuk yok," diye düşündü David. "Bir sonraki küçük Devonport'la ilgili heyecanlı bir doğum duyurusu hiç okumadım."

"Sophie'ye karşı bir darbe daha. Beş yıldır evli olmalarına rağmen gerekli erkek çocuğu ve varisi doğurmadı. Devonport'un evlenmek istediği dul kadının zaten iki küçük çocuğu var; belli ki doğurgan."

"Yüce Tanrım." David kendini hasta hissetti.

Toplum, Devonport'la evlenebildiği için Sophie'yi şanslı sayardı. Pierson'ın ailesi, Pierson'ın inanılmaz bir zekâya ve çok fazla merhamete sahip olmasına rağmen, önemsizdi. Sophie'nin annesi Pierson'ın kız kardeşi, Cambridge'de eğitim almış ama aile bağlantıları olmayan, sıradan bir beyefendiyle evlenmişti. Bay Tierney'nin, Sophie'ye bir başlangıç sağlamak için annesinden kalan bir fonda parası vardı.

Bu yüzden küçük bir mülkle birlikte iyi bir çeyiz almıştı. Ama Sophie'nin babası saygın bir beyefendi olmasına rağmen, önemli bir kariyeri, yönetici sınıf arasında bağlantıları ve hırsları yoktu. Pierson ona öyle söylemişti.

Sophie önemsiz biriyken kontes olmuştu, kocası ise kraliyet soylusu ve Lordlar Kamarası'nın önde gelenlerindendi. Toplum, bu yüce adama ihanet ettiği için onu affetmeyecekti, onun hakkında kişisel olarak ne düşünüyor olurlarsa olsunlar.

David okuldan beri Lackwit Laurie'yi çoğunlukla görmezden gelmişti, çünkü o kendini beğenmiş ve aptal bir çocuktan kendini beğenmiş ve aptal bir adama dönüşmüştü, uğraşmaya değmezdi. Devonport hiçbir zaman Hart'ı kişisel olarak kızdıracak bir şey yapmamıştı ve bu yüzden Hart David'den onu mahvetmesini istememişti.

Ama tatmin edici miydi?

"Yakında Londra'ya gitmem gerekecek," dedi David, ani coşkusu purosunun arkasına saklayarak. "İşler yürümeye devam ediyor, ben rustikleşirken bile. Misafirperverliğinize sığınarak döndüğümde odamı tekrar kullanabilir miyim?"

Pierson'ın gözleri kısıldı. "Lütfen bu işten uzak dur, Fleming. Sophie yeterince acı çekti. Onun adının seninle birlikte anılmasını istemiyorum. -Bu onun için işleri daha da kötüleştirir. Sana ne kadar düşkün olursam olayım, bunun doğru olduğunu biliyorsun."

David gözlerini büyüttü. "Sophie'nin işlerine karışmak için Londra'ya koşturduğuma neden inanasınız ki? Hakkımda saldırı suçlaması var ve beni savunacak bir avukat bulmam ya da Griffin'i davadan vazgeçmeye ikna etmem gerekiyor. Benim de kendi sorunlarım var, biliyorsunuz."

"Buna inanıyorum çünkü seni tanıyorum," dedi Pierson. "Bu işin peşini bırak."

David yatıştı ya da yatışmış gibi yaptı. "Ben sadece zor durumdaki bir genç kıza yardım etmek istiyorum."

"Ve senin genç kızlarla olan ününü biliyorum. Sophie benim yeğenim, her şeyden önce. Şehvet düşkünü doğanı doyuracağın türden bir hanımefendi olmadığının farkındayım, yoksa sana bu evi asla vermezdim, ama insanları manipüle etmeyi seviyorsun. Sophie'nin iyiliği için lütfen bu işin peşini bırak."

David ellerini kaldırdı, purosundan dumanlar tütüyordu. "Anlıyorum. Lekeli pençelerimi bu işten uzak tutacağım."

Pierson rahatladı ama sadece biraz. "Burada kal ve villayı kazmama yardım et. Bana yardım edecek güçlü kuvvetli bir adam olması iyi olur."

"Eğer ciddiyseniz birilerini işe almalısınız. Siteye bir profesyonelin bakmasına izin verin."

"Ben bir profesyonelim," dedi Pierson yaralı bir ifadeyle. "Arkeoloji eğitimi aldım, Levant'ta ve Northumbria'da birer kazı yaptım. Küçük bir Viking altını zulası buldum."

"Evet, bunu birçok kez söylediniz. Bu da iş dünyasındaki insanları tanıdığınız ve arkadaşlarınızı sizin için pisliğin içinde debelenmeye zorlamak zorunda kalmadığınız anlamına geliyor."

"Ama ben bencil bir adamım ve bu yeri kendim için istiyorum. O benim villam, David. Onu vermeyeceğim."

O kadar kırgın görünüyordu ki David kendini daha iyi hissederek kıkırdadı. Bir şey onu neşelendirmeyeli uzun zaman olmuştu.

David ertesi gün aceleyle Kasabaya gideceğine dair ifadesini de geri çekti. Bir noktada Londra'ya dönmesi ve Griffin'e karşı bir savunma araması gerekiyordu. Ve Londra'dayken, Lackwit Laurie'yi arayıp bulabilir ve ona biraz akıl verebilirdi...

Hmm, basit bir şiddetten çok daha iyi bir fikir bulabilirdi. Devonport'u yok edecek ve Sophie'yi dünyanın gözünde altın ve suçsuz bir melek yapacak bir fikir.

Böyle bir şey için yardıma ihtiyacı olacağına karar verdi. İyi ki böyle sinsi insanlarla arkadaştı ...

David, Pierson'ın kendisine ters ters baktığını fark etti ve yüzünü masum çizgilerle yeniden düzenledi.

Dünyada onu durdurabilecek tek kişi, şu anda ona şüpheyile bakan papazdı. Pierson, David Fleming hakkında çok fazla şey biliyordu ve David'in buna dikkat etmesi gerekiyordu.

MR. FLEMING BOĞAZINI TEMİZLEDİ. "Amcan söyledi." Sophie başını salladı ama yüzü dayanılmaz bir şekilde ısınmıştı.

"Biliyorum."

Soğuk ama güneşli bir gökyüzünün altında, dün kazmaya başladıkları karığın yanında durdular. Amcaları ölçüm aletleri, defteri, kazıkları ve ipleriyle birlikte gitmiş, onları nispeten yalnız bırakmıştı.

"Anahtar deliklerini , değil mi?" Bay Fleming her şeyi söylediği o hafif tonda sordu.

"Gerek yoktu. Bu sabah beni gördüğünüzdeki ifadeniz yeterliydi."

Bay Fleming ellerini yanaklarına götürdü ve bir o yana bir bu yana hareket ettirdi. "Bu yüz üzerinde kontrol sahibi olmayı öğrenmeliyim. Ama bilmem o kadar kötü mü?"

Sophie bir toprak parçasını tekmeledi. "Dünya iki kampa bölündü -Biri benim yaratılmış en büyük fahişe olduğuma ve hak ettiğimi aldığıma inanıyor. Diğer kamp ise bana acıyor ama içten içe sadece kendimi suçlamam gerektiğine inanıyor. Bir fahişe olduğum için, anlıyorsunuz ya."

"*Tüm* dünya mı?" Bay Fleming sordu. "Tazmanya yerlileri de dahil mi? Çin imparatoru? Kanada ormanlarındaki tuzakçılar?"

Sophie gülmedi. "Durumdan haberdar olsalardı, bir taraf seçeceklerinden eminim."

Botuyla toprağı çevirirken Bay Fleming'e bakmak zorunda kalmamak için başını eğerek toprağı inceledi. Bu sabah hava soğuk olduğu için şapka yerine kürk şapka takmıştı, bu yüzden onu uzakta tutacak bir kenarı yoktu.

"Başka bir kamp daha var," dedi Bay Fleming. "Masumiyetinize inananlar."

"Çok küçük bir kamp." Sophie başını kaldırmaya cesaret etti. Adamın gri-mavi gözleri doğrudan Sophie'nin üzerine dikilmişti; bu çok sinir bozucuydu. "Amca. Ve ben. Ailem bile nazik olsalar da emin değiller. Kocam çok inandırıcı."

"Beni unuttunuz," dedi Bay Fleming sakın bir sesle. "Size inanıyorum."

Sophie kızardı, onun değerlendirici bakışlarına karşılık veremedi. "Neden inanarsınız ki?"

Beni amcam dışında pek tanıımıyorsun."

"O tek bir sebep. Onun fikirleri çok önemli. Diğerleri ise kocanız Lackwit Laurie, yani Devonport'un ahmağı hakkında bir şeyler biliyor olmam. Devonport istediğini elde etmek için her şeyi yapar, endişe verici bir açık sözlülükle. Muhtemelen ilk başta sizi onunla evlenmeye nasıl ikna etti. Birinin ona gerçekten *aşık* olabileceğini düşünemiyorum."

"Ben de öyle sanıyordum," dedi Sophie, ama şimdi kendine hayret ediyordu. Laurie özenli, pohpohlayıcı, hatta yaltaklanıcıydı ve çoğu zaman bir duvar çiçeği olan Sophie ona aşık olmuştu.

"Sanırım yağlı bir çekiciliği var," diye düşündü Bay Fleming. "Ve kadınlar onun yakışıklı olduğuna inanıyor. Ama birkaç kadın da *benim* yakışıklı *olduğumu* düşünüyor, yani zevkin hesabı yok."

Sophie doğrudan ona baktı, çekingenliği geçip gitmişti. Adam, Sophie'nin gardını indirmesini sağlayacak bir yeteneğe sahipti. "İltifat mı bekliyorsunuz, Bay Fleming?"

Gözleri büyüdü. "Ben mi? Yüce Tanrım, hayır. Ben gerçekleri söylüyorum. Kurnaz kocanız şimdi de zengin bir dul kadını kendisiyle birlikte olmaya ikna etti. Umarım birileri çok geç olmadan onu bu işten vazgeçirir..." Yüzüne bir gülümseme yayıldı, gözlerini aydınlattı ve gölgeleri uzaklaştırdı. "Hmm."

"Ne düşünüyorsun?" Sophie telaşla sordu. "Şu anda bir yılana benziyorsun."

"İfadelerime lanet olsun. Sizden hiçbir şey saklayamıyorum. Hiçbir şey düşünmüyorum, sevgili bayan. İznim olmadan kafamın içinde çarklar dönüyor. Her halükarda Devonport'tan kurtulmuş olacaksınız. Tanrım, adı bir mobilya parçasına benziyor. Siz de Leydi Yazı Masası ya da Sophie... durun bakayım... Kanepe olabilirsiniz."

Sophie nefesini içine çekti ve bakışlarını tekrar yere indirdi, çılgınca bir şekilde villanın ayaklarının dibine serilmesini ve onu yutmasını diledi.

"Oh, şeytan alsın." Bay Fleming nazik parmaklarını Sophie'nin çenesinin altına koydu ve yüzünü kendisine doğru kaldırdı. Gözlerinde ıstırap vardı. "Size sonuncusu diyorlar. Lanet olası piçler, lanet olası nankörler. Bilmiyordum, yemin ederim. Bu sadece tekerlekler, biliyorsun... benim kontrolümde değil."

Sophie belli belirsiz, "Bu doğal bir çağrışım," dedi. "Bu çağrışımı yaptığın için seni suçlayamam."

"Evet, yapabilirsin." Parmaklarını kaydırды, dokunduğu yerde bir ürperti bıraktı. "Her zaman odadaki en zeki adam olmak için çabalarım. Bu yüzden bekârim. Amcan bu hayatı seçti ama ben yalnızım çünkü görgüsüz bir aptalım. Bir kadını bir kez sevdim. Sadece bir kez. Beni bir yumurta kabuğu gibi ezdi."

"Ah, canım." Sophie'nin mutsuzluğunun içinden bir ilgi kıvılcımı süzüldü. "Bu doğru mu? Yoksa kalbim benden daha çok kırılmış gibi davranarak kendimi daha iyi hissetmemi mi sağlamaya çalışıyorsun?"

"Hayır, bu tamamen doğru. Size kendisi anlatırdı ve beni neden terk ettiğini tam olarak söylerdi. Eğer onunla evlenseydim onu çıldırtırdım ve o da bunu biliyor. Kocasını benim en yakın arkadaşım, bu yüzden işler biraz garipleşiyor. Benim için, yani ikisi de bana acıyor ama derin bir aşk yaşadıkları ve çoğu insanın hayal bile edemeyeceği kadar mutlu oldukları için en ufak bir rahatsızlık duymuyorlar. Onlar için hepimiz yoldaşız, ömür boyu dostuz."

"Zavallı Bay Fleming. Trajik bir kahraman olduğunuzu hiç bilmiyordum."

"Ugh." Yüzünü buruşturdu. "Asla böyle söyleme. Kendimi güçlü bir kaya gibi düşünmeyi tercih ederim, hayatın akışında sağlam, çirkin talihin sapanları ve okları tarafından rahatsız edilmemiş."

Sophie gülümsemesine engel olamadı. "*Trajik kahraman her şeyi çok daha iyi açıklıyor.*"

"Yıkıldım, sevgili bayan. Şimdi, sanırım bir Roma villası arıyor olmamız gerekiyor. Amcanız buraya geri dönecek ve neden hâlâ muhteşem bir duvar resmini ortaya çıkarmadığınızı soracak."

Sophie malasını ona doğru uzattı. "Gidin Bay Fleming."

Bay Fleming çamurlu zemine tiksintiyle baktı. "Amcanız oldukça sihirli güçlere sahip olmalı. Son derece saygıdeğer iki insanı balçıkta sürünmeye zorladı ve biz hala onu *seviyoruz*."

Sophie'nin kahkahası kabardı ve taştı. Bir süredir gerçek bir neşe içinde gülmemişti ve bu, yıkanıp temizlenmek gibi iyi hissettiriyordu.

Bay Fleming'in saçma ifadesi, maskesi yerinde olmadan ona bakana kadar kayboldu. Yüzünün rengi solmuş, yanaklarındaki belli belirsiz çiller öne çıkmıştı.

Çıplak duygular gözlerini dolduruyordu, kendinden nefret etmeye yaklaşan bir kendini küçümseme. Sevdiği kadın tarafından reddedilen, onun bir başkasını sevmesini izlemek zorunda kalan yalnız bir adamdı bu. Buraya kaçmıştı -amcasının söylediğine göre tutuklanmıştı, her şeyden önce- huzura ihtiyacı vardı. Sophie gibi.

Bay Fleming onun yanağına dokundu.

İrkildi ama bunun tek nedeni uzun zamandır kendisine bu şekilde dokunulmamış olmasıydı. Bu şefkatli sorguyla değil.

Bay Fleming hemen elini çekti ama Sophie bakışlarını ondan ayırmayıp kıpırdamayınca, ona tekrar dokundu.

Parmakları nazikti, eldivenleri pürüzsüzdü, altlarındaki adamla birlikte sıcaktı. Kadının yanağını okşadı, sonra bir parmağını dudaklarına götürdü.

Sophie yutkundu. Kocasının suçlamalarından sonra, beyefendiler hoş karşılanacaklarını düşünerek onu köşeye sıkıştırmaya çalışmışlardı. Ama onların garip elleme girişimleri, Bay Fleming'in dokunuşundan dünyalar kadar uzaktaydı.

Dudaklarının üzerinde gezindi, başparmağını alt dudakta gezdirerek yastığına bastırdı. Yaptığı şeyi gözleriyle takip etti, ağzını incelerken kirpikleri titriyordu.

Soğuk rüzgâr onu itti ama Sophie buna aldırmadı. Bay Fleming'in parmak uçları içinin derinliklerindeki sıcaklığı okşuyor, damarlarında daha önce hiç hissetmediği bir yanma

Kocasıyla aynı yatağı paylaşmış olsa da, hayatında böyle bir şey hissetmemiştir. Hiç bu kadar sıcak hissetmemiştir, bacaklarının birleşim yerinin bu kadar sıcak ve nemli olabileceğini hiç bilmiyordu.

Temas noktaları en ufak bir dokunuştı ama o anda Sophie'nin dünyasındaki tek şeydi.

Kaydırdı, fırçaladı, okşadı. Dudaklarına, yanağına, tekrar dudaklarına geçti. Bugün tıraş olmuştu, teni pürüzsüzdü, ayrıca kendini kestiğinde evin küfürler duymuştu. Tıraş sabununu, eldivenlerinin derisini, nefesini tatlandırmak için kullandığı naneli suyu kokladı.

Bugün dış görünüşüne o kadar dikkat ediyordu ki, daha ilk sabah amcasının masasına oturduğunda bir çukurdan çıkmış gibi görünüyor ve kokuyordu.

Rüzgâr, Sophie'ninkileri çektiği gibi Bay Fleming'in giysilerini de çekiştiriyordu. Çenesinin altındaki deride, kendi yüzünü tıraş etmeye alışık olmadığının kanıtı olan küçük kesikler vardı.

Bakışlarını onun dudaklarından çekti ve gözleriyle doğrudan buluştu. "Sen," diye fısıldadı, "enfes bir güzelliğe sahipsin."

Sophie zar zor nefes alabiliyordu. Akkor halindeydi, bir balon kadar hafifti.

En ufak bir rüzgâr onu alıp götürebilirdi.

Bay Fleming elini indirdi, güzel dokunuşunu kaldırdı. Bir an daha onu inceledi, sonra kaşları birbirine yaklaştı ve ifadesi karardı.

"Lanet olsun," diye hırladı. "Her şeyin canı cehenneme."

Topuklarının üzerinde döndü ve cilalı botlarını çamura batırarak uzaklaştı.

BÖLÜM 4

F günlerimiz. Pierson onu bir kez daha tarlaya doğru kışkırtınca David başını salladı.

Dört gün boyunca Pierson'la birlikte yaşamaya katlanmıştı; sabahın çok erken bir saatinde kalkıp adamla birlikte merayı kazmaya gidiyordu. Öğleden sonra Bayan Corcoran'ın hazırladığı doyurucu bir yemek, canlı sohbetler, akşam oyunları ve yatmadan önce Pierson'la bir kadeh sigara içmek için geri dönüyordu.

Ağırbaşlı, düzenli, sessiz bir yaşam. David'in tükettiği tek sert içki, akşam yemeğinde içtiği küçük bir kadeh şarap ve Sophie yattıktan sonra Pierson'la sohbet ederken içtiği bir kadeh konyaktı.

Dört gün boyunca kahvaltı masasında Sophie'ye bakmış, onun aletlerini kazıya taşımış, akşamları Pierson'la dama oynamalarını ve Sophie'nin neredeyse her zaman kazanmasını izlemişti. Pierson bir köpekbalığı gibi oynuyordu, bu yüzden onun zaferinin bir anlamı vardı.

Sophie'ye yakın olduğu ve olmadığı günler. Soğuk tarlada ona dokunmuştu, teninin saten yumuşaklığı ince eldivenlerinin arasından geliyordu. Sophie, ona dokunması için izin veren vahşi bir hayvan gibi kıpırdamadan durmuştu.

Kendini ondan uzak tutarak, onu eski arkadaşının yeğeni, David gibi bir adama yasaklanmış tatlı bir genç kız olarak görmeye çalışarak geçen dört acı dolu gün.

Bu onu öldürebilir.

Pierson, Sophie'nin David'in peşinde koştuğu türden bir kadın olmadığı konusunda haklıydı. David dünyanın en seçkin fahişeleriyle, krallara eşlik eden kadınlarla ilişki kurardı. Ya da aristokratların eşleri, bitmek bilmeyen balolardan, oyunlardan, maskeli balolardan ve müzikallerden sıkılmış, kocaları kendi metresleriyle kaçmıştı. Eğlenmek ve oyalanmak için David'i arıyorlardı.

Sophie, şık siyah saçları, ince yeşil gözleri, nazik tavırları ve neşeli şakalarıyla David Fleming gibiler için fazla bakirdi. Kocasını onu mahvetmeye karar vermiş olabilirdi ama gerçekte Sophie iyi yetiştirilmiş ve erdemli bir genç kadındı, anneler David'in yolundan çabucak çekilirdi.

Her gece onun yanında oturmalı, her gün onunla birlikte yürümeli ve ellerini -ve arzusunu ve sözlerini- kendine saklamalıydı.

David kendi kendine onu yenilik olsun diye istediğini söyledi. Belki de burada yalnız olduğu ve Sophie'nin görüş alanındaki tek kadın olduğu için. Yalnızdı ve Sophie güzel ve hoş biriydi.

Ama David'in geceleri küçük odasında, sıcak ve sert bir iniltiyle uyanmasına neden olan şey güzel ve hoş bir şey değildi. Sophie güzeldi, tıpkı bir naiad gibiydi; ruhani ve ele avuca sığmaz. Bilgi sahibi olduğu kadar zekiydi de - David'in duyduğundan bile daha fazla kitap okumuştı. David'in iğneli konuşmalarına, ona haddini bildiren cevaplarla kolayca karşılık veriyordu. David büyülenmişti.

Dahası, Sophie'nin etrafını sardığı, uzun saçlarının çıplak göğsüne ve tahrik olmuş sikine döküldüğü erotik rüyalardan kan ter içinde uyanırdı. Ağzından çıkan inilti hayal kırıklığı, arzu ve acımasız bir özlemle kaynaklanıyordu.

Battaniyeleri atar ve ellerini ve yüzünü soğuk su dolu bir leğene daldırarak kendine gelmeye çalışırdı. Sabah gözleri yanarak ve derisi kaşınarak aşağı indiğinde, kahvaltı masasının karşısında kızarmış ekmek çiğniyor ve ona huzurla gülümsüyordu.

Gitmesi gerekiyordu.

David dördüncü gün bunun sonuncusu olacağına karar verdi. Londra'ya dönecek, Griffin ve davasıyla ilgilenecek, gerekirse Hart'tan alçakgönüllülükle yardım isteyecekti. Bu arada Eleanor'un çağrısına cevap vermediği için ondan özür dileyecekti. Artık onunla yüzleşebilecek kadar iyileşmişti.

"Burayı deneyelim mi?" Sophie, o sabah artık aşına oldukları hendeğe ulaştıklarında, elindeki malayla işaret ederek, "Burayı deneyelim mi?" dedi.

Toprak, Shropshire'da yaşayan tüm yer hayvanları yuvalarını tek bir yere kazmış gibi deliklerle doluydu. En derin çukurlar David tarafından açılmıştı; küreğini yumuşak toprağa saplayarak sinirini çıkarıyordu.

Omzundaki küreği salladı ve Sophie'nin gösterdiği yere vurdu. Keşke kalın bahçe eldivenlerinin bile saklayamayacağı kadar güzel elleri olmasaydı.

Pierson siperine doğru giderken yanlarından geçerken "O kadar da zor değil," diye uyardı. "Romalı ustalar bu villaları özenle inşa ettiler, sizin dikkatsizliğinizle yıkmamız için değil. Flinders Petrie yavaşça açığa çıkarmayı, her katmanı eleyerek bulduklarını hassasiyetle kaydetmeyi savunur."

"Evet, amca," dedi David, o kadar uysalca ki Sophie ona güldü. Onun gülüşünü seviyordu.

Pierson onu görmezden geldi ve siperine döndü.

David bu kez daha ılımlı bir şekilde kazmaya devam ederken Sophie, "Çok sıkı çalışıyor," dedi. "Umarım bir gün bir şey bulur."

"Kaputunun içinde bir arı var," dedi David. "Ama aptal değil. Roma villası olmasa bile burada gömülü bir şey olmalı."

"Bunu onun için ortaya çıkarsak iyi olmaz mı? Her ne ise?" Sophie diz çöktü ve David'in açtığı çukuru dikkatle kazmaya başladı. "Biraz zaman alabilir, ama zaman benim bolca sahip olduğum bir şey. Amcama bakarak, geçmişin parçalarını ortaya çıkarmasına yardım ederek yaşlanacağıma inanıyorum."

David cevap vermedi, nefesi iyi çalışmıyordu. Kazmayı bıraktı ve küreğe yaslandı. "Sabah Londra'ya gidiyorum," dedi aniden.

Sophie'nin gözleri büyüdü. Beyaz kürk şapkasını kulaklarının üzerine kadar indirmiş, siyah bukleleri şapkanın altından çok çekici bir şekilde dışarı taşmıştı.

"Gidiyor musun?"

David boğazındaki yumruyu görmezden gelerek başını salladı. "Danışmam gereken avukatlar, engellemem gereken cinayete teşebbüs suçlamaları var. Yani, bir suçlama. İronik olan şu ki, bu suçlamada masumum."

Sophie gözlerini kırpmadan ona baktı, sonra ayağa kalktı, rüzgâr eteğine dolanıyordu. "Ne zaman döneceksin?"

David tereddüt etti. "miyim bilmiyorum."

"Oh."

Boğazını hareket ettiren yutkunma David'e onu tekrar görüp görmeyeceğini umursadığı umudunu verdi. Gerçi bunun bir önemi yoktu. Sophie garip bir durumdaydı ve David'in onu takip etmesi durumu daha da garipleştirecekti.

Cinayet suçlamasıyla mücadele etmesi gerektiğini söylerken abartmamıştı. Avukatından gelen bir mektup onu bulmuştu; avukatı David'in Londra'dan her kaçışında gittiği her yeri biliyordu. Avukat, Griffin'in David'in kendisine ateş ettiğini iddia etmeye devam ettiğini ve bunun için yargılanmasını istediğini bildirmişti. Sadece Hart ve Dedektif Müfettiş Fellows'un etkisi polisin David'i Newgate'teki duruşmayı beklemek zorunda bırakmasını engellemişti.

David'in Londra'da yapmak istediği başka şeyler de vardı ama bunları Sophie ve Dr. Pierson'a söylemesinin akıllıca olmayacağını biliyordu.

Sophie, okunamayan yeşil bakışlarıyla onu sabitledi. "Seni özleyeceğiz."

"Yapacak mısın?"

Onu, birkaç gün önce kendisine cüretkârca dokunduğunda olduğu gibi inceledi, kendini durduramadı. Cesur, kararlı. Çok güzeldi.

"Tabii ki." Sophie kendini silkeleyip arkasını döndü ve nemli zemine serdiği muşambanın üzerinde dizlerinin üzerine çöktü. "Amcam akşamları yaptığınız sohbetlerden hoşlanıyor, ben de dama oyunlarımızı kazanmaktan."

"Dama, satranç, kartlar, bulmacalar, bilmeceler..."

Kızın ona attığı gülümseme hoşuna gitmişti. "Dikkat etmediğin için kendi hatan. Gerçi White'ın kart masalarına alışkın bir adam için Pope Joan oyununun pek de heyecan verici olmadığını tahmin ediyorum."

"Hayatım, White's'daki şirket korkunç. Bahisler doğruysa her oyun heyecan verici olabilir."

"Kibrit çöpü mü?" diye sordu muzipçe.

"Bilmeni isterim ki, o kibrit çöplerini altın gibi biriktirdim, ta ki hepsini sana ve amcana teslim etmek zorunda kalana kadar. Siz ikiniz çok zekisiniz, bir sendika kurup halkı dolandırabilirsiniz."

"Evet. Amcamın papaz olması çok yazık."

David rahatladı, onun alayını duyduğuna sevindi. Bunu özleyecekti ...

Hayır, bu en iyisiydi. İşler daha da zorlaşmadan hemen gitmeliydi. Gitmezse, oyalanacak, Griffin'le avukatının ve Hart'ın ilgilenmesine izin verecek, Sophie'nin ondan o kadar hoşlanmasını umacaktı ki, onu yatağına çekmesine aldırmayacaktı.

Yatağı, şu anda amcasının evindeki tavan kirişlerinin altındaki küçük bir boşlukta yatıyordu. David zihinsel olarak kendini kelepçeledi. O bir aptaldı.

Sophie eliyle eşelediği çukura uzandı ve küçük bir çakıl taşını nazikçe çıkardı. "Bu çok güzel."

David, kendisine rağmen ilgisini çekmişti, bakmak için eğildi. Sophie bulduğu çamuru fırçaladı ve havaya kaldırdı.

Bulutların arasından sızan az miktardaki Şubat güneşi, mavi bir taş parçasının üzerinde göz kırparak onu yarı saydam hale getirdi. Kenarları pürüzlüydü, uzun zaman önce kırılmış bir parçaydı.

Sophie, David'in ona yardım etmek için hemen uzattığı elini görmezden gelerek ayağa kalktı. "Ne olduğunu sanıyorsun?" diye sordu, sesinde heves vardı.

David ona baktı, ama onun için bir taş parçası olarak kaldı. "Kim bilir? Kırık bir vazo mu? Bir çiftçinin bira şişesinin camı mı?"

"Bu mavi mi?" Sophie döndü ve Pierson'a el salladı. "Amca! Gel ve gör!"

Onlardan yaklaşık yirmi metre ötede Pierson elindeki ölçüm çubuğunu sakince yere bıraktı ve dizlerinin tozunu alarak ayağa kalktı. DeFTERini kolunun altına sıkıştırdı ve hiçbir beklenti göstermeden onlara doğru yürüdü. Bu villa konusunda o kadar çok hayal kırıklığına uğramıştı ki, David'in artık metanetli biri haline geldiğini düşündü.

Sophie, David'in ödünç verdiği mendille taşı temizledi. Parlatmak koyu mavi rengi daha da ortaya çıkarmıştı, parça neredeyse parlıyordu ama cam değildi.

Pierson, Sophie'nin avucunda duran parçayı inceledi. Dürttü, sonra eline aldı ve profesyonel bir dikkatle bir o yana bir bu yana çevirdi.

David onun gözlerinin boyun eğmişlikten kurtulup heyecanla parladığını gördü. Ve sonra zafer.

Dr. Lucas Pierson, David'e yeterince dikkatli bakılırsa çoğu insanın içinde iyilik olduğunu öğretmiş olan bilgili, sakin adam, aniden havaya sıçradı ve bir çığlık attı.

"Biliyordum!" Pierson tekrar yere indi, botları çamur sıçratıyordu. "Burada bir villa olduğunu biliyordum! Al bakalım, British Museum. Ve *bu da*, Antikacılar Derneği." Yumruklarını sıkarak hayali düşmanlarını yumrukladı. "Sevgili yeğenim, sen bir *dahisin*!"

Sophie cömertçe, "Çukuru Bay Fleming kazdı," dedi. "Nedir bu amca? Bir amforanın parçası mı? Yoksa bir mücevher parçası mı?"

"Hayır, hayır, öyle sıradan bir şey değil. Bu bir kiremit parçası." Elini açtı. "Bu tarafının nasıl hassas bir şekilde kesildiğini görüyor musun? Bir mozağin parçası, muhtemelen bir zeminden. Hiçbir ordu kulübesinin zemininde mozaik olmaz. Bu daha büyük bir binanın parçası, bir hamam ya da villa gibi."

David kalbinin daha hızlı attığını hissetti, sanki tek başına bir Roma sarayının kalıntılarını keşfetmiş gibi ağzını bir gülümseme kapladı.

"Aşağıda daha fazlası olduğuna inanıyor musun?" diye sordu, Pierson'ın coşkusu bulaşıcıydı.

"Bir yerde." Pierson ellerini açtı ve tümseklerin üzerinde salladı. "Güzel bir zemin, muhteşem renklere boyanmış duvarlar, bir ısıtma sistemi..."

Tekrar havaya sıçrayana kadar sesi her kelimede daha da hareketlendi. Yere indi ve bir atlının hafifliğiyle yeşilliğin üzerinde koşmaya başladı.

yarı yaşında bir adam.

"Başardım!" sesi onlara doğru geri döndü ve sonra en yüksek sesle, başka bir sıçramayla birlikte- "*Eureka!*"

David ve Sophie kahkahalara boğuldu. Gözleri ıslıl ıslıldı, burnu soğuktan pembeleşmişti. Gri bir denizde canlı bir renk, David'in hayatının sonsuz alacakaranlığında bir parıltıydı. Çok yakın durdular, keşif ve sevinç anı aralarındaki havayı ısıtıyordu.

David kollarını Sophie'ye doladı ve onu kendisine doğru sürükledi, ağzı Sophie'nin kırmızı dudaklarına indi.

BÖLÜM 5

David'in ağzı sıcak, becerikli ve güçlüydü. Hava buz gibiydi ama Sophie sadece David'in sıcaklığını, onu koruyan vücudunun büyüklüğünü biliyordu. Parmakları, birkaç gün önce ona usulca dokunduğunda yaptığı gibi yanağına bastırdı.

Emretmedi ya da sahiplenmedi, Sophie'nin karşılık vermesini talep etmedi. Sadece onu öptü. Sophie, adamın bu sabah içtiği kahvenin tadına baktı, usturasının ıskaladığı bıyıklarının çizimini hissetti.

Aralarındaki boşluk, Sophie'yi kumaş katmanlarından bile geçiren bir enerjiyle doldu. Dudaklarını ayırdı ve aç bir şekilde ona doğru eğildi. Ne kadar aç olduğunu fark etmemişti.

Sophie ona doğru yükseldiğinde David irkildi ama sonra daha derin bir öpücükle Sophie'nin ağzını aldı, dili Sophie'ninkini buldu. Sıcak sürtünme Sophie'nin dizlerinin bükülmesine neden oldu ama David'in gücü onu sabit tuttu.

Ağzı kaskatı kesilmişti, karşılık öpücüğü beceriksizceydi. Pratik yapmamıştı ve daha önce hiç *böyle* öpülmemişti.

David onun uzmanlık eksikliğini fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünüyordu. İkisine de yetecek kadar vardı. Öpücüğü okşadı, verdi, tamamen zevkle ilgiliydi. Nasıl dokunacağını, ateşi nasıl ortaya çıkaracağını biliyordu.

Sophie artık zihninde resmi *Bay Fleming*'i kullanmıyordu. O David'di, onun için her zaman öyleydi ama Sophie bunu itiraf edememişti.

Başparmağı ağzının köşesine bastırarak onu kendisine açtı. Başını kucakladı, şapkası yana doğru kayd, bukleleri iğnelerinden kurtuldu.

Sophie öpücüğü, David'in sıcaklığını ve kendisini arzuluyordu. O, haykıran başka bir yalnız varlıktı ve Sophie buna hevesle karşılık verdi.

Sophie onun bedeninin sıcaklığını daha fazla hissetmek için aralarındaki mesafeyi kapattı ve David'in boyuna bakarak ona doğru kayd. Sophie parmak uçlarında yükseldi ve öpüşmeye devam edebilmek için başını eğdi.

Adamın kolu arkasına geldi ve David bir elini kalın paltosunun üzerinden göğsünü avuçlamak için yukarı kaydırduğunda Sophie kendini geriye doğru eğilmiş hissetti. Göğüs ucundan kalbine doğru bir ateş sızısı yayıldı ve Sophie ihtiyaç dolu bir inilti çıkardı.

Bir sonraki anda tökezledi, David'in kucağı gitmişti. Şapkasına sarıldı ve kendini güçlkle toparladı.

Nefes al.

David'in gözleri fırtınalı gökyüzü gibi vahşiydi. Soğuğa karşı taktığı tüvit şapkasını kaybetmişti ve saçları rüzgârda savruluyordu.

"Lanet olsun." Sesi çatlamıştı, kendinden nefret ettiği her halinden belliydi. "David..."

"Hayır." David aceleyle geri adım attı, az önce kazdığı çukuru kıl payı kaçırdı. "Benimle konuşma. Bana *bakma* bile."

"David." Acı, Sophie'nin sevinç sisini yarıp geçti. "Ben ilk kez sahneye çıkan masum bir bayan değilim."

"Öyle değil ? Neredeyse. Lanet olsun."

Arkalarından endişeli bir bakış fırlattı ama Sophie hızlıca baktığında Lucas Amca'nın hâlâ etrafta dans ettiğini, kollarını sallayarak Eureka'sını kutladığını gördü.

"Bana küfretmene gerek yok," dedi Sophie, kalbi küt küt atarken. "Ben kendime ait bir kadıyım. İstediyim kişiyi öpebilirim."

"Ne halin varsa gör. Eğer başka bir adam seni böyle öpseydi, onu öldürürdüm."

Neredeyse kendi ellerimle kendimi boğacaktım."

"Böyle şeyler söyleme." Sophie'nin gözleri endişeyle irileşti. "Şaka bile olsa."

David bir adım daha geri çekildi. "Pekâlâ, onun yerine ben kendimi kırbaçlayacağım."

Ama bunu Londra'da yapacağım. İyi günler, Bayan Tierney."

Islak çimlere düşen kasketini kaptı ve kafasına geçirdi, sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Sophie onun peşinden koşmayı, kollarını ona dolamayı, kalmasını talep etmeyi, gerekirse ona yalvarmayı çok istiyordu. Muhtaç ve ahlaksız bir kadın gibi davranmak, onun dokunuşu için yalvarmak.

Bunu yaparsa David'in onu atıp yürümeye devam edeceğinden şüpheleniyordu. Onun gidişini izlemek zorunda kalacaktı, öpücükten pişman olduğu o kadar belliydi ki.

Sophie'nin yalnızlığı, incinmişliği ve Laurie'nin iğrençliğine, onu reddetmesine duyduğu öfke, patlayana kadar kabardı. Duygularını iyi sakladığı için kendisiyle gurur duyuyordu ama David'in öpücüğü onları gevşetmiş ve öfkesi bastırılmış bir gayzer gibi dışarı akmıştı.

"Blackguard!" diye bağırdı. "Kaç. Arkadaşlarını terk et. Umurumda değil."

David döndü, öfkesi aynı derecede yüksekti. "Ben bir alçağım. Amcana gittiğimi söyle."

"Ona kendin söyle." Sophie durakladı. "Yani *şimdi* Londra'ya mı gidiyorsun?"

"Hemen." David hızlı yürüyüşüne devam ederek tarlalardan yola doğru ilerledi.

"Oraya kadar yürümek niyetinde misin?" bağırdı arkasından.

"Trene kadar." Önünü işaret etti. "Köyde."

"Köy şu tarafta." Sophie diğer yönü işaret etti. "Lanet olsun." David, Sophie'nin gösterdiği yere ters ters baktı ve yürümeye başladı.

o kurs.

"Eşyaların ne olacak?" Sophie ellerini ağzının etrafında kavuşturdu. "Yoksa amcam onları pencereden mi atsın?"

"İstediği her şeyi fırlatıp atabilir." David yavaşlamadı, onun hayatından çıkıp köye doğru adım atmaya devam etti.

"Git o zaman," diye bağırdı. "Umarım seni bir daha görmem, seni korkunç adam!"

Tek tepkisi bir el sallamak oldu.

Sophie'nin gözleri sıcak yaşlarla dolarken David'in uzun boyu manzarada bulanıklaştı. Bir hıçkırıyla nefesi kesildi ve sonra gözyaşlarının akmasına izin verdi, vücudu sarsılana kadar ağladı. Koyunlar ve tavşanlardan başka ağladığını gören yoktu ve onlar da aldırıyor gibiydiler.

DUMAN. David, tren onu koyu gri bir gökyüzünün altında püsküren bacaların yanından geçirirken, Londra'nın uygun bir şekilde adlandırıldığını düşündü.

Şubat ayında şehir doluydu, sosyal ve siyasi sezon iyice başlamıştı. Neo-Gotik Parlamento Binası'nda erkekler birbirlerine bağıyor, ev sahipleri de en az Meclis'teki tartışmalar kadar iktidarla ilgili olan suare ve akşam yemeği balolarında politikacı eşleriyle atışıyorlardı.

David bir zamanlar bu oyundan zevk alıyordu. Avam Kamarası'nda ayak ayak üstüne atmış, gündüzleri rakiplerine bağıp çağırmış, geceleri ise rakiplerinin karılarını baştan çıkarmıştı. David, kendi dalkavuk çevresine sahip önemli bir oyuncuydu ve aynı zamanda Hart Mackenzie'nin sağ koluydu. O ve Hart, Kasaba'yı aralarında paylaşmışlardı. Londra'da onların bilgisi ve sözü olmadan pek bir şey olmamıştı.

Ya da öyle olmuştu. David, zarif ve yetenekli hanımların huzurunda puro ve viski tüketirken Hart ile entrikalar çevirdiği günleri biliyordu

geçmişti. Hart, Kilmorgan Dükü olarak Lordlar Kamarası'nda düşmanlarını rahatsız etmeye devam etti ama şimdi evine, karısının ve çocuklarının yanına giderek aile saadetine tadını çıkarıyordu.

Hart'ın karısı İngiltere'nin en görkemli ev sahibesi değildi. Onun toplantıları sadece Hart'a entrikalarında yardımcı olmak için değil, aynı zamanda keyif vermek ve şaşırtmak için de tasarlanmıştı. Eleanor'un partileri efsaneviydi.

David son zamanlarda hayatındaki diğer her şeyden kaçındığı gibi onun toplantılarından da kaçınıyordu.

Euston İstasyonu'na indi ve bir faytona binerek güneye, Strand boyunca Temple'a gitti. Middle Temple'da, Essex Court adında küçük bir meydanda, David düzgün bir evin zilini çaldı. Randevusu vardı ve hemen kabul edildi.

Çok geçmeden, rahat bir sandalyeye oturup mükemmel viskisini yudumlarken, karşısında uzun boylu, sarı saçlı ve gri gözlü bir İskoç vardı.

Sinclair McBride, "Senin için hiç iyi görünmüyor," diye açıkladı. "Griffin Londra'nın her yerinde seninle ilgili öfke saçıyor. Amcası seni Newgate'te gözaltına aldırmaq için arıyor ama biz onu Shropshire'da ev hapsinde olduğuna ikna ettik." Sinclair'in bakışları keskinleşti. "Yine de buradasınız."

"Görülecek şeyler var." David tembel tembel uzanmış, Hart ve Ian'ın Sinclair'e verdiği Mackenzie maltını yudumluyordu, çünkü adam artık ailenin bir parçasıydı. "Bakılacak insanlar."

Sinclair kararlı bir şekilde, "Avukatınız burada olmalı - benimle yaptığınız tüm toplantılarda," dedi.

"Yaşlı adamı rahatsız etmekten nefret ediyorum. Onu yeterince meşgul ediyorum zaten. Yani, beni savunacak mısın? Mesleğiniz çoğunlukla savcılık olsa bile mi?"

"İyi bir amaç uğruna savunma yapıyorum." Sinclair David'i bir aşağı bir yukarı süzdü, belli ki onu iyi bir neden olarak görmüyordu.

David kollarını iki yana açtı. "Ben tamamen masumum. Griffin bana ateş etti."

Tüm olayı görmezden gelmeye razıydım ama o bir koca kafa."

Sinclair sandalyesine geri yaslandı ve viski bardağını eline aldı. Eski hayatındaki gerginlik ve kederin adamdan tamamen uzaklaştığını görmek David'i memnun etmişti. Sinclair'in evi şimdi oldukça mutluydu ve keyifli karısı ve dört tane yuvarlanan çocuğuyla doluydu - karısı da dahil olmak üzere her biri, şanslı adam. David, hızla büyüyen Andrew'a oldukça düşküncü; korkusuz bir çocuktı ve David'e genç ve maceracı bir yaşta kendisini hatırlatıyordu.

Sinclair'in aile içi mutluluğu onu daha da yetenekli bir avukat yapmıştı; mahkeme salonunda durmak ve davaları büyük bir ustalıklı kazanmak için kendisine teklif edilen yargıçlık görevini reddetmişti. Diğer avukatlar ona İskoç Makinesi diyordu. Suçlular ona, kötü adamları içeri tıkmaktaki gözü kara gayretinden dolayı Basher McBride diyorlardı. David'in kendi tarafında tam da böyle bir avukata ihtiyacı vardı.

Sinclair, "Avukatınız tanıklarla görüşüyor," dedi. "Yine de sizden bir ifade almak faydalı olacaktır. *Benim yapmadığımdan* daha fazlası. Hikayenin tamamına ihtiyacım var."

"Bütün hikâye bu." David çizmeli ayağını salladı. "Griffin silahını ateşledi ve Tanrı'ya şükür ıskaladı. Ben kendiminkini hiç ateşlemedim. O sırada hepimiz körkütük sarhoştuk."

Sinclair elindeki viski bardağıyla "Griffin'in yaraları vardı," dedi.

"Yumruklarımdan, tabancamdan değil. Benim de yaralarım vardı."

"Kavga ... hakkında mıydı?"

David yüzünü buruşturdu. "Bir kadın. Başka ne olabilir ki? Griffin karısının üzerine atladığıma inanıyor ama atlamadım. Onu boynuzlamış olabilir, doğru ve onu suçlayamam. Ama benimle değildi. Yine de o ve ben yıllardır tartışıyoruz - sözel olarak, yani Avam Kamarası'nda. Onun pek çok aptalca planını bozdum."

David, Griffin'in karısıyla yaşadığı sözde ilişkinin sadece öfkesini boşaltmak için bir bahane olduğunu biliyordu. Griffin alıngan bir piçti, özellikle de siyasi zekâ eksikliği yüzüne vurulduğunda. David'i cinayete teşebbüsle suçlamak, onu yolundan sonsuza dek uzaklaştırmaya çalışmanın bir yolu olmalıydı.

Sinclair parmak uçlarıyla cama vurdu. Not yazmak için hiçbir hareket yapmadı ama David Sinclair'in buna gerek duymadığını biliyordu. İnanılmaz bir beyni vardı.

"Sizin için elimden geleni yapacağım," diye devam etti Sinclair. "Görgü tanıkları faydalı olabilir ama Griffin'i tanık kürsüsüne çıkarmanın en iyisi olacağına inanıyorum. İçimden bir ses onun ifadesinin benim sorgulamalarıma dayanamayacağını söylüyor."

David kıkırdadı. "Basher McBride'in kırbağı altında olmaz. Avukatıma neden seni tutmasını söyledim sanıyorsun?"

Sinclair ona ince bir gülümseme verdi. Londra'daki en iyi avukattı ama övgü kabul etmeyecek kadar mütevazıydı. Birçok cesur suçlu, Basher'in bakışları altında solup gitmişti.

David viskisinden bir yudum aldı ve ikisi arkadaşça bir sessizliğe gömüldü. David'in buraya savunması hakkında konuşmak için gelmesine gerek yoktu.

avukat bunu yapabilirdi. Aslında yapmıştı.

"Bu arada," dedi David kadehi neredeyse boşaldığında. "Devonport boşanması hakkında ne biliyorsun?"

"Devonport davası mı?" Sinclair şaşkınlıkla sordu. "O sivil mahkemelerde. Ben sadece kötü adamların peşinden giderim."

"Doğru, ama bu konuda bir şeyler biliyor olmalısınız."

Sinclair ona temkinli bir bakış fırlattı. "Gazeteleri görmediyseniz uzun Londra dışındasınız demektir. Gazeteciler karı kocayı yerden yere vuruyor." Başını salladı, gözlerinde bir sempati titreşimi vardı. "Bu kötü bir iş."

"Ben sadece spor haberlerini okurum. Hayat, gazeteciler bizi sürekli dünyanın dehşetiyle kırbaçlamadan da yeterince zor."

Sinclair ona keskin bir bakış attı, bir adamın kafatasını delip geçen ve tüm sırlarını ortaya çıkaran bir bakış. "İlginiz nedir?"

David soğukkanlı görünmeye çalışarak, "Davadaki eşi tanıyorum," dedi. "Çok sevdiğim bir arkadaşımın yeğeni."

"mi?" Sinclair'in bakışları hiç . "İlginç."

"Biliyor musun, üç kelimeye çoğu erkeğin tüm konuşmasına sığdıramayacağı kadar çok ima sığdırdın. Kendim için söylediğimi onun için de söyleyeceğim - o yapmadı."

Sinclair, "Devonport suçlamalarında biraz ileri gidiyor," dedi. "Karısının açık zina yaptığını iddia ediyor. Şimdiye kadar iki erkek onun sevgilisi olduklarını ifade etti ama Devonport çok daha fazlası olduğunu söylüyor. Bir ya da ikisine inanabilirim ama sosyete kadınları hakkında bildiklerimi bildiğimden, bundan daha fazlası için zamanı olmadığını söyleyebilirim."

"Ben de onun hiçbir şey yapmadığını söylüyorum."

David bardağını yere çarptı ve kalan sıvı bardağın kenarından . Sophie'nin tatlı gülümsemesini, doğrudan onun gözlerinin içine bakan yeşil gözlerini hayal etti. Onda ne bir çekingenlik ne de bir sahtelik vardı.

Nefesini içine çekti. "İnan bana McBride, *sadakat* kelimesinin ne anlama geldiğini bilmeyen kadınlar tanıyorum ve hayatlarında tek bir yasadışı ilişki yaşamış çoğunlukla masum kadınlar tanıyorum. Birinciler suçluluk duygusundan tamamen yoksun, ikinciler ise çok fazla. Sophie -Lady Devonport- onların hiçbirine benzemiyor. Devonport ne iddia ederse etsin, bu adamlarla ilişkisi *olmamıştır*. Daha zengin bir kadınla evlenebilmek için ondan kurtulmak istiyor. Eğer gerçekten birini vuracaksam, bu o olacaktır."

Sinclair esrarengiz algısıyla dinledi. "Anlıyorum."

"Bu yüzden yardım için sana geldim."

Sinclair'in gri gözlerinde bir anlayış parıltısı belirdi. "Ve Leydi Devonport'a yardım etmekten zevk duyarım - kocası iğrenç bir adam. Ama dediğim gibi, dava hukuk mahkemelerinde. Devonport'un avukatları Lincoln's Inn'de."

"Aha, hangi avukatlar olduğunu biliyorsun o zaman? Onları şahsen tanıyor musunuz?"

"Evet." Cevap temkinliydi.

"O zaman onları kandır. Devonport'u görmek için randevu istiyorum. Sekreterine gidip sorardım ama Devonport Hart'tan ve dolayısıyla benden nefret ediyor ve eminim ki sekreterin beni reddetmek için bir emri vardır. Ama Devonport'un avukatı bunu önerirse..."

Öylece bıraktı. Sinclair kurnazdı, David'i Devonport'un evine sokmak için bir şeyler icat edebilirdi.

Sinclair David'e başıyla onay verdi. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Davut o zaman kabul edilmesinin garanti olduğunu biliyordu. Aramadılar Sinclair'in İskoç Makinesi boşuna değil.

Öğleden sonraki İKİNCİ TOPLANTISI daha zordu. David'in bunun için bir randevusu yoktu ama gitti ve şansını denedi.

Arabacısı Hinch onu Grosvenor Meydanı'na götürdü ve David'in Shropshire'a kaçtığı sabah yaptığı gibi yüksek bir evin önünde durdu. David bu kez ayıktı, yıkanmış, tıraş olmuş ve düzgün giyinmişti. Korkutucu eve baktı ama bugün bir an önce içeri girip Londra'da kendisine yardım edebileceğini bildiği tek kadının karşısına oturmak istiyordu.

Bir zamanlar David, Hart'ın arkadaşı ve sırdaşı olarak Mackenzie malikânesine istediği gibi girip çıkıyordu ama bugünlerde adını bildirip anons edilmeyi beklediğinden emin oluyordu. Hart'ın mağrur majordomosunu kabul etti ve büyük merdivenlerden yukarı, Kilmorgan Düşesi'nin kendi odası olarak tahsis ettiği güneşli bir odaya çıkardı.

Eleanor'un dokunuşları her yerdeydi. Her düz yüzeyde gelişigüzel yığılmış fotoğraf plakaları, fotoğrafçılık ve botanik üzerine açık kitaplar, şaşırtıcı güzellikte çiçek fotoğrafları ve iki oğlu ile kocasının çok sayıda fotoğrafı bulunuyordu.

Fotoğrafçılığın mekanik yönleri o kadar ilerlemişti ki, bugünlerde bir kişinin artık bir fotoğraf makinesinin önünde hareketsiz bir şekilde oturması gerekmiyordu.

üçayak, deklanşör kapanana kadar acı içinde bekliyordu. Eleanor'un elinde en son model fotoğraf makineleri vardı ve bu makineleri sürekli olarak en yakınlarının ve en sevdiklerinin yüzlerine doğru itiyordu. Sonuçlar piyanonun üzerine dağılmıştı; oğullarını gülerken, bağırırken, sırtırken ve köpeklerine sarılırken yakalamıştı.

David, Hart'ın çerçeveli bir fotoğrafını kaldırdı-Hart neyse ki bu fotoğrafta giyinikti- en küçük oğlu Malcolm'a bakıyordu.

Görüntü inanılmazdı. Parlamento ve kabinenin korktuğu, ekose etekli, heybetli İskoç Hart oğluna gülümsüyordu; sert yüzü yumuşacıktı ve küçük çocuğa olan sevgisi her halinden belliydi. Eleanor onu iyi yakalamıştı.

"Sanırım en iyilerimden biri." Eleanor'un sesi David'in dirseğinden geliyordu. "Hart gördüğüm her şeyi çekmem konusunda bir ayı gibi hırslıyor ama kendime engel olamıyorum. Kocam da çok fotojenik. Aslında umursamıyor ama kendini beğenmiş biri olarak görülmek istemiyor, bu yüzden beni caydırmaya çalışıyor."

"Sevgili El." David onun ellerini sıkmak ve yanağından öpmek için resmi yerine koydu. "Seni böyle mutlu gördüğüme sevindim."

"Mutlu ve dikkati dağınık." Eleanor ellerini yavaşça geri çekti, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Bildiğiniz gibi genç Alec bu yıl okulda ve Tanrım, başını belaya sokacak bir şeyler bulabiliyor. Her zaman kendi hatası değil, gerçi gerçekten çabalasa bunlardan kaçınabilir ama iyi kalpli ve başkalarının iyiliği için elini taşın altına koymaya yatkın biri ve sonra her şey ters gidiyor. Hart, elbette oğlunun bir edep ve melek tatlılığı modeli olması gerektiğini düşünüyor. Bu fikre nasıl sahip olabildiğini bilmiyorum, çünkü Hart'ın okulda nasıl bir cehennem zebanisi olduğunu herkesten daha iyi hatırlıyorsunuz. Ayrıca, edep bir model asla sevilmez -Bayan Pringle'ın Akademisi'ndeki titiz baş kıza karşı korkunçtuk. Hâlâ berbat durumda, zavallı kadın. Geçen gün onu gördüm-"

"El," dedi David kararlı bir şekilde. Hart'tan uzun zaman önce Eleanor'u durdurmanın tek yolunun ona sertçe müdahale etmek olduğunu öğrenmişti. "Bir konuda yardımına ihtiyacım var."

"Elbette. Otur sevgili dostum ve bana her şeyi anlat. Dr. Pierson ile rustikleştiginizi duydum. Ne kadar hoş. Ya da belki de çok sıkıcı. Sen hangisini buluyorsun?"

Eleanor David'i karşılıklı duran, alçak arkalıklı, krem ve sarı döşemeli rahat koltuklara götürdü. Dük ve düşes için artık koyu renk at kılından ağır oymalı mobilyalar yoktu.

David itaatkâr bir şekilde oturdu ve Eleanor'un kırmızı buklelerini ve masmavi gözlerini yıllardır içini dolduran pişmanlık duygusu olmadan inceleyebildiğine hayret etti. Şu anda o sadece bir arkadaşı, yardımına çok ihtiyaç duyduğu bir arkadaş.

Ön hazırlık yapmadan hikâyesine başladı ve planlarını özetledi. Eleanor onu gurur verici bir dikkatle dinledi ve David sözlerini bitirdiğinde gözlerinin içi güldü.

"Oh, bu mükemmel. Sen tanıdığım en sinsi adamsın. Ne kadar muhteşem." Komplocu bir hevesle öne doğru eğildi. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

BÖLÜM 6

Sophie, David'in gidişinden iki gün sonra amcasının çalışma odasında çayını yudumluyordu. Lucas Amca ayaklarını şömine ateşinin yanına uzatmış, elinde bir konyakla kazıdaki hummalı çalışmasının yorgunluğunu atıyordu.

Kilise ayinlerini yönetme işlerini zar zor bırakmış, akşam ayini, sabah duası ve Pazar günkü ana ayin için kıyafetlerini giymek üzere son dakikada koşmuştu. Neyse ki cemaat çok alçakgönüllüydü ve ayinin okunmasından, Bayan Plimpton'ın hırıltılı orgda eşlik ettiği birkaç ilahiden ve yumuşak bir vaazdan fazlasını beklemiyordu.

Amca vaazlarının çoğunu, çoktan kaybolmuş uygarlıkların antik eserlerine benzetmelerle süslüyordu, ama onun bu takıntısına alışkın olan köylüler pek aldırış etmiyorlardı. Ya da Sophie, Bayan Corcoran'dan öyle duymuştu. Sophie henüz amcasıyla birlikte kiliseye gidecek cesareti toplayamamıştı.

"Bana Bay Fleming'den bahseder misiniz?" Sophie cesaret etti.

Amca kapattığı gözlerini açtı ve ona keskin bir bakış attı. Merakını sormak yerine doğrudan açıklamaya girişti. "Fleming bir hain ve alçaktır ama iyi kalpli bir adamdır. Cambridge'de hocasıyken onun için çok umutlanmışım. Ama ne yazık ki karanlığın yolunu seçti."

Sophie ellerini çay fincanının üzerinde ısıttı. "Madem bu kadar kötü bir ünü var, neden onun hakkında hiçbir şey duymadım?"

Amca terlikli ayaklarını sedirin üzerinde çaprazladı ve bir yudum konyak aldı. "Çünkü ailen seni çok iyi korudu. Onun adı bir sosyeteye asla söylenmezdi ve sen de onun katıldığı bir toplantıya asla alınmazdın. Öte yandan David, yoksulları rahatlatmak, fabrika işçilerinin koşullarını iyileştirmek ve sonsuza dek inkâr edeceği sayısız reform için perde arkasında ve kuşkusuz manipülatif bir kötü adam olarak çok iş yaptı."

"Neden onları inkâr etsin ki?" Sophie şaşkınlıkla sordu. "Eğer insanlara yardım ettiyse."

"Çünkü bir suçlu olarak görülmekten *hoşlanıyor* ve öyle de." Amca ona karanlık bir bakış attı. "Hedeflerine en iyi incelememesi gereken yollarla ulaşıyor."

çok yakından."

Sophie, dibinde birkaç yaprak yüzen çayının tortularını inceledi. "Bana bir kadına aşık olduğunu ve kadının kalbini kırdığını söyledi. O kadın artık en yakın arkadaşının karısıymış."

Amca başını salladı. "Gerçekten de öyle. O zamanlar Kilmorgan Düşesi - Lady Eleanor Ramsay- için yanıp tutuşuyordu. Dük olmadan önce Hart Mackenzie ona kur yapıyordu. Leydi Eleanor, Mackenzie'nin teklifini reddetti, bence haklı olarak. Mackenzie o zamanlar pek de iyi bir adam değildi ve istediği her şeye sorgusuz sualsiz sahip olabileceğine inanıyordu. David, zavallı adam, Leydi Eleanor'a çok kızıyordu ama Mackenzie için kenara çekilmeye hazırdı. Eleanor Mackenzie'yi kenara attığında, David onun yerine kolayca geçebileceğini düşündü ama daha sonra bana Eleanor'un Hart'a duyduğu derin sevgiyi fark etmediğini söyledi. Leydi Eleanor, Mackenzie'yi alaşağı etme kararından pişmanlık duymadı ama onun yerine bir başkasını koymakla da ilgilenmiyordu. Babasının Aberdeen yakınlarındaki evine çekildi ve onun asistanı, kahyası, bahçıvanı, şişe yıkayıcısı oldu ve David onu kendi haline bırakmak zorunda kaldı. Zavallı adam uzun süre bunun acısını çekti."

"Kilmorgan Düşesi'ni az çok tanıyorum," dedi Sophie, bu hikâye karşısındaki hoşnutsuzluğunu gizlemeye çalışarak. David'in Leydi Eleanor'u, sözlerinden anlaşıldığından çok daha fazla sevdiği belliydi. "Benimle pek ilgisi yok, çünkü kocası benimkini küçümsüyor. Siyaset duvarının farklı taraflarında yer alıyorlar."

"Ve bu uçurum asla aşılamayacak," dedi Amca kararlılıkla. "Bu yüzden din adamlığını seçtim, gerçi bu da siyasi tehlikelerle dolu olabilir. Bana bir taşra kilisesi ve sade bir hayat verin. Piskoposlar Lordlar Kamarası'nda istedikleri kadar kavga edebilirler."

"David -Bay Fleming- hiç evlenmedi mi? Ya da başka birine kur yaptı mı?"

"Hayır." Amca Sophie'ye delici bir bakış daha attı. Sofistike olmayan bir taşra papazının hayatını tercih edebilirdi, ama alışılmadık derecede akıllıydı. "Fleming büyüleyici bir genç adam, canım. Bunu biliyorum, çok uzun zamandır onun büyüüne kapılmış durumdayım. Ama cazibesi azaldı. O ve babası, babasının ölümünden günler önce büyük bir kavga ettiler ve bu onun peşini bırakmıyor. Fleming babasının hastalığına kendisinin neden olduğundan korkuyor -ki bu saçmalık elbette- ve çok geç olmadan onunla uzlaşma fırsatı bulamadığı için yas tutuyor."

Sophie içten bir sempatiyle, "Ah, ne kadar üzücü," dedi.

"Davut bunu yürekten kabul etti, evet. Ama bu yüzden bir çapkına dönüştüğüne karar vermeyin. O bundan çok önce de çapkındı ve her zaman alışılmadık ve şok edici olmaktan hoşlandı. Kilmorgan Dükü ne zaman bir rakibini yenmek istese, David'den o kişinin kirli çamaşırlarını ortaya dökmesini ve teslim olana kadar talihsiz adamın peşini bırakmamasını ister. Ahlak pencereden uçup gider. David acımasızdır."

Sophie yutkundu. "Anlıyorum."

Amca sesini yumuşattı. "Seni gerçeklerden uzak tutmayı reddediyorum canım. Onu ne kadar sevsem de David Fleming saygıdeğer bir beyefendi değil. Bu çatı altında seninle birlikte kalmasına izin verdim çünkü onun sadece erdemi tartışmalı hanımların peşinde olduğunu biliyorum, ki sen öyle değilsin. Başkalarının şu anda hakkınızda iddia ettiklerinin aksine, siz masumsunuz ve o da bunu biliyor. Bir içgüdü var."

David'in onu fırtına gibi öpmesi ve sonra da bunun için kendine öfkelenmesi dışında. Sophie, izini şimdi bile dudaklarında hissettiği o öpücüğü düşündüğünde kalbi sızlıyordu.

Onun ağzını, kendisinininkiyle eşleşen bir açıklıkla almıştı. David onun kocasının suçlamalarından masum olduğuna inanabilirdi ama onu bir aşık gibi öpmüştü.

Sophie boğazı düğümlenerek, "Kilmorgan Düşesi hiçbir zaman erdemi tartışılır bir hanımefendi olmadı," dedi. "Yine de Bay Fleming *ona* aşık oldu."

"O bir istisnaydı." Amca başını salladı. "Fleming'in onun için üzüleceğini biliyordum ama beni dinlemedi. Hiç dinlemez. Kendisi için bir şeyler bulması gereken bir adam, bunu yapmak onu yarı yıkıma uğratsa bile. Bir gün bunu yapacağını umuyorum..." Amca hüzünlü bir nefes verdi ve omuz silkti.

"Onun, içinizde gördüğünüz adam olmasını ve sizi gururlandırmasını umarsınız," diye bitirdi Sophie. "Ama insanlar her zaman bizim istediğimiz gibi olmazlar." Kalbini dolduran acıyla sustu.

Amcası ona sempati dolu bir bakış gönderdi. Sophie'nin Laurie'nin hayallerindeki erkek olmasını istediğini, ama bu hayalin hiçbir zaman gerçekleşmediğini anlamıştı. Sophie ideal kocasıyla gerçek Laurie'nin farklı dünyaların insanları olduğunu anladığı gün, yani Laurie'nin aralarında kendi hizmetçilerinin de bulunduğu bir dizi metresi olduğunu öğrendiği gün, evliliğinin bittiği gündü. Sophie, Laurie'ye olan aşkını, ondan kurtulmak istediğine karar vermesinden çok önce kaybetmişti.

"Fleming bir gün kim olduğunu keşfedecek," dedi Amca. "Ya da keşfetmeyecek. Herkes mutlu sona ulaşamaz."

"Ben de dahil." Sophie iç çekti. "Asıl soru, şimdi ne yapacağım? Boşanma beni çoktan mahvetti ve henüz sonuçlanmasına çok var. Bir fikrim var ama sizin onayınızı almalıyım."

"Evet?" Düşüncelere dalmaya başlamış olan Amca, dikkatini tekrar ona verdi. "Bana şu fikri anlat."

"Eğer beni kabul ederseniz, asistanınız olmak isterim." Sophie cesaretini kaybetmeden önce hızla konuştu. "Bana kazılarınız hakkında çok şey anlattınız ve ben de nasıl not alınacağını, eskiz yapılacağını, nasıl ölçü alınacağını, buluntuların nasıl not edileceğini biliyorum. İkimiz birlikte bu Roma villasını ortaya çıkarabiliriz ve sonra -kim bilir? Belki de Britanya'da başka kazılar yapmaya devam ederiz. Ya da hep arzuladığın gibi Orta Doğu'ya dönebilirsin. Biraz tozdan ya da güneş ışığından korkmuyorum."

Amcası dinledi, gözleri parlıyordu. "Bu doğru. Şansımı Filistin'de denemek isterdim. Masada'daki harabeler var..." Kendini günümüze geri getirmeden önce gözlerini uzak geçmişe dikti. "Elbette canım, burada kalabilir ve bu kazıya yardım edebilirsin. Mükemmel bir plan ve deneyim kazanman için iyi bir yol. Benim sekreterim olacaksın - makalelerimi gözden geçirecek ve noktalama işaretlerini düzeltecek birine her zaman ihtiyaç duyarım. Yine de seni uyarmalıyım..."

Yüz ifadesi korkunçlaştı ve Sophie endişeyle sustu.

"Bayan Plimpton romatizma hastası ve org çalmakta zorlandığından şikayet ediyor. Emekli olmak istediğini söylüyor. Bu yüzden Pazar günleri ilahileri seslendirmek için işe alınabilirsin."

Sophie rahatladı. "Ah canım. Cemaatinizin Babil Fahişesi'nin kiliselerine girmesine izin vereceğinden emin misiniz? Duvarlar yıkılabilir."

"Kimse senin Babil Fahişesi olduğuna inanmıyor çocuğum," dedi Amca nazikçe. "Doğruyu söylemek gerekirse, cemaat üyeleri aralarında skandal yaratan birinin olmasından hoşlanıyorlar. Köye belli bir çekicilik katıyor."

Sophie, amcasının kendisini daha iyi hissettirmeye çalıştığını biliyordu ve buna minnettardı. Gülümsedi. "Teşekkür ederim, amca."

"ederim, yeğenim."

Sophie çayını yudumladı ve başka bir şey söylemedi. Amcasının asistanı olarak, süslü püslü giysileri bir kenara bırakıp eski püskü elbiseler giymeye başlayabilir, beyefendilere ilgi duymayan, kurumuş bir kadın haline gelmekte gecikmez. Sophie'nin

Kimsenin onu göremeyeceği kilisenin çatı katındaki org, süreci hızlandırmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

Bu onun hayatı olacaktı. Dünyadan güvenle saklanacak, kazılara gömülecek ve Amca'nın notlarını tutarlı bir hale getirecek, belki de monografilerinde yardımları için ona teşekkür eden bir dipnot kazanacaktı. Artık hayatın ne getireceği konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Her şey onun için planlanmıştı, değişmezdi.

Sophie, David'in düşüncelerine ne diyeceğini hayal etti, alaycı bakışını hayal etti, alaycı kahkahasını duydu. Çay fincanını sıkıca kavradı ve gözyaşlarını güçlkle durdurdu.

Devonport Kontu, Portman Meydanı'nda, sütunları, yelpaze ışıklı kapısı ve görkemli giriş holüyle son derece Gürcü tarzında yüksek bir evde oturuyordu. Kont, ziyaretçilerini birinci katta, hayranlık uyandırmak için tasarlanmış bir merdivenin tepesindeki çalışma odasında kabul ediyordu.

Ev, David'in neslinin acımasız modernleşmesinden kaçmış, on dokuzuncu yüzyılın başlarındaki sahte Greko-Romen sadeliğini korumuştı. Soğuk beyaz duvarlar, tarihin büyük adamlarının büstleri ve zarif mobilyalar, dışarıdaki gürültülü, sıkışık, boğucu şehirden bir rahatlama olarak geldi.

Dekor büyük olasılıkla Laurie'nin babasının zevklerinin bir sonucuydu. Lackwit Laurie Whitfield'in böylesine abartısız bir lüksü sürdürmek için bırakın ilgiyi, anlayışa bile sahip olması zordu. Tabii Laurie büyük ölçüde değişmediyse.

Hayır, hayır, diye kendini temin etti David. Kesinlikle yapmamıştı. Sophie Tierney'yi bir hevesle bir kenara atan her adam, tam bir ahmak olduğunu kanıtlamıştı.

Majordomo David'i çalışma odasına soktuğunda Devonport Kontu masanın arkasından kalktı, zamanlama David'in çok önemli mektupları incelemeyi yarıda kestiğini ima edecek şekilde hesaplanmıştı.

"Fleming." Laurie elindeki kâğıtları bırakıp masanın etrafından dolanırken majordomo geri çekildi. "Ne büyük sürpriz. Yoksa sana Şeytan David mi demeliyim? Harrow'daki aptalca günlerimizden bu yana uzun zaman geçti, ne?"

David, Laurie'nin uzattığı eli sıktı ve sıkıca kavradığını fark etti. Laurie de öyleydi. Kısa pantolonlu tombik bir çocuktan, siyah takım elbiseli kaslı bir adama dönüşmüştü ama ne boyu uzamış ne de şişkinliğinden kurtulmuştu.

burnu vardı ama dikkat çekiciydi. Lackwit nasıl etki bırakacağını öğrenmişti.

Elleri ayrıldığında David, "Fleming iyi," dedi. "Ya da D.D., eğer tercih edersen. Ben sana L. diyebilirim. L."

Lackwit Laurie derin ve olgun bir kahkaha attı. "Ah, evet, okulda birbirimize taktığımız çocukça lakaplar. Erkekler çok acımasız olabiliyor. Sizin oğlunuz yok, değil mi?"

David başını salladı. "Ben hayat boyu bekâırım."

"Çok yazık, ihtiyar. Aile içi mutluluğun da bir yeri var."

David'e bir sandalye işaret etti. David sandalyeye oturdu ve bakışlarını etrafını saran, bilgece kitaplarla dolu raflara çevirdi. "Aile saadeti, ha? Boşanmak için mahkeme kapılarını aşındırmıyor musunuz?"

Laurie bunu elinin tersiyle itti ve masanın arkasındaki yerine oturdu. "Sadece seçtiğim kadın beni en aşağılık şekilde incitmeye karar verdiği için. Neyse ki beni çok mutlu edecek başka bir hanımla tanıştım."

"Senin için ne büyük şans." David'in bakışları en yakın raftaki bir kitaba takıldı. "Erasmus Darwin. İlginç. Linnaeus'tan yaptığı çeviri bildiğimiz botaniği değiştirdi, de öyle değil mi? Kadınların eğitimi konusundaki görüşleriyle de zamanının çok ötesindeydi."

Laurie'nin kaşları çatıldı. "Kadınlarla ilgilendiğini hiç bilmiyordum. Erkeklerin maymun soyundan geldiği konusunda onunla aynı fikirde değilim. Bahse girerim dünyayı dolaşırken çok fazla maymunla karşılaşmıştır. Daha çok yalnızlık ve hüsnükuruntu." Bir kahkaha attı.

"Mmm." David, akraba olsalar da Erasmus Darwin ve Charles Darwin'in iki farklı kişi olduğunu, genç olanın büyükbabasının ölümünden birkaç yıl sonra doğduğunu açıklamaktan kaçındı. "Doğa tarihiyle ne kadar ilgilensem de, benim ziyaretim farklı bir nitelik taşıyor."

"Evet, gerçekten. Neden geldiniz? Kilmorgan Dükü, saçma tasarılarından biri için desteğimi mi istiyor? Ne kadar Highland dansı yaparsa yapsın bizi asla kazanamayacak. Ona İskoç topraklarına dönüp haggis yemesini söyle." Bir homurtu daha, Laurie kendi zekâsından hoşlanıyor.

David yine sessiz kalmaya karar verdi, bu sefer kendisinin de İskoç olduğu ve biftek ve sebze suflelerini koyun iç organlarına tercih ettiği gerçeği üzerine.

"Benim isteğim daha kişisel bir nitelik taşıyor," dedi David, kolunu XV. Louis koltuğunun arkasına rahatça sarkıtarak. "Bir iyilik isteyeceğim, erkek erkeğe, bir Harrow çocuğu diğerine."

Laurie, "Sen ve Hart'ın Harrow'da büyük kabadayılar olduğunuzu hatırlıyorum," dedi. "Bana karşı yani. Sizin çevrenizde bulunacak kadar şanslı olmayan çoğu kişi için."

"Dediğin gibi, erkekler acımasız olabiliyor." David bir elini açtı. "Erkekler o yaşlarda düşüncesizdir, erkek olduğumuzda edindiğimiz öğrenme, deneyim ve daha nazik duygular olmadan. Sadece özür dileyebilirim."

Laurie ona başıyla kendini beğenmiş selam verdi. Belli ki David'in yüce bir konta yalvarmaya geldiğini düşünmüştü.

Bu adamın Sophie'ye dokunduğunu düşünmek David'in kanını kaynattı ama kendini kontrol altında tuttu. İhtiyacı olan şeyi ancak soğukkanlılığını koruyarak başarabilirdi.

"Nedir bu iyilik?" Laurie soruyu, birinin hayallerini gerçekleştirebilecek ya da bir darbeye paramparça edebilecek bir adam havasıyla sordu.

"Bayan Tierney. Karınız."

Laurie kaşlarını çatı. "Leydi Devonport'u kastediyorsunuz."

"Bir ismin içinde ne vardır?" Laurie bu soru karşısında şaşkın şaşkın bakarken David gülümsedi. "Görüyorsun ya sevgili dostum, Bayan Tierney'i biraz tanıyorum. Kendisi eski bir arkadaşımın yeğeni. Bu arkadaşım onun için çok üzülüyor."

"Karımı tanıyor musun?" Laurie'nin yüzünde ani bir öfke belirdi. "Yüce Tanrım, sen de mi suç tanıklığını sunmaya geldin?"

David şaşkın görünmeye çalışarak Laurie'nin çıkık burnunu yumruklama isteğini bastırdı. Laurie'nin hemen David'in Sophie'yi devirdiğine inanması, David'in içindeki kaynamayı artırdı.

Ses tonunu sakın tuttu. "Bayan Tierney ile suç teşkil eden bir konuşma yaptım mı demek istiyorsunuz? Hayır, hayır. Beni yanlış anladınız. Gel'i çok az tanıyorum. Ama dostum, benim için bir baba gibiydi ve onu mutsuz görmekten nefret ediyorum. Onun adına, boşanmaktan vazgeçmenizi istemek için buradayım."

Laurie gözlerini kırptırdı. Beklediği bu değildi. Laurie yarı kalkmış olduğu sandalyesine yerleşti, düşünceli görünüyordu. "Arkadaşınızın üzülmesine üzuldüm ama ben çoktan işlemlere başladım. Karım ne yazık ki zina yapan bir kadın. Mahkemeye çıkıp bunu söylemek isteyen iki sevgilisi var."

David kamburundan kurtuldu ve öne doğru oturdu, bir iyilik için yalvaran eski bir tanıdıktan odanın sorumluluğunu üstlenecek adama dönüştü.

"Şimdi, eski dostum, ikimiz de Bayan Tierney'nin böyle bir şey olmadığını biliyoruz," dedi David. "Suç dolandırıcılığına tanıklık eden beyefendiler sizin dostlarınızdır ve çabaları için iyi para almışlardır. Onların itibarları

Çok fazla acı çekmeyecekler ve yardımınıza geldikleri için ödüllendirilecekler. Bütün bunları biliyorum, çünkü onlarla konuştum ve ikisi de bana her şeyi itiraf etti." Sinclair ve Eleanor'un pek çok bağlantısı vardı ve David'in bu randevu dışında da randevular almasına yardımcı olmuşlardı.

Laurie kızardı, üzerine bir tedirginlik çöktü. "Bunun bir önemi var mı? Evliliğim sona erdi. Eğer İngiltere'nin sevgili yasaları bu karmaşa olmadan bitirmeme izin verseydi, kesinlikle bitirirdim."

"Evet, üç kez 'Seni boşuyorum' deyip onu çadırından dışarı atmak çok daha kolay olurdu."

"Oldukça." Laurie'nin bu göndermeyi anlamadığı açıktı, tıpkı bu harika kütüphanedeki kitapların içinde ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı gibi. "Ama karımı mahkemeye götürmeliyim, yoksa yeniden evlenme özgürlüğüm olmayacak."

"Meselenin özü de bu, öyle değil mi?" David, Laurie'yi Basher McBride'a yakışır bir bakışla süzdü. "Başka biriyle evlenmek istiyorsun. Bunu anlıyorum. Bu nedenle mevcut evliliğinizi yasal olarak sona erdirmelisiniz. Ama evliliğinizi iptal ettirmeyi düşünmediniz mi? Yine de yasal evraklarla uğraşmak gerekecek ama fesih çok daha az skandal yaratır. Siz ve Bayan Tierney'nin endişelenecek bir çocuğunuz yok, doğru mu? Evlilik geçersiz ilan edildiğinde aniden gayrimeşru olacak çocuk yok mu?"

"Hayır oğullarım, hayır." Laurie kaşlarını çattı. "Arkadaşın alınmasın ama onun yeğeni bu konuda hiç başarılı olamadı."

David kaşlarını kaldırdı. İçindeki öfke serbest kalmak için dans ediyordu. Bunu nasıl, en etkili şekilde dışarı vuracağına çoktan karar vermişti ama Laurie'yi yakalayıp yüzünü masasına vurmamak için kendini zor tutuyordu.

"Gerçekten mi?" David dudak büktü. "Yoksa küçük adamınız bu göreve uygun değil mi?"

Laurie'nin ifadesi karardı. "Tabii ki böyle bir şey söz konusu değil. Neden böyle bir şeyi düşündünüz ki? Çocuklar doğmadığında bu kadının hatasıdır. Çocuk doğurmak onlara bağlıdır."

David, Laurie'nin haksız olduğunu kanıtlamak için pek çok tıbbi argüman öne sürebilirdi, ama o bu ifadenin geçmesine izin verdi. "Yani, hayatlarını mahvedeceğiniz çocuklar yok. O zaman neden evliliğinizi iptal etmiyorsunuz?"

Laurie sabırsızlıkla, "Evliliğin iptali o kadar basit bir şey değil," dedi. "Bir evliliği geçersiz ilan etmek zordur. Yerine getirilmesi gereken belirli koşullar var. İnanın bana, bu konuyu araştırdım."

"Evet, avukatlarınızın gece gündüz kafa kafaya verip entrikalar çevirdiğini hayal edebiliyorum. Bir bakayım, eğer hatırlıyorsam, koşullar..."

David hatırlamaya çalışır gibi durakladı ama ne olduklarını gayet iyi biliyordu. Sinclair onunla fesih sürecinin üzerinden titizlikle geçmişti ama David daha çok Lackwit Laurie'nin ne bildiğiyle ilgileniyordu.

Laurie onun yerine, "Birincisi çok yakın akraba olup olmadığımız," diye bitirdi. "Soy ağaçlarımızı inceledim ve Leydi Devonport'la uzaktan yakından bir bağlantımız yok." Küçümser bir ifadeyle baktı. "Ailesi benimkinden çok daha aşağı seviyede, bunu o gözümü kamaştırmadan çok önce fark etmeliydim."

David ona tükürmekten zorlukla kaçındı. Parmaklarını birbirine dokundurarak saymaya başladı. "Pekâlâ o zaman. Bu olasılık ortadan kalktı. Sıradaki?"

"Daha önce bir evlilik sözleşmesi yapmıştık. Ben yapmadım." Laurie ellerini göğsüne bastırdı, erdemli bir adamdı.

"Peki ya Bayan Tierney? Onun geçmişinde bir evlilik bulamadınız. -Ya da en azından bir tane icat edelim mi?"

"Bunu ben de düşünmüştüm." Laurie pişman görünüyordu. "Ama benden önce başka biriyle evlendiğini iddia edersek, bunun kanıtlanması gerekir."

"Evet, gıdıklayıcı olacağını görebiliyorum. Belgeler, tanıklar ve belki de ayini gerçekleştiren papazı göstermeniz gerekecek. Bayan Tierney Kıta'da evlenmiş olsa bile, buradaki bir yargıç oradaki belgeleri istemek isteyecektir."

"Neden ondan *Bayan Tierney* diye bahsedip duruyorsunuz?" Laurie gücenmiş görünüyordu. "O hâlâ benim karım, en azından yasal olarak, şimdilik."

"Çünkü eğer evliliği iptal ederseniz, ki edebileceğinize inanıyorum, o hiçbir zaman Devonport Kontesi olmayacak. Bu nedenle gerçek adı Bayan Tierney'dir."

Lackwit'in bunun üzerinde çalışması gerekiyordu. "Anlıyorum."

"Devam edelim, Bayan Tierney yakın bir akraba değil. Şu anda başka biriyle de evli değil. Bir evliliğin feshedilebileceği bir sonraki noktayı seçerdim - sizin açınızdan demek istiyorum - ama ne yazık ki bu da tanıklık gerektirir. Ve siz evlendiğinizde Bayan Tierney evlenme çağındaydı; bunun için çok fazla tanık var." David neşesini gizleyemeyerek son parmağına dokundu. "Ama sanırım evliliğin iptali için bir başka neden de..."

"Ne?" Laurie sinirli bir ifadeyle, "Ne?" dedi. "Hepsinin üzerinden geçtik.

Ama

..." David'in onu nereye götürdüğünü anlayınca yüzü kıpkırmızı oldu.

"Evet, gerçekten," dedi David ve kelimeyi memnuniyetle telaffuz etti.
"İktidarsızlık."

"Onun açısından evet," diye tersledi Laurie. "Ama yine de, bu-"

"Hayır, hayır, eski . Beni yanlış anladın," diye araya girdi David sert bir sesle. Laurie'nin yüzüne gülümsedi, soğuk ve öfkeli bir gülümsemeydi bu.
"Tabii ki iktidarsız olan *sensin* demek istiyorum."

BÖLÜM 7

Lackwit Laurie öylesine şaşkınlıkla bakıyordu ki David kahkahalarını tutamadı. Adamın şu anda doldurulmuş bir balığa benzemesi çok komikti.

Laurie öksürdü. "Ama ben..." Yumruğunu ağzına götürdü ve hırıldadı. "Biliyorsun."

"Sönük bir balon gibi sarkık mı?" David önerdi. "Boğulmuş bir solucan gibi gevşek mi? Emin misiniz?" Odanın içinde göz gezdirir gibi yaptı. "Evinizin etrafında sürünen oğullar ya da kızlar görmüyorum. Metreslerinizden gelen bir şey yok. Bu noktayı araştırdım. Her şeyin yolunda olduğuna emin *misin*, eski dostum?"

"Tabii ki iktidarsız değilim!" Laurie'nin sesi . "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"gibi davranabilirsin. İptal ettirmek için."

Laurie masasından kalkmış, David'e doğru ilerliyordu. David onu karşılamak üzere ayağa kalkmak için acele etmedi.

"Seni iki yüzlü alçak!" Laurie hırladı. "Sen onun sevgilisisin, değil mi? Ona sahip olabilmek için geri çekilmemi istiyorsun. Reddediyorum." David'e doğru bir adım atarak onunla neredeyse burun buruna geldi - Laurie'nin şimdiye kadar yaptığı gibi zor değildi. "Fesih falan olmayacak. Onu boşayacağım ve öyle bir pisliğe bulayacağım ki, onu alırsan *sen* bile rezil olacaksın. Elini çabuk tut, dostum."

David'in bakışları sabitti. "Her zaman biraz yavaşkın, değil mi Devonport? Evliliğin iptali sana bir tomar para kazandıracak. Ondan sonra karının ne yaptığı neden umurunda olsun ki? Karakterinde hiçbir leke kalmayacak ve istediğin kişiyle evlenebileceksin."

"Sen neden bahsediyorsun? *İktidarsızlık* için bir dava açamam." Laurie bu kelime karşısında irkildi. "Böyle bir şey kanıtlanmalı ve asla kanıtlanamayacak. Lütfen, elinizden geleni yapın. Bana gelip aletime dokunması için güzel bir fahişe ya da sade bir ebe gönderin. Tüm ihtişamıyla ortaya çıkacak ve senin iktidarsız teorin toz olacak."

"Mükemmel bir fikir." David neşelenmiş gibi yaptı. "Seninle bir pazarlık yapacağım. Eğer bir hanımefendi seni sertleştirebilirse ve tanıklık etmeyi kabul ederse

Bir yargıca, erkek gibi aktığını söylersen, bu fikri geri çekeceğim. Ama adınızı Limp-Prick Laurie olarak değiştirmemiz gerektiğini kanıtlarsa, evliliğinizi iptal ettirir, Bayan Tierney'nin haksız yere suçlandığını dünyaya duyurur ve mutlu yolunuza gidersiniz. Zengin dul eşiniz yatak odasında kendisini memnun edemeyen bir adamla evlenmek konusunda iki kez düşünebilir, ama bu riski almak zorundasınız."

Laurie geri çekildi, gülümsemesi kocaman ve rahatsız ediciydi. "Kötü bir seçim yaptın, Fleming. Pazarlığı kabul edeceğim ve seni ezmekten zevk alacağım. Şeytani David'i karımla mutlu bir şekilde çiftleşen biri olarak mahkemeye çıkaracağım ve sana da ona da lanet olsun."

David kaşlarını kaldırdı. "*Şeytani David'de Lackwit Laurie'nin* acısı yok, değil mi? Ya da bundan sonra sana takacağım isimle *Limp-Prick Laurie'nin*." David elini uzattı. "Sanırım bir anlaşmamız var. İsterseniz resmi olarak hazırlaması için avukatımı göndereyim. O zaman... bilirsin işte... sınava tabi tutulacaksın."

"Dört gözle bekliyorum," dedi Laurie içten bir sesle. "Bunu söylemeye cesaret edebilirim."

David ve Laurie el sıkıştılar, David tutuşunu güçlendirirken Laurie irkildiğini gizlememeye çalıştı. David arkasını döndü, sandalyeye dayadığı aldı ve kapıya yöneldi.

"Sen lanet bir aptalsın." Laurie her zaman son sözü söylemek zorunda kalırdı. "Ve bunu kanıtlayacağım."

David koridorda ilerlemeye devam etti. "Sana Lackwit dememizin bir nedeni var, göt herif," diye mırıldandı.

"Neydi o?"

David sesini yükselterek geri döndü. "Sana iyi günler dilerim dedim, yaşlı şımarık."

Laurie sertçe başını salladı. "Ve sen."

David merdivenlerden inerken sırtıttı, adımları hafifti. Uşağından şapkasını ve paltosunu aldı, yağmurun altında neşeli bir ıslık çalarak dışarı çıkarken onları giydi.

SOPHIE çamurda diz çöküp toprak yığınının eşelemenin kötü bir şey olmadığına karar verdi. Son birkaç gün içinde, o ve amcası birkaç tane daha bulmuşlardı.

Biri siyah, diğeri kalp kanının parlak kırmızısı olan gevşek fayanslar. Lucas Amca, buranın altında bir yerde bir zemin olduğuna yemin etti.

Ne kadar sabırsız olsa da, Amca onu bulana kadar toprağı sürmeyecekti. Modern arkeolojinin bir hazine avı değil, geçmişe dair bilgi arayışı olduğunu söylüyordu. Yine de Sophie, Amca'nın, tadını çıkaramayacak kadar yaşlanmadan önce villasını bulmayı arzuladığını biliyordu.

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, kendisini çamurun en kötüsünden koruyan muşambadan memnundu ve alnını sildi. Çay saatinden önce yapılacak daha çok şey vardı.

Tarlanın karşısındaki bir hareket gözüne çarptı ve Sophie dondu kaldı, maladan eteğine bir parça toprak düştü.

Geri dönmeyeceğini söylemişti. Bunu bağırarak söylemişti. Sophie sert adımlarla ayağa kalktı, David Fleming'in kusursuz şekli ona doğru ilerlerken kalbi hızla çarpıyordu. Onun yürüyüşünü ve hareket tarzını ne kadar çabuk öğrenmişti.

Lucas Amca elindeki küreği bırakıp öne atıldı ve David'i sevinçle selamladı. Sophie, sanki çamur ayaklarını yerinde sabitlemiş gibi olduğu yerde kaldı.

Lucas Amca, David'le birlikte Sophie'ye doğru ilerlerken, "Temelli ortadan kaybolduğunu sanıyordum, sevgili dostum," dedi. "Bir daha ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum."

"Kötü bir kuruş gibi." David'in kendini küçümseyen ses tonu rüzgârı kesiyordu. "Villanı bulamadın mı daha?"

"Daha fazla parça." Lucas Amca heyecanını gizlemeye çalıştı ama başaramadı. "Sophie ilgili parçaları keşfetme konusunda çok zeki. Artık resmi olarak benim asistanım, o yüzden ona saygılı davranın. Ayrıca bana katlandığınız için de merhamet gösterin."

"Mükemmel." David bakışlarını Sophie'ye dikti, gri-mavi gözlerinde kibar sözleriyle hiç ilgisi olmayan bir sıcaklık vardı. "Eminim ki kazınızda çalışmasına izin verdiğiniz herkesten çok daha iyi iş çıkaracaktır. Ben de dahil."

Sophie, David'in sözlerindeki samimiyete ısınmıştı ama onun da kendisi gibi öpücüğü düşündüğünden şüpheleniyordu. En azından o öpücüğü yoğun bir şekilde hayal ediyordu, dudakları sanki David az önce ağzını çekmiş gibi yanıyordu.

Yine de, amcası ona onun bir çapkın olduğunu söylemişti. David her zaman kadınları öpmeli ve onlardan uzaklaşmalıydı. O anlık kucaklaşmalarını çoktan unutmuş olabilirdi.

Her iki adamın da kendisine baktığını ve yanıtını beklediğini fark etti. "Seni tekrar görmek çok güzel," diye geveledi. *Aman Tanrım, kendini kaptırmış bir kız öğrenci gibi.* "Amcam seni özlemiş, her ne kadar söylemekten hoşlanmasa da."

Lucas Amca David'e mahcup bir sırıtış gönderdi. "Seninle birlikte olmaktan hoşlandığımı belli etmiş olabilirim."

David ona sahte bir selam verdi. "Beni gururlandırırıyorsunuz, efendim. Sık sık geleceğimden emin olabilirsiniz, gururum için çok iyisiniz."

Amca çaresizlik içinde başını salladı. "Bir gün arkadaşlarından gelen bir iltifatı nezaketle kabul etmeyi öğreneceksin. Çay içmek için ara verelim derim. Bugün burada yeterince iş yaptık ve hava da soğumaya başladı."

Bulutlar güneşi kapatmıştı ve şimdi ince bir sis yağmaya başladı; çimenleri, toprağı, muşambayı ve içinde bulunacak kadar aptal olan üç insanı kapladı.

David, Sophie'ye doğru bir adım attı ve kolunu uzattı. "Bayan Tierney? Sizi eve bırakayım mı?"

Ona Bayan Tierney demekte garip bir ısrarı vardı ama Sophie buna aldırmıyordu. Kendisini hiçbir zaman Devonport Kontesi olarak görmemişti ve yakında da görmeyecekti.

Amcasının araya girip ona eşlik etmesini diledi ama o sadece bekledi, David'in nezaketinden memnun görünüyordu. Sophie parmaklarını David'in kolunun kıvrımında birleştirdi, yünün altındaki güç karşısında dizleri titredi. Dikkatli olmazsa yüzüstü düşecekti.

Papaz evine geri dönerlerken David çok az şey söyledi. Lucas Amca, David'in Londra'da ne yaptığını ya da neden döndüğünü hiç sormadan, kazı ve spekülasyonları hakkında konuşmaya devam etti. Sophie hiçbir şey söylemedi, konuşmak için kendine güvenmiyordu.

Çok geçmeden sıcak yemek odasındaki masanın etrafında toplandılar. Bayan Corcoran sandviçler, çörekler, çorba ve nefis keklerden oluşan bol çeşitli bir çay getirmiş, erken gelmelerine aldırış etmemişti. Sophie'nin bukleleri, odasında aceleyle aldığı abdest yüzünden hâlâ nemliydi; üstünü başını yıkayıp David'in yanına dönmek için acele etmesi onu rahatsız etmişti.

Kaldığı ilk sabah yaptığı gibi şimdi de onun karşısında oturuyordu. Bugün koyu renk saçları özenle taranmıştı, öğleden sonranın kasvetinde saçlarındaki kızılık fark edilmiyordu. Takım elbisesi terziden yeni çıkmış gibiydi, uzun frakı ve gevşek bağlanmış kravatı modanın doruklarındaydı.

Havanın durumu, bazı trenlerin yavaşlığı, Londra'nın yoğun sis bulutu gibi çıldırtıcı medeni sohbetlerden sonra David

Sophie, yanaklarına renk geldi.

"Size iyi bir haberim var, Bayan Tierney. Lackwit Laurie - Devonport Kontu yani - artık boşanma peşinde koşmayacak. Ya da en azından önümüzdeki hafta içinde buna karar vereceğini tahmin ediyorum."

Sophie tepsiden bir parça pandispanya koparmıştı. Onun sözleriyle uyuşmuş parmaklarından masa örtüsüne düştü ve beyaz bir sis gibi içinden pudra şekeri fişkırdı.

"Ah." Parmakları havada kaldı, hareket edemedi. "Nasıl..."

Bu, isteyebileceği en iyi haber olmalıydı. Boşanma olmaması demek, duruşma olmaması, beyefendilerin yargıç karşısına çıkıp sevgilisi olduklarına dair yemin etmemesi demekti. İtibarı dedikodularla lekelenmeye devam edebilirdi ama kesinlik yüzünden yok olmayacaktı. Boşanmış bir kadın asla utançtan kurtulamazdı.

Lucas Amca ve David onu dikkatle izlerken yutkundu. Kapının dışındaki bir gölge Bayan Corcoran'ın onu dikkatle dinlediğini söylüyordu.

"Boşanmak korkunç bir şey," dedi boğuk bir sesle. "Ama öte yandan, artık kocamla evli olmak istemiyorum. Bu özgür olacağım anlamına gelir."

Amcasının evinde saklanmakta ya da onu dünyanın öbür ucuna kadar takip etmekte özgürdü. Kibar toplumda hoş karşılanmayabilirdi ama yine de özgür olacaktı.

Laurie artık boşanmak istemezse, sonsuza dek onun karısı olarak kapana kısılacaktı. Onun malı olacak, onun emirlerine, kötülüklerine tabi olacaktı.

David onun dehşetini fark edince yumruklarını sıktı. "Hayır, hayır. Sevgili Bayan Tierney, aptallığımı bağışlayın. Yanlış anlatıyorum. O ve avukatları boşanma prosedürüne girmektense evliliğin *iptaline* karar verecekler. Ondan kurtulmuş ve aklanmış olacaksınız ama mahkemelerde aşağılanmayacaksınız."

"Annul?" Sophie dudaklarını ıslattı, kelimenin tadı tuhaftı. "Laurie bunu asla yapmaz. Yapamaz, buna gerekçe yok."

David, en iyi av köpeklerinden oluşan bir sürüyü alt etmiş bir tilki gibi gülümsedi. "Sanırım yakında Bayan Sophie Tierney olduğunuzu ve hep öyle kaldığınızı belirten bir kâğıt alacaksınız."

Çok sakın, çok gururluydu. Sophie kalbi çarpmaya başladığında gözlerini kıstı. "Ne yaptın sen?"

"Ben mi?" David bir elini göğsüne bastırdı. "Neden benim bununla bir ilgim olsun ki?"

Sophie masanın kenarını kavradı. "Londra'ya gidiyorsun ve bir daha dönmeyeceğini söylüyorsun, sonra da ne kocam ne de avukatları böyle bir olasılıktan bahsetmemişken, evliliğimin feshedileceğini söyleyerek ortaya çıkıyorsun. Bunun senin yüzünden olduğunu düşünmeden edemiyorum."

"Aynen öyle." Lucas Amca sert bir bakışla onu sabitledi. "Açıkla kendini evlat."

David çay fincanını kaldırdı, içindeki çaya baktı, sonra fincanı ve gümüş bir matara çıkardı. "Memnun kalacağımı düşündüm." Çay fincanına viski doldurdu ve şişeyi bir kenara koydu.

Sophie sert bir sesle, "Sana karışmamamı söylemiştim," dedi. "Hatırladığım kadarıyla sana yalvarmıştım."

"Ben de öyle," diye araya girdi Lucas Amca. "Senin adının Sophie'ninkine eklenmesi daha da büyük bir skandala yol açacak."

"Endişelenmeyin dostlarım." David ilaçlı çayını yudumladı. "Bu işte benim adım hiç geçmeyecek. Bu işlerin nasıl yapılacağını biliyorum. Lütfen bana boşanmayı tercih ettiğinizi söylemeyin, sevgili bayan. Evliliğin iptali elbette utanç vericidir, ama geçirilemeyecek bir şey değildir."

"Yine de mahvolacağım." Sophie'nin yanakları kızarmıştı. "Evliliğin geçersiz olduğu ilan edilirse, kocam olmayan bir adamla yaşıyor olacağım."

Onun yatağını paylaşmayı kastediyordu ama bunu söylemeye dili varmıyordu. Evliliklerinin ilk birkaç yılından sonra Laurie ona dokunmamıştı. Sophie gebe kalmadığında, eğlenceyi başka yerde aramıştı.

David garip bir gülümseme takındı. "Ben öyle düşünmüyorum. Merhamet nesnesi olabilirsin, ama bunu atlatacaksın." Gözlerinde kendini beğenmiş bir parıltı vardı, kendinden çok memnundu.

Sophie gülse mi, azarlasa mı, yoksa ellerini havaya kaldırıp odadan kaçsa mı bilemiyordu. Sessiz kalmayı, yere düşen pandispanyayı almayı ve bir tabağa koymayı tercih etti.

Her halükârda bu tartışma saçmaydı. David ne düşünürse düşünsün dünyayı ya da Laurie'yi değiştiremezdi. Evliliğin feshi için hiçbir gerekçe yoktu ve boşanma devam edecekti. Laurie şımarık bir adamdı ve kendi bildiğini okuyacaktı.

David kadar zeki biri için bile bu durum imkânsızdı. Tek umabildiği, işleri kendisi için daha da kötüleştirmemiş olmasıydı.

Çay fincanını kaldırdı ve David'e ters ters baktı. Bütün bunlar hakkında David'in önünde gevezelik etmeyi reddetti. Amcasının sekreteri olarak geleceğini garantiye almıştı ve iyi vakit geçirecekti.

Adamın bakışı kadının kararlılığı karşısında şaşkınlığa dönüştü, ama omuz silkti ve bir profiterol -krema dolu bir puf böreği- alıp bir ısırık aldı, krema dudaklarında kayıyordu.

"Mmm." David diliyle kremayı silerken gözlerini kapattı. "Kendinizi aştınız Bayan Corcoran," diye seslendi açık kapıdan.

Bayan Corcoran'ın iyi huylu sesi, "de git," diye karşılık verdi.

David dilini dudaklarının üzerinde gezdirip kremayı ağzına doğru yalarken Sophie kıpırdayamadı. Gözlerini açıp doğrudan Sophie'ye baktı ve Sophie'nin kanı dondu.

Hızla Lucas Amca'ya baktı ama o kazı notlarına dalmış, bir yandan da dalgınca ağzına kek tıktırıyordu.

David yutkundu. "Bunlar gerçekten mükemmel."

Masanın üzerinden Sophie'ye gülümseyerek meydan okudu. Sophie, Sophie'nin onun duygusallığı karşısında yumuşamasını, birçok kadının yaptığından şüphelendiği gibi masanın altına, ayaklarının dibine düşmesini beklediğini fark etti.

Lanet olası adam. Sophie üç katlı tepside bir profiterol kaptı ve hepsini hızla ağzına tıktırdı.

Bir hata. Dudaklarından krema fişkırdı ve Sophie öksürdü. Peçetesini kaptı ve içine öksürdü, yüzü yanıyordu. Aptal Sophie, bir beyefendiye onu hiç önemsemediğini göstermek için puf böreği yerken boğuluyordu.

David sandalyesinden kalkıp kadının yanına geldi ve sırtına vurmaya başladı.

Amca endişeyle defterinden başını kaldırdı.

Sophie ağzındaki kremayı ve gözlerindeki yaşları sildi. "Ben iyiyim." Sesi boğuk bir soluktu.

David onun yanındaki boş sandalyeye çöktü, sıcaklığı çok yakındı. "Emin misin? Kremalı puflar ölümcül olabilir."

Sophie peçeteyle ağzını sıvazladı. "Saçmalama."

Amca, onun gerçekten iyi olduğunu görünce kıkırdayarak notlarına geri döndü. "Gerçekten de ölümcül kremalı puflar."

"Bir tane daha dene." David tepside bir tane aldı. "Küçük bir ısırık. Oldukça lezzetliler."

Ondan ne istiyordu? Kendini aptal yerine koymasını mı? Onun yardımı olmadan da bunu yapabiliirdi.

Sophie profiterölü David'in elinden kaptı ama bu kez kendisi narin bir ısırık aldı.

Kalın ve tatlı krema ağzına bulaşmıştı. Sophie kremi yalayarak temizlerken, David'in bakışları kremaya kaydı ve gülümsemesi kayboldu.

Dudaklarında sanki adam kendisini yalamış gibi bir sıcaklık hissetti. Adamın odağı ağzında kaldıkça tüm vücudu yanıyordu. Sophie dikkatlice bir ısırık daha aldı.

David'in bakışlarında ateş, yoğunluk ve şiddetli bir arzu vardı. Sophie profiterölü sıkıca kavradı, krema parmaklarına sızıyordu. Dalgınlıkla işaret parmağını dudaklarına götürdü ve parmağının ucunu emerek temizledi.

David hırıltılı bir nefes verdi ve aniden ayağa kalktı. "İzninizle, Pierson, Bayan Tierney. Biraz yürümem gerek."

Yanıtlarını beklemeden hızla odadan çıktı. Bayan Corcoran'a bir kez daha teşekkür ettikten sonra ön kapı çarptı ve ayak sesleri evin dışındaki kayrak patikada kayboldu.

Amca kaşlarını kaldırdı ama hiçbir şey söylemeyerek notlarına geri döndü. Sophie kremalı poğaçasından titrek bir ısırık daha aldı, şaşkınlığı ve amcasının gözlerinde gördüklerinin anısı içinde alev alev yanıyordu.

Eleanor o gün çektiği fotoğraflardan oluşan tabakları karıştırırken, "BU BENİM ÇOK HOŞUMA GİDİYOR," dedi.

"Fotoğrafçılığı seviyorsun." Kocas, yüce Kilmorgan Dükü, yakındaki bir sandalyeye uzanmış, bir bardak Mackenzie maltını avuçluyordu. Pencerele karanlıktı, gece ve Londra sisi onları sıcak yuvalarına hapsetmişti.

"Kastettiğim bu değil. Demek istediğim-"

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum," diye gürlledi Hart. Sandalyesinde arkasına yaslandı, Mackenzie ekoseli eteği bacaklarını ve yün çoraplarını örtüyordu. Eleanor onun bu halini severdi; uzun bir günün sonunda buruş buruş olmuş, kızıl saçları dağılmış, altın rengi gözleri sıcak ve yarı kapalı. "David'den ve onun sinsi olmasına yardım edeceğine dair verdiği sözden bahsediyorsun. Kendine iyi bak, El."

"Saçma, sinsi olmak çok eğlenceli. Bayan Whitaker tam bir tuğla, değil mi? Sanırım çoğu beyefendi onun ne kadar zeki olduğunu asla fark etmez."

"Oh, biliyorlar." Hart kıkırdadı. "Ya da çok geç keşfederler."

"Ve çok kurnaz. Tam olarak nasıl ve ne zaman saldıracağını biliyor - tıpkı sen ve David gibi. Bayan Tierney'i tanımadığı halde yardım etmekte çok nazik. Bayan Tierney'i uzun zaman önce kanatlarımın altına almalıydım, ama Devonport çitin diğer tarafında. Politika aptalca bir şey."

"Doğru." Hart omuz silkti. "Ama tiranlıktan iyidir."

"Tiranlık da politikadır, bilirsiniz, sadece farklı bir tür." Eleanor genç Malcom ve arka ayakları üzerinde duran bir kedinin fotoğrafını inceleyerek gülümsedi. "Her neyse, Bayan Tierney ile arkadaş olmaya ve onun iyi işler yapmasını sağlamaya karar verdim. David ona çok değer veriyor."

Hart'ın delici bakışlarının farkına vardı. "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu kuşkuyla. "Öyle mi dedi?"

"Hayır, kesinlikle. Ama başka neden David o muhteşem beynini onu korkunç evliliğinden kurtarmak için çalıştırsın ki? David'in Bayan Tierney'yi akıl hocasının acınası yeğeninden çok daha fazlası olarak gördüğüne dair bir his var içimde."

Hart giderek artan bir şaşkınlıkla dinledi. "Dediğim gibi, dikkatli olun." "Bence bu harika bir şey. David çok uzun zamandır yalnızdı."

"Aşkı, David Fleming asla yalnız değildir. Gece gündüz insanlarla çevrilidir, özellikle de *geceleri*. İnan bana, bir keşişin hücrelerinde tek başına acı çekmiyor."

"Çıldıırma. Gerçek anlamda *yalnız* demek istemedim. Kalbinde demek istedim." Eleanor hafifçe göğsüne dokundu. "Bir eşe ihtiyacı var."

"Tanrı olsun." Hart viskisinden uzun bir yudum aldı. "Çöpçatanlık eğilimini durdurmanı bir işe yarar mı?"

"Tabii ki hayır." Eleanor fotoğraf tabaklarını bırakıp onun yanına gitti. Eleanor kucağına kıvrılıp başını onun heybetli omzuna yasladığında Hart'ın gözleri yumuşadı. Aralarındaki gerginlik değişmiş, karı kocanın anlaşmazlığından Hart'tan Eleanor'a ve oradan tekrar Eleanor'a akan elektriksel bir farkındalığa dönüşmüştü. "David senin en iyi arkadaşın. Yıllar boyunca senin için muazzam işler yaptı. Onu mutlu görmek istemiyor musun?"

"Beni köşeye sıkıştırıyorsun." Hart'ın sesi onu hoş bir şekilde titretti. "Sana bu işi bırakmanı söylersem, beni David'in mutlu olmasını istememekle suçlayacaksın. Onun iyiliğini istiyorum ama bu onu hiç tanımadığı bir kadınla evlendirmek için acele *etmene* göz yumduğum anlamına gelmez."

"O zaman onun hakkında daha fazla şey öğrenmesini sağlamalıyız." Eleanor parmaklarını Hart'ın açık gömleğinin yakasında gezdirdi. Adamın sıcaklığı

Altındaki onu cezbetti, ama kumaş dışında ona dokunmamak için kendini zor tuttu - çok dikkat dağıtıcıydı. "Hiç uygun olmayabilirler ama onlara bir şans vermeliyiz."

"Biz," diye tekrarladı Hart. "Sürekli *biz* diyorsun." "Elbette. David sana güveniyor."

Hart hırladı. "Onu bir kadının yanına itip onunla evlenmesini söylersem olmaz. Aklımı kaçırdığımı düşünecek."

"Soruna bu kadar kafa yorduğuna göre zaten ilgileniyor. Bunu görmelisiniz. Ama ısrar ettiğiniz gibi dikkatli olacağız."

"Görüyorum ki çoktan karar vermişsin." Hart Eleanor'un elini kaldırdı ve parmak uçlarını öperek onun düşüncelerini dağıttı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Eleanor gözlerini kırıştırdı. "Çok çabuk kabul ettiğini söylemeliyim. Daha fazla ikna etmem gerekeceğini düşünmüştüm."

Hart'ın rahat tavrı kayboldu ve aşık olduğu tehlikeli adam yüzeye çıktı. "Hiçbir zaman bir bedel istemediğimi söylemedim."

"Ah." Eleanor hoş bir sıcaklığa gömüldü. "Bu bedeli ne zaman ödemek zorunda kalacağım?"

"*Ne zaman değil. Ne kadar süreyle.*" Hart'ın altın rengi gözleri parlıyordu. "Şimdi başlıyoruz."

"*Biz mi?*" Eleanor ona çekingen bir bakış fırlattı.

Hart hırladı. Sandalyeden indi, Eleanor kollarındaydı, gücü nefes kesiciydi. Eleanor yatak odalarına gidemeyeceklerini biliyordu ama ateşin önündeki halı oldukça yumuşaktı. Planlar ve fotoğraflar bekleyebilirdi.

David, SOPHIE'nin onunla konuşmadığı sonucuna vardı. En azından daha önce olduğu gibi kolay ve dostane bir şekilde değil.

Kadın öfkeliydi ve David bunu her bakışında hissediyordu. Ertesi gün onlarla birlikte kazıya döndüğünde Şubat soğuğu onun soğukkanlılığı karşısında hiçbir şey ifade etmiyordu.

Ne bekliyordu ki? David küreğini toprağa saplarken kendi kendini azarladı. Onun kollarına bayılmasını mı?

Sophie ona müdahale etmemesi için yalvarmış, o da yalvarışını görmezden gelmişti. İyi bir amaç için, demişti David kendi kendine. Onu aşağılanmaktan ve tamamen mahvolmaktan kurtarmak istiyordu.

Londra'da seçimi açtktı. Burada, papaz evinde, David kendisiyle dürüstçe yüzleşmek zorundaydı. Sophie'ye bencilce yardım etmek için planlar mı yapmıştı, yoksa Sophie'nin sonsuz bir minnettarlıkla önünde eridiğini mi hayal ediyordu?

Lanet olsun. Bir papazla arkadaş olmanın sorunu, David bu tür şeylerden kaçınmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onun etik fikirlerinin bulaşmaya başlamasıydı.

Dün Sophie profiterölü ağzına tıktığında, krema dudaklarında patladığında, tüm vücudu sertleşmişti. Sophie ikinci lokmayı ısırduğında daha da sertleşmişti. Krema damlacıkları dudaklarına yapışmış, David'e onları öpüp uzaklaştırması için yalvarmıştı.

İşaret parmağındaki kremayı emdiğinde, Sophie'nin ateşle aydınlatılmış bir yatak odasında, dilinin ucundaki pastanın kremasını nazıkçe yakaladığı bir hayalin içinde boğulmuştu. Bu hayalde Sophie'nin üzerinde tek bir giysi bile yoktu, utangaç bir şekilde örtölmüş çarşaf onu daha da baştan çıkarıcı kılıyordu.

Soğuk bahçeye kaçmak onun tek seçeneğiydi.

David küreğini çekti ve Sophie'ye döndü, Sophie'den yayılan buz gibi hava onu ürpertiyordu. Elleri ve dizleri üzerinde bir muşambanın üzerine diz çökmüş, malasını toprakta gezdirirken etekleri ayak bileklerini özenle gizliyor, David'i tamamen görmezden geliyordu.

"Londra'ya gittiğimde kızgındın," dedi yüzünü gizleyen şapkaya. "Görünüşe göre geri dönüşüm seni daha da kızdırmış." Bekledi ama yanıt gelmedi. "Tekrar gitmemi ister misiniz?" Sesi biraz daha yüksekti. "Yoksa bu da mı seni rahatsız eder?"

Sophie başını kaldırdı, şapkasının gölgesinde güzel yüzü yontulmuştu. "Öyle ya da böyle ne yaptığınız beni hiç ilgilendirmiyor, Bay Fleming."

David küreğini toprağa sapladı. "Öyle diyorsun ama gözlerin bana cehenneme gitmem için bağılıyor."

"Gerçekten mi? Gözlerimin bu kadar gürültölü olduğunu bilmiyordum."

David ellerini kaldırdı, avuç içleri ona dönüktü. "Seni kırdım, öfkелendirdim, kızdırdım, çileden çıkardım, bunu biliyorum. Ama niyetim çok iyiydi, söz veriyorum."

Sophie ayağa kalktı, eli malanın üzerindeydi. "Yaptığınızı söyleyebilirim, ama muhtemelen işleri daha da kötüleştirdiniz. Kocam evliliğin iptalini *asla* kabul etmez. Ve artık kötü şöhretli David Fleming'in

Benimle dostluk kurarsa, daha da hırçınlaşacaktır." Konuşurken elindeki malayı salladı ve toprak damlalarını etrafa saçtı.

David sabırsızlıkla, "Ne yaptığımı bildiğim konusunda bana güvenebilirsiniz," dedi.

"*Neden yapayım* ki? Sizin hakkınızda çok az şey biliyorum. Amcam size düşkün, bu da şu ana kadar lehinize olan tek nokta."

David ani acısını gizlemek için dramatik bir şekilde elini alına bastırdı. "Ah, hanımefendi, beni üzüyorsunuz. Mükemmel bir centilmen gibi davranmadım mı?"

"Hayır." Sophie kollarını kavuşturdu. "Benimle flört ettin, beni öptün, kafamı karıştırdın, senden yapmamamı istediğim şeyi yapmak için arkamdan iş çevirdin ve beni bir profiterolle baştan çıkardın."

David'in kahkahası, hain hayal gücüyle birlikte kabardı. "Vefasız kadın, *beni* öptün ve beni en derin şaşkınlığa sürükledin. Ne tarafa dönsem bana kızılıyorsun ve sanırım *beni* bir profiterolle şaşırtmaya çalıştın. Neredeyse boğuluyordun."

Sophie'nin yüzü kızardı ve elindeki malayla işaret etti. "Tarlanın başka bir bölümünü kazmanız gerektiğine inanıyorum Bay Fleming."

"Pierson beni *burayı* kazmam için yönlendirdi. Ve burada kalıyorum." "*Bana* da burayı kazmamı söyledi."

"O zaman bir çıkmazdayız."

Sophie ters ters baktı. David zaferine gülmek istedi, ama o anda Sophie eğildi, nemli bir toprak parçasıyla geldi ve ona fırlattı.

Terzisinden yepyeni çıkmış, arkeolojinin pis işleri için üretilmiş paltosuna çamur sıçradı. En iyi İskoç tüvitiydi.

"Lanet olsun, kadın." Hırıltısı da en iyi İskoç hırıltısıydı; Harrow, Cambridge ve Londra sosyetesinin zirvesinde geçirdiği yıllar akıp gitmişti.

Bir çamur parçası daha orta kısmına isabet etti. Sophie'nin öfkesi neşeye dönüşmüştü, gözleri memnuniyetle parlıyordu.

Oh, oynamak istedi, değil mi? David küreği bir kenara fırlattı. Eğilip eldivenli elleriyle çamur topladı ve ona şeytani bir sırıtış gönderdi. Sophie'nin gözlerinin korkuyla irileşmesi hoşuna gitmişti ama ona karşı nazik davranacaktı. Belki de.

Ona doğru hızlı bir adım attı ... ve kendini düşerken buldu, ayakları derin bir çukura girmişti. Ellerinden çamur topları düşerken

denge için rüzgâr esti ve hiçbir şey bulamadı.

David yavaşça öne doğru devrildi. Yüzüstü yere düşmek için kendini hazırladı, ancak toprağa çarptığında, toprak açıldı ve onu bütünüyle yuttu.

BÖLÜM 8

David!" Sophie çığlık attı. David'in yeryüzüne düşüşünü izlemenin dehşetinden kurtuldu ve kaybolduğu noktaya doğru koştu. "David!"

Bataklıklar, çaresizlik içinde çırpınan bir insanı boğabilirdi. David'in, hayat dolu bir adamın sonsuza dek gözden kaybolacağı düşüncesi onu dehşete düşürdü.

Sophie, David'in düştüğü kare deliğin kenarına ulaştı ve kalbi küt küt atarak dizlerinin üzerine çöktü. Sığ bir mağaranın dibinde yüzüstü yatan cesedini gördü, zayıf güneş ışığı içeriye zar zor aydınlatıyordu. David kıpırdamadan yatıyordu, etrafında ıslak toprak vardı ama nemli bir mağaraya düşmüştü, bataklığa değil.

Hareket etmedi, inlemedi. Sophie eteklerini yukarı kaldırdı, deliğin kenarını yakaladı ve ona doğru eğildi.

Toprakla kaplı taşların üzerine indi ve alçak çatının altında elleri ve dizlerinin üzerine çökmek zorunda kaldı. "David," diye fısıldadı çılgınca.

"Müzik..."

Sophie doğru duyduğundan emin olamayarak ona doğru koştu. "David, yaralandın mı?"

"Hanımefendi, sesiniz müzik gibi." David güçlkle yuvarlandı, yüzü çizik içindeydi, kelimeleri boğuk boğuk çıkıyordu. "Burası cennet mi?"

"Eğer öyleyse, soğuk, karanlık ve nemli ve amcamın evinden yarım mil uzakta. Yaralanmışsın." Sophie onun yanağını avuçladı, eldivenli başparmağıyla toprak ve kanı temizledi.

"Cennet," dedi David inançla. "Ve müzik. Bak."

Kendini dört ayak üzerinde yeniden konumlandırdı ve yerdeki kiri temizledi.

Boyalı bir göz onlara bakıyordu. Gözbebeği zengin bir kahverengiydi, kapağı siyah kirpiklerle kaplı soluk fildişi rengindeydi ve siyah kemerli bir kaşı vardı.

"Aman Tanrım." Sophie şaşkınlıkla baktı, sonra David'in daha fazla kum ve çamuru temizlemesine yardım ederek bir zamanlar pürüzsüz olan fayansları ortaya çıkardı. "Bu bir mozaik."

David'in neden müzikten bahsettiğini bir anda anladı. Bir lir parçası gösterdi, keskin kahverengi saçlı kişi tarafından koparılıyordu.

göz. Daha telaşlı bir şekilde ovuşturunca, elinde flüt olan daha küçük ve kadın bir figür daha ortaya çıktı.

"Orpheus," dedi David heyecanla. "Müzik ustası."

"Şart değil," diye bir ses geldi yukarıdan. Amca aşağıdan onlara bakarken açıklık karardı. "Yanında flütçü kızlarla bir eğlencede çalan bir adam da olabilir." Lucas Amca'nın kuru sesi kayboldu ve ellerini sevinçle kavuşturdu. "Sevgili dostum, benim *katımı* bulmuşsun."

"Hayır, gerçekten," dedi David. "Ben serserilik ederken Sophie burayı özenle kazıyordu. Ben sadece çukuru genişlettim. Bedenimle."

Sophie sırtımak zorunda kaldı. "Tasadüfen bulduğunu söyleyebiliriz." David'in gözleri parlamaya başlamıştı. "İçeri girdim ve işte " "Onu sen *ortaya çıkardın*. Küreğe gerek kalmadan."

"Hayır, gerçekten," dedi David. "Bu bedensel bir hataydı."

Sophie güldü, ses kapalı delikte garip bir şekilde yankılandı. David'in gülümsemesi sıcak ve gerçek bir mutluluktan.

İfade yüzünü değiştirdi, yorgun küçümsemeyi sildi ve David'i ortaya çıkardı. Çöküş, yanaklarındaki sıyrıklara aldırmandan onu her zamankinden daha yakışıklı hale getirdi.

Sophie ile birbirlerini incelerken gülümsemesi soldu ama maskesi yerine oturmadı. Sophie elini kaldırıp adamın yaralı yüzüne yaklaştırdı.

David hızla açıklığa baktı, açıklık yine aydınlanmıştı, Amca ortadan kaybolmuştu. "Yukarıda çok sessizleşti."

Sophie elini çekti ve mozaiğe dikkat ederek ayağa kalktı. Tam olarak ayağa kalktığında, başı deliğin hemen üstüne geldi. "Amca?"

Lucas Amca dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini dua etmek için birbirine bastırmıştı. Kapalı gözlerinden bir damla yaş süzüldü.

"İyi amca?" Sophie usulca sordu.

David onun yanında yükseldi, vücudu ve onun vücudu dar açıklıkta birbirine yakındı.

Adamın sıcaklığı onu hem rahatlatmış hem de tedirgin etmişti.

Lucas Amca gözlerini açtı, yüzü ıslaktı ve gülümsemesi parlıyordu. "Tanrı'ya rehberliği için şükrediyor ve dünyevi zevkler için bu kadar heyecanlandığım için af diliyordum." Amca dizlerindeki çamuru temizleyerek ayağa kalktı. "Sevgili dostlarım, bu harika, harika bir şey. Yaşlı bir adamın hayalini gerçekleştirdiğiniz için teşekkür ederim."

Akşam için aletlerini toplarken David, Dr. Pierson'a "Bir parça zemin, sağlam bir Roma villasından çok uzakta," dedi.

Pierson zemini tekrar örtmeye ama işaretlemeye karar vermiş, hayvanların ya da başıboş gezen insanların David'in yaptığı gibi toprak çukurundan düşmemesi için çukurun kenarlarına taşlar yerleştirmişti.

"Sadece bu mozaği bulsam bile mutlu olacağım," dedi Pierson neşeyle. "Haklı olduğumu biliyordum."

"Evet, öyleydin." David onu sırtından alkışladı. Sophie çoktan eve doğru yola çıkmıştı, düzgün fiziğiyle patikadan papaz evine doğru ilerlerken güzel bir görüntüsü vardı. "Bir önerim var. Arkadaşım Kilmorgan Düşesi El'e haber göndereyim. Kendisi harika bir fotoğrafçıdır. Bu zemini güneş, rüzgâr, su ya da meraklı antikacılar tarafından zarar görmeden çekebilecek biri varsa, o da odur."

Pierson'ın kaşları . "Eleanor, evlenmek istediğin kadın mı?"

David itirazı elinin tersiyle itti. "O uzun zaman önceydi. İkimiz de yaşlandık ve çok daha mantıklı olduk. Ayrıca o kocasına deliler gibi aşık."

Pierson o delici bakışlarıyla ona baktı. "Peki ya sen?" "Ben mi?" David sırtıtmaya çalıştı. "Hart'a hayranlık duyuyorum ve onu bir harika bir arkadaş, ama ona aşık değilim, hayır."

"Karısını kastettiğimi biliyorsun," dedi Pierson espri yapmadan.

David uzaktaki yıkık manastırın kemerlerine baktı, Sophie papaz evine ulaşmış içeri girdiği için akşam daha da kasvetli bir hal almıştı. Gerçeğin etrafında dans etmeyi tercih ediyordu çünkü gerçekler çok ifşa edici, utanç verici ve iç burkucu olabilirdi ama hayatında bir şeylerin değiştiğini kabul etmeye hazırdı.

"Artık Eleanor Ramsay'e aşık değilim." Bunu açıklıkla söyleyebiliyordu, çünkü doğrudu. "Dediğim gibi, o aptallık uzun zaman önceydi. Artık Kilmorgan Düşesi ile *arkadaşız*. Kendisi gerçekten de Britanya'nın en iyi fotoğrafçısı ama kadın olduğu için kimse bunu kabul etmiyor. Herkes onun amatörlüğüne gülüyor, daha da aptallaşıyorlar. Eğer bu buluntunun iyi bir kaydını istiyorsanız, onu davet edin."

"Peki ya Sophie?"

David sinirli bir şekilde homurdandı. "Neden bana bütün bu kadınları soruyorsun? Peki ya Sophie? Sanırım bu yardımı memnuniyetle karşılayacaktır. Belli ki kazara olmadığım sürece bir işe yaramıyorum."

Eski bir dekoratif taşa çarptığı için hâlâ sızlayan yanağına dokundu. Dirseğı, dizi ve kalçası da sağlam değildi ve yeni giysisi çok yırtılmış ve kirlenmişti. Bu lanet şeyle neden uğraştığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Evet, biliyordu. Sophie'nin kendisini hem iyi yetiştirilmiş hem de pratik zekâlı biri olarak görmesini istemişti. Koşullar ikisini de kanıtlamamıştı.

"Bazen çok kalın kafalı oluyorsun, Fleming," diyerek onu şaşırttı Pierson. "Anlayabilmen için açık konuşacağım. Onaylasam da onaylamasam da Sophie sana karşı bir yakınlık duyuyor. Bir zamanlar evlenme teklif ettiğın kadının kazımıza zorla girmesi onun için garip olur."

David hayretler içinde dinledi. "Sen neden bahsediyorsun, şefkatten mi? Sophie beni denizin dibinde istiyor. Şans eseri bir Roma kiremidinin üzerine düşmeseydim, beni o çukurda bırakırdı ve iyi ki de bırakmış. Ayrıca Eleanor asla içeri girmezdi. Her ne kadar gevezelik etse de, anlayışlı bir kadındır. Zemin için tüm övgüyü size ve Sophie'ye verecek, fotoğraflarını çekecek ve evine gidecektir. Onu önerdim çünkü kuru düzyazılarınıza eşlik edecek parlak fotoğraflar eklerseniz kitaplarınız sonsuza dek değerli olacaktır. Ama mesela benim bulanık fotoğraflarımı istiyorsanız, o zaman Eleanor'u uzakta tutun."

David onun şiddetine ve Pierson'ın sessizliğine şaşırmıştı. Dünyanın David'in gençlik tutkuları dışında konuşacak başka bir şey bulmasını diledi. Eleanor'u bir süre önce kalbinde bırakmıştı; herkes ona yetiştğinde mutlu olacaktı.

"Anlıyorum." Pierson bir süre daha onu izledi ve David'e bu adamın onun söylemeyi sevdiğinden çok daha bilge olduğunu sözsüz olarak hatırlattı. Sonunda David'e kısa bir baş selamı verdi. "Sanırım Dük'e yazabiliriz."

"Ya da çok verimli olup Eleanor'a bu akşam telgraf çekebilirim. Onu tanıyorsam hemen yola çıkar ve sabaha varır."

Pierson başını salladı. "Meleklerin ayak basmaya korktuğı yerlerde koşuşturmayı seviyorsun."

"Her zaman öyleydi. Ama katınızın gelecek nesiller için kaydedilmesini istiyorsunuz, değil mi? En iyisi hemen başlamak."

David'in de bildiğı gibi, onun bulduğı şey meseleyi özümeye kavuşturdu. Pierson i çekerek pes etti.

"bakalım. Telgraflarınızı gönderin. Sophie'ye haberi ben veririm."

Döndü ve endişeli bir gardiyan görüntüsüyle papaz evine doğru yürüdü.

Paltosunun yakasını kaldırıp çamura bulanmış şapkasını yerleştirdikten sonra köye ve içinde telgraf ofisinin de bulunduğu tren istasyonuna giden yolu tutarken, boşuna endişeleniyor, diye düşündü David sinirli bir şekilde. Sophie, David'in geçmişini umursamadığı gibi Eleanor'la ilgili herhangi bir gariplik de hissetmiyordu. Neden hissetsin ki?

Sophie'nin David Fleming'in dönüşünü görmekten çok memnun olacağı konusunda haklıydı. Bunu iliklerine kadar biliyordu.

SOPHIE ertesi sabah erkenden kalktı, yıkanmış ve giyinmişti, saçları düzgündü, botları dünün toprağından arınmıştı. Kahvaltıdan sonra hava alacakmış gibi yaparak bahçenin kenarına doğru yürüdü; yürüyüşünü Kilmorgan Düşesi'nin gelişiyile aynı zamana denk getirse ne olurdu?

Dün akşam amcası gelip David'in kadına telgraf çekmek için köye doğru yola çıktığını söylediğinden beri Sophie bir türlü rahat edemiyordu.

Düşes, Londra'nın en tanınmış ev sahiplerinden biriydi. Yüksek tabakadan hanımlar, kocalarının siyasi duruşlarına göre Eleanor'a ya tapar ya da ondan nefret ederlerdi. Laurie, Sophie'nin konuk listesinin hiçbir yerinde düşesin yer almamasını emretmişti.

Bu nedenle Sophie ondan ne bekleyeceğini bilmiyordu. Eleanor'u, odanın kendi taraflarında kaldıkları sürece, farklı gruplardan hanımların katıldığı sanat açılışlarında ve benzerlerinde görmüştü. Düşes, modanın kölesi olmasa da çok şık olan kızıl saçlı bir kadındı. Kimsenin fikirlerinden rahatsız olmadan etrafta dolaşırdı ve Sophie onun zahmetsiz zarafetine gıpta ederdi.

Sophie, David'in Eleanor'a deliler gibi aşık olmasına şaşırılmamıştı. Yanına gelen herkesi büyüliyordu.

Bugün bu örnek insan, Amca'nın mozaığının fotoğrafını çekmek için ıssızlığın ortasındaki küçük bir köydeki taş papaz evine gelecekti. Arkeolojiye meraklı bir gözlemci olduğu için ya da Lucas Amca'ya iyilik olsun diye değil. David istediği için geliyordu.

David papaz evine döndüğünde oldukça neşeliydi, Bayan Corcoran'ın kızgınlığına rağmen çayı kaçırmıştı. Düşesin iade mektubunu zafer edasıyla sallamıştı, gelmeyi kabul ettiği için morali yüksekti.

Bugün. Şimdi.

İstasyon müdürüne ait sade siyah bir araba yoldan aşağı döndü ve papaz evine ve bahçedeki Sophie'ye doğru yöneldi.

Sophie, bir düşesin düklük armasıyla süslenmiş şık bir landau içinde gelmesini, sıradan bir trenden kaçınarak zarafet içinde seyahat etmesini beklemişti. Ama David onun trenle geleceğini, Londra'dan çok geç bir saatte yola çıkacağını söylemişti.

Amca, "Hiçbir saat dinsiz değildir," diye onu nazıkçe azarladı ve David sadece sırttı.

Araba yavaşladı, istasyonda hamallık yapan iri yarı adam atları durdurdu. Adam ağır ağır aşağı indi ama yolcu kapısını açmadan, bir kadının eldivenli eli açık pencereden uzandı ve kolu çekti.

"Ah," David'in sesi Sophie'nin arkasından geldi. "İşte buradasın, yaşlı şey." Patikadan aşağıya doğru yürüdü, geçerken havayı dalgalandırdı ve inmekte olan kadına cesurca uzandı. "Yardımaımıza koşmanız ne güzel."

Bağcıklı bir çizmenin içindeki zarif bir ayak demir basamağa indi, ardından düşesin çenesine kadar iliklenmiş gri bir ceketle eşleşen dar gri tüvit bir etek geldi. Geniş ama sade bir şapka kızıl saçlarını örtüyordu; bugünlerde kadınların şapkalarına bolca serpiştirilen çiçekler, tüyler ya da kuşlar görünmüyordu. Düşes, çamurlu tarlalarda dolaşmak için giyinmiş gibi görünüyordu. Sophie bu gerçeğin onu neden rahatsız ettiğinden emin değildi.

Düşes'in ayakları yere değer değmez arabaya döndü ve içinden bir çanta çıkardı. "Bana *eski şey deme* ve işe yarar ol, David. Arabada çok daha fazlası var ve istasyondan bir araba daha geliyor."

Çantayı David'in eline tutuşturdu ve geniş bir gülümsemeyle Sophie'ye döndü. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Bayan Tierney. Sanırım sizi geçen yıl Kraliyet Akademisi'nin sunumunda görmüştüm, ama tabii ki kocanız ve benim siyasi yelpazenin iki zıt ucunda yer aldığımız için sizi görmezden gelmem emredilmişti. Sizin ki İskoçya'nın sıkı sıkıya İngiltere'nin kontrolü altına girmesini istiyor, Hart ise Scone Taşı Edinburgh'a dönene kadar tüm mayınların kaldırılmasını istiyor. Ama bu arkadaş olmamızı engellememeli. Biz hanımlar, kocalarımız ne yaparsa yapsın birbirimize destek olmalıyız, öyle değil mi?"

BÖLÜM 9

T Düşes konuşurken kolunu Sophie'nin koluna doladı ve onu papaz evine giden yola doğru çevirdi. Sophie sormak istediği tüm sorulara karşı dudaklarını kapattı ve düşesin onu eve kadar götürmesine izin verdi. Arkalarında David, arabacının Eleanor'un eşyalarını boşaltmasına yardım etmeye koyuldu, sesi neşeliydi.

Lucas Amca kapının eşiğinde belirdi. Bir sonraki ayını yarına kadar olmayacak olmasına rağmen papaz yakasını ve en iyi siyah paltolarından birini giymişti.

"Majesteleri." Beceriksizce eğildi. "Bu mütevazı eve hoş geldiniz. Umarım sizi rahat ettirebiliriz, ama bu konuda gerçekten şüpheliyim."

Eleanor içeri girdi ve çevresini bariz bir zevkle inceledi. "Saçmalama, küçük ve rahat olanı her zaman büyük, nemli ve cereyanlı olana tercih ederim. Benim büyüdüğüm gibi şatolara bakmak romantiktir ama içinde yaşamak için değil, sizi temin ederim. Ve lütfen resmiyetten vazgeçin. Ben Eleanor. Eğer bir hanımefendiye bu şekilde hitap etmek sizi rahatsız edecekse, Leydi Eleanor da olur ama sanırım hafta sonuna kadar isimlerle uğraşmadan birbirimize bağıryor olacağız."

Bayan Corcoran konuşmanın son bölümünü duymak için mutfaktan tam zamanında çıkmıştı. Reverans yaptı. "Sizi odanıza götüreyim, Majesteleri. Biraz küçük ama iyi ısıttım."

"Benimkine kıyasla saray gibi," dedi David içeri girmeye çabalarken, yüklediği bavullar yüzünden nefesi kesilmişti. "Ben çatı kirişlerinin altındaki bir dolaptayım. Oraya nasıl yatak sığdırdın Pierson, hiçbir fikrim yok."

"Ben geldiğimde buradaydı," diye cevap verdi Amca endişelenmeden. "Bunlar fotoğraf makinesi mi? Ne kadar heyecan verici."

Eleanor onunla birlikte giderek Bayan Corcoran'ı mutlu etti, minnettarlık duyguları onlara geri döndü. Amca bavulların üzerinde gezinirken David doğruldu ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Sophie'ye göz kırptı ve Sophie gerginliğine rağmen gülmek istedi.

Her nasılsa, düşes ve tüm teçhizatı yerleşmişti ve düşes onlarla birlikte kısa bir öğle yemeği yedikten sonra

mozaik. Sophie, kadının günün geri kalanında dinlenmek isteyeceğini ve belki de yanında bir dizi hizmetkârla birlikte bir sedyede alana taşınacağını düşünmüştü. Aptalcaydı, evet, ama Sophie ne bekleyeceğini bilmiyordu.

Keşfettiği şey, Eleanor'un bir kontun kızı olmasına rağmen beş parasız büyümüş ve puslu kırsalda evindeymiş gibi görünen oldukça normal bir insan olduğuydu. Öğle yemeğinde sohbeti arkeolojiye yöneltmiş, Amca'nın ona sadece villadan değil, geçmişte kazdığı diğer şeylerden de bahsetmesini sağlamıştı. Yemek bittiğinde amca kendinden geçmiş, Eleanor ise mozaïği görmek için sabırsızlanıyordu.

Her biri bir çanta dolusu fotoğraf ekipmanı taşıyan dört kişi dışarı çıktı. Gün griydi ama parlak bir ışıltı alanı çevreliyor gibiydi.

Eleanor karo döşeli zemine bakarken, "Mükemmel bir örnek," dedi. "Sanat olağanüstü, öyle değil mi? Çok uzak geçmişten bir parça, ama yine de şu anda ona dokunabiliyoruz." Mutlu bir iç geçirdi. "Şimdi, bu ışıktaki fotoğraf çekmek zor olacak. Bayan Tierney, sakıncası yoksa reflektörler ve benzeri konularda yardımınıza ihtiyacım olacak. Dr. Pierson, bunu bir ressamda çizdirmelisiniz. Neden David olmasın? Bir melek gibi çiziyor."

"Melekler resim yapar mı?" David tembel bir tavırla sordu. "Benim gibi günahkârlarla ilgilenmek zorunda oldukları için buna zamanları olacağını sanmıyorum."

"Ne demek istediğimi biliyorsunuz. Eğer bir eskiz defteriniz ve kaleminiz yoksa, lütfen temin edin. Fotoğraflar çıkmayabilir ama çok iyi bir çizim bu mozaïği sonsuza kadar koruyacaktır. Napolyon'un bilginlerinin yaptığı *Description de l'Égypte* gibi."

David dehşete düşmüş görünüyordu. "Ressamlığımın onlarınkı kadar iyi olduğundan emin değilim."

"Önemli değil. Yeterince iyi olacak. Şimdi aşağı inebilir miyim? Bayan Tierney, bana eşlik eder misiniz?" Eleanor sadece Amca'nın eliyle ona rehberlik ederek deliğe girdi.

Sophie, düşes kirli mağaraya inerken sağlam zeminde kalmayı hayal bile edemezdi. Takip etmeye başlamıştı ki, bir çift güçlü el onu belinden yakaladı.

David'in yüzüne baktı, çok yakındı, gözleri kısa bir süre onunkilerle buluştu. David onu kaldırdı, sonra yavaşça mozaïğin kenarına bıraktı. Sophie, düşes arkasını dönmeden önce Eleanor'un bakışını ve gülümsemesinin ipucunu yakaladı.

"Mmm." Eleanor doğrudan fayansların üzerine basmamaya dikkat ederek etrafına bakındı. "Reflektörler, kesinlikle. Buraya ve buraya ışık tutmamız gerekecek." Eliyle işaret etti. "David'in yardım etmesi gerekecek. Gösterdiği tembelliğin aksine çok çalışabilir."

"Seni duyuyorum El," dedi David yukarıdan.

"Bay Fleming'den daha uzun saatler çalışan ya da daha fazlasını yapan çok az kişi varken, onun ısrarla canlandırdığı bu çökmekte olan kasaba adamı oldukça aptalca. Ve sonra da başarıları övüldüğünde şaşkınlıkla bakıyor."

"Sanırım Londra'ya döneceğim." David'in ses tonu acılıydı. "O zaman ben sıcak ve rahat kulübümde konyağımı yudumlarken sen de benimle gönlünce konuşabilirsin."

"Saçmalama, eşyaları tutman için sana burada ihtiyacım var." Eleanor ellerinin tozunu aldı. "Eşyalarımı nasıl düzenleyeceğimi düşünmem gerekecek ama şimdilik hepimiz için bir fincan çayın en iyisi olacağına inanıyorum."

Delğin üzerine eğilen David'in vücudunun büyük kısmı ışığı engelledi. "Yani tüm bunları buraya sadece tekrar taşımak için mi getirdik?"

Eleanor mavi gözlerini kocaman açarak, "Tabii ki hayır," dedi. "Dr. Pierson'ın kulübesinde saklayabiliriz. Ama bugün ışık çok kötü ve bu deliğe ateş etmek zor olacak. Plan yaparken besleyici bir fincan çay da içebiliriz. Bize yardım eder misiniz beyler?"

Sophie, Eleanor'un askerleri nasıl topladığına hayran kalmıştı. Birkaç dakika içinde ekipmanlar depolanmış ve papaz evine geri dönmüşlerdi.

Eleanor, Sophie'nin kolunu sıkıca kavrayarak adımlarını yavaşlattı ve beyefendilerin ilerlemesine izin verdi. David onları beklemek için tereddüt ettiğinde, Eleanor ona el salladı. David'in ifadesi temkinli bir hal alsa da yürümeye devam etti ve sıcak papaz evine ve çaya doğru eğilmiş olan Lucas Amca'ya yetişti.

"Şimdi canım," diye başladı Eleanor. "Kendimize fazla zamanımız olacağından şüpheliyim, bu yüzden bana her şeyi hemen anlatmalısın."

Sophie rüzgârın kuruttuğu dudaklarını ıslattı. "Ne hakkında her şey, Majesteleri? Leydi Eleanor'u kastediyorum."

Eleanor ona sabırlı bir bakış attı. "Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun. Evliliğinizi, boşanmanızı, David'in neden bu işe karıştığını ve onun hakkında ne düşündüğünüzü. Ona nasıl baktığınızı görüyorum, bu yüzden aklından geçenler benim için çok açık, ama bunu senin ağzından duymak istiyorum. Ona aşık mısın?"

Sophie sarsılarak durdu. "Aşık mı?" diye kekeledi. "Nasıl olabilirim ki? Onu çok az tanıyorum."

"Kalp her zaman böyle pratik şeyleri beklemez. Hart Mackenzie ile ilk tanıştığımında, onun kibirli, kendini çok beğenmiş ve kışına tekme yemesi gereken bir zavallı olduğunu söylemişim. Haklıydım elbette, ama aynı zamanda ona umutsuzca aşık oldum. Sağduyu bana soğuk davranmamı söylüyordu ama uygunsuz duygularım beni ona gülümsemeye ve ilk fırsatta onu aptalca öpmeye itti. Ah, canım, yüzünün kızardığını görüyorum. David'i çoktan aptalca öptün."

Düşesin son derece anlayışlı bakışları Sophie'nin yüzünün daha da kızarmasına neden oldu. "Kasıtlı olarak değil," demeyi başardı.

"Bu gerçekten de kasıtlıydı, canım. Eğer David'i iğrenç bulsaydın, burnuna bir yumruk atar ve amcandan onun ne kadar alçak olduğunu ortaya çıkarmasını isteyerek oradan uzaklaştırdın. Demek ki David seni öptü ve sen buna aldırmadın."

"Hayır." Sophie içindeki şeyle yüzleşmek zorundaydı. "Ben yapmadım."

Eleanor'un çarpık gülümsemesi ısıttı. "O zaman seni bu sefil evlilikten kurtarmalıyız ki David'i cezasız bir şekilde öpebilesin."

Sophie acı bir kahkaha attı. "Kocam beni hevesle bu işten uzaklaştırmaya çalışıyor."

"Çok acemice ve utanç verici bir şekilde. Boş . Ne olacağını göreceğiz."

Gizemli görünüyordu ve Sophie'nin kuşkuları arttı. "David... Bay Fleming bir fesih olabileceğini ima etti ama bu imkânsız. Bu konuda ne biliyorsun? Yüzünüzden *bir şeyler* bildiğinizi anlıyorum."

"Biliyorum. Ama sizi umutlandırmak istemem. Sadece Bay Fleming'in güçlü insanlar tanıdığını söyleyeyim, kocam da buna dahil. Onlar çalışacak ve biz de sonucu bekleyeceğiz."

"Neden yapsınlar ki?" Sophie yürümeyi bırakıp, rüzgâr şapkaları ve etekleri çekiştirirken düşese baktı. "Güçlü adamlar, Devonport Kontu'yla hiç kimse olmayan karısının kötü evliliğini neden umursasın ki?"

Eleanor ona sakince baktı. "Gördüğüm kadarıyla zeki bir genç kadınsınız. Sence neden?"

Sophie yüzünün daha fazla kızarabileceğine inanmıyordu. "David'in... Bay Fleming'in... bana değer verdiğini söylüyorsunuz. Bence yanılıyorsunuz. Sanırım kendini affettirmeye çalışıyor - iyi bir şey yapıp arkadaşları tarafından övülmek ya da geçmişi için affedilmek ya da... Bilmiyorum. O çok

Size çok aşığım." Sophie doğrudan düşesin mavi gözlerinin içine baktı. "Belki de sizin hayranlığınızı kazanmaya çalışıyordur."

Eleanor endişelenmeden, "Her zaman benim hayranlığımı kazanmaya çalışıyor," dedi. "Ve Hart'ın da. Bu sizi önemsemediği anlamına gelmez."

"Sana aşıkı," dedi Sophie, nezaketinden dolayı öfkelenerek.

" de değil." Eleanor'un ses tonu sertleşti. "David beni *severdi* -hâlâ *seviyor*, sağ olsun- ve benim için üzülüyordu. David daha çok Hart'ın gölgesinde yaşıyor, genelde bunu tercih eder ama bu kolay değil. Hart'ın gölgesi çekilince bana evlenme teklif etme fırsatını yakaladı ama ben asla uyuşamayacağımızı çok iyi biliyordum. David de yaralı kibrinin üstesinden geldiğinde bunu biliyordu. O ne duygularının kölesi ne de bir aptal."

Sophie tedirginlik içinde dinliyordu. Lucas Amca, David'in bu kadın için neredeyse hayatını mahvedeceğini ima etmişti ve Sophie, Eleanor'un gelişiyile birlikte David'le ne kadar kolay kaynaştıklarını gözlemlemişti.

Uzun zamandır arkadaş oldukları için mi? Birbirlerine karşı bu kadar rahatlar mıydı?

Sophie kıskançlık krizleri geçirirken bile onlara imreniyordu. Böyle bir arkadaşlığa sahip olmak ne kadar güzeldi. Dünya başka bir yer olsaydı, sonsuza dek amcasıyla birlikte papaz evinde yaşayabilir, arkadaşı David uzun süreli ziyaretlere gelir, üçü yıllar geçtikçe daha da yakınlaşırdı.

Ama dünya rahatlatıcı değildi. Sophie'nin evli ya da dul olmasını, bedensel arzulara sahip olmamasını ve amcası refakat etse bile bekâr bir beyefendiyle aynı çatı altında yaşamamasını tercih ediyordu. Buradaki rahatlık balonu yakında sona erecek ve bir daha asla tekrarlanmayacaktı.

Eleanor, Sophie'yle birlikte döndü ve bu kez sessizlik içinde, bakışlarını manzaranın üzerinde gezdirerek yeniden yürümeye başladı.

Sophie merakla onu inceledi. "Peki ya siz Leydi Eleanor? Kocanızın gölgesinden bahsettiniz; benim kocamın gölgesinde yaşadığım gibi siz de sürekli onun gölgesinde yaşıyor olmalısınız. Nasıl idare ediyorsunuz?"

"Kolayca," diye yanıtladı Eleanor kin gütmeden. "Güneş ışığına doğru yan adımlarla ilerliyorum. Hart yedek sürücüler." Kendi hayatına ve gücüne güvenen bir kadın olarak genişçe gülümsedi.

Sophie bir zamanlar kendinden emin olduğunu düşünmüştü. Şimdi ise bir kafa karışıklığı denizinde yüzüyordu.

"Çok mutlu olmalısınız," dedi asık suratla.

Eleanor onu daha yakına çekti ve elini okşadı. "etmemelisin, canım. *Senin* mutlu olduğunu göreceğiz. Buna karar verdim. O kadar kararlıyım ki Hart bana gözlerini devirdi ve beni gönderdi. Bu da benimle aynı fikirde olduğu anlamına geliyor." Eleanor tekrar tarlalara bakarken bir kez daha okşadı. "Ne güzel bir ülke. Sanırım fotoğrafını çekebileceğim pitoresk bir manastır kalıntısı var, değil mi? O kadar çok tabağım olacak ki, karanlık odamdan haftalarca çıkamayacağım." Sophie'nin kolunu sıktı ve heyecanla gülümsedi. "Ne büyük bir zevk."

DAVID, Sophie'nin güneş ışığını yere yansıtmak için bir ayna tutuşunu izledi. Eleanor kamerasını bir düzine kez yeniden konumlandırırken Sophie sabırla bekledi, hiçbir açı doğru değildi ya da Eleanor öyle olduğunu iddia ediyordu.

David aynasıyla birlikte mozaığın diğer tarafına çömelmiş, Sophie'yle birlikte soluk ışığı fayansların üzerine göndermeye çalışıyordu. Deliği temizlemiş ve duvarlarını sağlamlaştırmışlardı ama yine de dar bir alandı.

"Yaratılıştaki en küçük Roma villasını ortaya çıkarmak zorundaydınız," diye seslendi David havada asılı duran Dr. Pierson'a. "Nero'nun şatafatlı Altın Evi yerine."

Pierson hınç duymadan, "Bulunan parçaların bile küçük olacağından eminim," dedi. "İki bin yıl oldu dostum. İçinde dinlenebileceğimiz geniş salonlar bekleyemeyiz."

"Neden olmasın anlamıyorum. Romalılar uzanmayı çok severdi. Akşam yemeklerini uzanarak yerlerdi."

"Karmaşık bir iş olmalı." Eleanor fotoğraf makinesinin üzerine eğildi ve ışığı kesmek için başını siyah bir bezle örttü. "Kıyafetlerime dökmeden çayın yanında kremalı pasta yiyemiyorum."

David'in hayalinde Sophie'nin profiterolü ısırdığı ve kremanın dudaklarından kaydığı canlandı.

Bunu aynı anda düşünmüş olmalıydı, çünkü gözleri David'inkileri aradı ve ateşli bir bakışı paylaştılar.

Sophie'nin gülümsemesi karşısında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Sophie özgür kaldıktan sonra çekip gittiğinde David'in canı yanacak, hem de çok yanacaktı. Bunu biliyordu ama acısını dindirmek için şimdi bu delikten çıkıp gidebilir miydi?

Hayır, elbette olmaz. Kalacak ve sahip olamadığı şey yüzünden işkence çekecekti. Onun yolu buydu.

"Ah, işte buradayız. David, kutsal olan her şey aşkına, kımıldama. Oh, affet beni, Papaz."

"Hiç de değil, canım," dedi Lucas Amca. Hevesle açıklığa, ışığın dışına baktı -Leonor onu gölge düşürdüğü için azarlamıştı bile.

David bir heykele dönüşmeye çalıştı. Aynayı tutarken kolları zarif bir kavis çizen Sophie de aynısını yaptı.

Çok güzel bir heykel olurdu, diye düşündü David. Bernini'nin Daphne'si ya da bir Canova'nın görkemli mermer mükemmelliği gibi. Elbette çıplak bir heykel olacaktı, her kıvrımı nefis bir şekilde yakalanacak, uzuvları herkesin görmesi için sergilenecekti. Ama bu özel bir şey olacaktı, ikisi için...

"David," dedi Eleanor öfkeyle. "Dikkatini ver."

David zihnini hain yolundan saptırdı. "Özür dilerim, eski dostum."

"Ve bana *yaşlı* demeyi kes. Hiçbir kadın bu sıfattan hoşlanmaz, doksan yaşında olsa bile."

"Seni üzdüğüm için yıkıldım, toy gençliğimin uzak günlerinden arkadaşım."

Sophie'nin aynasının ışığı dalgalandı. Bir an bile gözlerini ondan ayırmayan David, onun güldüğünü anlamıştı.

Eleanor siyah örtüyü üzerinden attı. "Elimden geleni yaptım ama ikinizi aynı anda burada *tutamayacağımı* görüyorum. İşimi mahvetmek için komplo kuruyorsunuz."

Sophie'nin aynası daha sert sallandı ve David ona biraz daha aşık oldu.

"Aman Tanrım," diye gürledi Pierson, ama deliğin ağzını terk etmişti. "Seni bu kadar erken beklemiyordum."

Mozağin üzerindeki üç kişi de ayağa kalktı ve şaşkınlıkla kenardan baktı. David, dünyayı görmek için yuvalarından dışarı çıkmış köstebeklere benzediklerini düşündü.

Kalın kahverengi sakallı, neredeyse aynı tonda kahverengi takım elbiseli, tozluklu ve şekilsiz şapkalı uzun boylu bir adam kolunu uzatarak Pierson'a doğru yürüdü. "Tanıştığımıza memnun oldum, Dr. Pierson."

"Gerçekten. Kesinlikle." Pierson her zamanki coşkulu tokalaşmasıyla adamı kucakladı ve onları izleyen üç yüze doğru çevirdi. "Dostlarım,

Bu Dr. Gaspar. Howard Gaspar. Fleming, tavsiyene kulak verdim ve profesyonel bir arkeologdan bu alanda bana yardım etmesini istemeye karar verdim. Siz yokken ona yazdım."

"Hizmetinizdeyim." Dr. Gaspar kibarca selamladı.

Soyadı Macar'dı ama bir İngiliz gibi giyiniyor, konuşuyor ve davranıyordu. Muhtemelen Macaristan'a hiç ayak basmamıştı. Kahverengi gözleri, kahverengi saçları ve eski püskü takım elbisesiyle uyum içinde olan güneşte bronzlaşmış bir teni vardı. *Sıkıcı*, diye düşündü David. Olağanüstü sıkıcı. Muhtemelen bunun için çok çalışmıştı. David, Gaspar Sophie'ye kaba ve meraklı bir şekilde bakmasaydı, adamı küçümsemeyeceğini çok iyi biliyordu. Pierson önce Eleanor'a, sonra Sophie'ye sağlam bir zemine çıkmaları için yardım ederken, Gaspar Sophieye sanki gözlerinin arasına vurulmuş.

Aynen David'in Sophie'yi ilk gördüğünde görüldüğü gibi. Hepsine lanet olsun.

"Kilmorgan Düşesi'ni takdim edebilir miyim?" dedi Pierson görkemli bir şekilde. "Fotoğraf çekimini yapmayı kabul etti. Ve yeğenim Bayan Tierney."

Gaspar, yüce bir düşesin huzurunda olduğu gerçeğine pek dikkat etmedi, çünkü tüm ilgisi Sophie'ye yönelikti. David onun, Pierson'ın etrafı güzelliklerle çevrili olduğu için onu kıskandığına dair bir şeyler söylemesini ya da hiçbir büyük buluntunun bu kadınlarla kıyaslanamayacağını haykırmasını bekliyordu - yalaka ve abartılı bir şey.

Gaspar, "Nasılsınız?" diye kekelemeyi başardı ve sonra sustu.

Sophie, Eleanor'un elini sıktıktan sonra uzattığı eli tuttu ve ona gülümsedi. Bu hayranlık dolu bir gülümsemeydi, hoş bir gülümsemeydi.

"Sizinle tanışmak ne güzel Dr. Gaspar. Lucas Amca sizden çok övgüyle bahsetti."

Sesi onu gördüğüne sevinmiş gibiydi. David dışarı çıkarken ayağı kaydı ve elleri ile dizleri çamur içinde kaldı.

Küfürlerini bastırarak, komik bir şekilde toprağı silme gösterisi yaptı ama kimse fark etmemişti. Ne Pierson, ne Gaspar, hatta ne de Eleanor.

En kayıtsız olan Sophie'ydi. Gaspar'ın elini tutmaya ve yüzüne gülümsemeye devam etti ve David'in morali bozuldu.

BÖLÜM 10

Things didn't improve over tea. Dr. Gaspar, Ninova'yı kazdığı Yakın Doğu'dan yeni dönmüştü ve hanımlar hevesli sorularla doluydu.

Lanet olsun ki David zeki kadınlara hayranlık duymak zorundaydı. Eleanor İngiltere'nin en önde gelen botanikçisinin kızıydı ve onun yayınlanmış tüm eserlerinin fotoğraflarını ve levhalarını hazırlamıştı. Şimdi de Mackenzie'lerin müthiş kütüphanesini baştan sona okuyordu. David zaman zaman onun Hart'la kitaplarına ulaşmak için evlendiğini söyleyerek şaka yapıyor, Eleanor da onu hiç düzeltmiyordu.

Sophie'nin amcası Lucas sadece bir papaz değil, aynı zamanda yeğenine arkeoloji ve antik tarih hakkında pek çok şey öğretmiş olan bir Cambridge dostuydu. Sophie, Dr. Gaspar'a Ninova'nın nerede olduğunu sormak yerine - David'in kendisinin de en ufak bir fikri yoktu- Aşurbanipal'in kütüphanesini görüp görmediğini ve Babillilerin şehri yağmalarken kütüphaneden geriye bir şey bırakıp bırakmadıklarını sordu.

Gaspar hanımların ilgisine ısındı ve kibirlenmeden konuşmaya başladı. Yerli erkeklerin ve eşeklerin her zaman kendisini nasıl alt ettiğine dair hoş anekdotlar anlattı ve bu da David hariç herkesi neşeyle güldürdü.

David, Dr. Gaspar'ın David'den çok daha yaşlı olmadığına karar verdi, sert iklimler cildinde çizgiler bırakmış olsa bile. Sakalı da onu daha yaşlı gösteriyordu ama sakalında tek bir beyaz kıl bile yoktu. David'le aynı dönemde üniversiteye gitmiş olmalıydı - Pierson'ın Gaspar'ın hocalarından biri olduğu ortaya çıktı.

David onu hiç hatırlamıyordu. Ya David geldiğinde Gaspar'ın işi bitmişti ya da David, Hart'ın yanında yaban yulaflarını ekerken o, münzevi akademisyenlerin dünyasında varlığını sürdürmüştü. David'in, bırakın diğer üniversite arkadaşlarınınkini, kendi adını bile zar zor hatırladığı zamanlar olmuştu.

"Evde olmaktan memnun musun?" Sophie, Gaspar nefes almak için durakladığında ona sordu. "Yoksa Arap topraklarının heyecanını mı özlüyorsun?"

Gaspar soruyu düşündü. "İngiltere'nin faydaları var. Çay." Fincanını kaldırdı. "Neşeli bir ateşin, iyi yemeklerin ve iyi arkadaşların olduğu rahat, kuru bir ev." Fincanı tekrar kaldırdı. "Ama çölde özleyeceğim çok şey var. Havası bana buranın nemli havasından daha iyi geliyor. İzole olacağımızı ve dünyadan bihaber olacağımızı düşünebilirsiniz ama aslında orada haberleri Cambridgeshire'daki pansiyonumdan neredeyse daha çabuk öğreniyorum. Dedikodu boldur ve kasabaya giden herkes kazıya döndüğünde bombardımana tutulur. Sadece Britanya'daki olayları öğrenmiyoruz, pek çok ülkeden haber alıyoruz."

Eleanor ona bilgece bir bakış attı. "Sanırım tekrar yola çıkmak için can atıyorsunuz, Dr. Gaspar."

"Belki de. Ama Dr. Pierson bana bu Roma villası hakkında yazınca gelmek zorunda kaldım. Osmanlı topraklarına dönmeden önce buradaki kazıları koordine edebilirim."

David hariç herkes ondan memnun bir şekilde gülümsedi.

"O halde Londra'ya koşarım," dedi David, soğukkanlı görünmeye çalışarak. "Artık toprağı kazma konusunda çok daha iyi bir uzmana sahipsin Pierson." Gaspar'a kibarca başını salladığını umduğu bir selam verdi.

Pierson şaşkınlıkla, "Saçma," diye cevap verdi. "Küreği olan başka bir adam her zaman işime yarayabilir."

"Bunun için bir köylü kiralayabilirsiniz. İlgilenmem gereken bir iş var."

Sophie ona baktı ama hiçbir şey söylemedi. David'in gelip gelmemesini umursayıp umursamadığını bilemiyordu.

Öte yandan Eleanor'un bakışları çok şey ifade ediyordu. "Senin için başkalarının baktığı işler. Yoksa başkalarının işlerine bakman gerektiğini mi söylüyorsun?"

Sophie hızlıca çay fincanını kaldırarak hassas öksürüğünü bastırdı.

"Çok eğlenceli, yani *sevgili* dostum," dedi David. "Her zamanki gibi yapacak çok işim var. Burada çok uzun süre kaldım."

"Hayır, hayır, sevgili dostum," dedi Pierson. "Buraya sığınmak için geldiniz ve bir süre daha kalmanız gerektiğine inanıyorum."

Doğru, hem Fellows hem de Sinclair ona duruşmasına kadar mümkün olduğunca Londra'dan uzak durmasını tavsiye etmişlerdi. Ya da Londra'da ısrar ederse, gönüllü bir ev hapsi altında evde kalmasını tavsiye etmişlerdi.

İngiltere'de Pierson'ın Shropshire'daki papaz evinden daha uzak bir yerde olamazdı. David istediği zaman dışarı çıkabilirdi.

Burada onu tutacak hiçbir kilit ya da zincir yoktu, çünkü kaçacak hiçbir yer yoktu.

David bir yudum çay içtikten sonra, "Belki Londra'ya değil," dedi. "Eski aile çiftliğine dönebilirim."

"Oh, ifti misiniz?" Gaspar ani bir ilgiyle sordu. "Bir arkeoloğa çok benzeyen bir ifti ama siz yaşıyan şeylere yardım etmek için kazıyorsunuz, biz ise ölü şeyleri bulmak için kazıyoruz."

Salon onun zekâsını olağanüstü buldu.

"Ben iftiliği pek sevmem," dedi David, şamatadan sakınleştiklerinde. "Babam bana Hertfordshire'da bir arazi bıraktı. Çok güzel bir arazi, gerçi kâhyanın tarlayı istediği gibi kullanmasına izin veriyorum."

Gaspar'ın yüz ifadesi değişmedi. "Oldukça büyük bir sorumluluk, büyük bir toprak mülkiyeti. Orayı uzun süre terk etmek istememenize şaşırmadım."

David şimdi Sophie'ayını yudumlarken sert bakışlarını üzerinde hissediyordu.

Onu asla memnun edemez miydi?

David, "Bana ihtiyacı olduğunda Dr. Pierson'a hobisinde yardım etmek için koşturmaktan çekinmem," dedi. "Ama burası biraz kalabalık olacak. En azından yeni bir misafir için yer açmalıyım."

"Hiç de değil," dedi Gaspar hemen. "Köye yerleşıyorum. Ve arkeoloji bir hobi değildir, efendim. Geçmişin bilgisini ortaya çıkaran bir bilimdir - eskilerin yazılarından bile hiç anlamadığımız birçok şaşırtıcı şey öğreniyoruz. Uzak bir çağdan kalma parçalar bize kralların olduğu kadar sıradan insanların da günlük yaşamı hakkında çok şey anlatır."

Kin güderek değil, bir avanağa ders veren bilgili bir adam gibi konuştu.

David ay fincanını sıkıca kavradı ve sırtarak dişlerini gösterdi. Bir oda dolusu lord ve leydiyi, prens ve prensesi, piskopos ve başpiskoposu avucunun içinde tutabilen David, bir papaz, bir akademisyen ve iki güzel kadın karşısında savaşı kaybediyordu.

O daha konuşmadan Eleanor, "Ayrıca, yakındaki manastır kalıntılarının fotoğrafını çekmek istiyorum ve sen ve Sophie'nin bana onları göstermeniz gerekiyor," dedi.

"Mükemmel bir fikir," dedi Pierson, fazlasıyla ciddi bir sesle. "Hepimiz gideceğiz. Kazıdan uzakta bir gezi bana iyi gelecek ve yürürken Dr. Gaspar'a her şeyi anlatabilirim. Weston'daki manastır çok güzel, dehlizler inanılmaz

iyi korunmuş -Cromwell'in adamları eski kiliseleri tekmelerken neyse ki bunu kaçırmışlar."

Ve böylece David, Londra'daki dairesinin yalnızlığına ya da Hertfordshire'daki Moreland Park'ın yeşil alanlarına kaçmak yerine, ertesi sabah şafak vakti Eleanor'un kapıyı hızlıca çalmasıyla kendini uykudan uyandırılmış buldu.

"Gel David," dedi kapalı kapıdan. "Yola çıkmak üzereyiz. Seni bekliyoruz, o yüzden kalk. Hemen, lütfen, iyi bir dostumuz var."

SOPHIE, David'in manastır harabelerine kadar onlara eşlik etmek istemediğini biliyordu ve Eleanor onu uyandırdıktan yarım saat sonra ancak Eleanor'un dürtüklemesiyle yola çıkabilmişti.

Londra seyahatinden getirdiği, Bayan Corcoran tarafından temizlenmiş ve ütülenmiş tüvit pantolonunu giydi, ama takım elbiseyi rutubette çabucak mahvetti. Taşraya uyum sağlamaya çalışan ve bunu başaramayan bir züppe gibi görünüyordu.

Sade kahverengi fanılası ve kalın tabanlı botlarıyla Dr. Gaspar, günün sonunda kirlenmeye hazırdı. Sophie onu incelerken, profesyonel bir arkeolog, diye düşündü. Amca'nın peşinden dünyayı dolaşırken onlardan daha fazlasıyla karşılaşacaktı.

David, omzunda dengelediği Eleanor'un üç ayaklı sehpası ve iki bavuluyla ağır ağır ilerliyordu. Sophie, Amca'nın sık sık yemek yemeyi unuttuğunu bilen Bayan Corcoran'ın ona bastırıldığı sandviçlerle dolu bir çanta taşıyordu. Ayrıca kalem ve kâğıt da getirmişti; Eleanor fotoğraf çekerken Sophie de harabelerin bir taslağını çizebilirdi. Çizim yeteneğinin çok iyi olduğunu düşünmüyordu ama bundan zevk alıyordu.

"Bunu sizin için taşıyabilir miyim?" Dr. Gaspar, onun yanında, el çantasına uzandı.

Sophie sıçradı. "Hayır, hayır," dedi nefes nefese. "Çok nazıksınız ama ağır değil."

Dr. Gaspar utanmış görünüyordu. "Oh. Özür dilerim. Hakaret etmek istememiştim..."

Sophie ona gülümsedi. "Boş ver. Beni korkuttunuz, hepsi bu. Yardımınız için minnettar olurum."

Dr. Gaspar hevesle parmaklarını çantanın sapına doladı. Çanta gerçekten de hafifti ve daha büyük bir ağırlık beklediği için dengesini kaybetti. Birkaç adım dans etti ve sonra biraz gülerek kendini düzeltti.

Zavallı adam. Amca'nın tanıdığı pek çok kişi gibi Dr. Gaspar da topluluk içinde nasıl davranması gerektiğinden emin değildi. Onu rahatlatmak zorunda kalacaktı.

David'in bakışlarını üzerinde yakaladı, adam fırtına gibi kaşlarını çatmıştı. Dr. Gaspar ona yardım etmeyi teklif etmediği için mi üzgündü? Yoksa bir sebepten Sophie'ye mi kızmıştı? Adama lanet olsun, kafasını o kadar karıştırmıştı ki.

"Weston Manastırı on birinci yüzyılda kurulmuş," diye etti Amca yürürken. "Augustinyanlar muazzam bir manastır ve kilise inşa etmişler, tabii ki Sekizinci Henry Papa'yla küçük bir anlaşmazlık yaşadığında burayı yağmalamış. Duyduğuma göre burası en zengin yerlerden biriymiş ve kralla adamları her şeyi alıp burayı harabeye çevirmişler. Piknik için harika bir yer."

Papaz evinden uzaktaki manzarayı süsleyen manastır, onlar yaklaştıkça daha da heybetli bir hal alıyordu. Tepedeki yıkık kilisenin sade kaburgaları Sophie'yi etkilemekten asla geri kalmıyordu; bir zamanlar mağrur bir yer olan, şimdi sessiz ve terk edilmiş, unutulmuş bir güzellik. Mavi gökyüzüne karşı altın rengi taş, sade ama sıcak bir güzelliğe sahipti. Geçmiş yüzyılların keşişlerinin, dua etmek ve dinlenmek için altın tuğlalı dehlizlere dönmeden önce tarlalarda çalıştıklarını hayal edebiliyordu.

Sophie, tepeye doğru ilerlerken Dr. Gaspar'a, "Amcamın söylediğine göre büyük bir yazıtoriumları varmış," dedi. "Kayıtlara göre burada bulundukları dört yüz yıl boyunca pek çok kitap kopyalamışlar. Şimdi hepsi kayıp."

Dr. Gaspar onun sözleri karşısında dehşete düşerek durdu. "Korkunç. Ne büyük kayıp."

Sophie başını salladı. "İnsanların kitaplara bu kadar az değer vermesi üzücü. Manastırın zenginliklerini ellerinden aldılar ve işe yaramaz gördüklerini attılar."

Eleanor, "İnsanlar bir kitabın içindeki kelimelerle değil, altın ciltleriyle büyülenmeye meyillidir," diye onayladı. "Eğer o askerler onları okuyabilselerdi. Sanırım çoğu Latinceydi. Ya da Yunanca."

"bakın, ey kudretliler ve umutsuzluğa kapılın!" Davut .

Dr. Gaspar, Amca ve Eleanor ona aklını kaçırmış gibi baktılar. David kızarak sustu. "Ben Shelley. *Ozymandias*. Uygun olduğunu düşündüm."

Sophie gülmek istedi. Dr. Gaspar'ın bakışları öylesine pişmanlık doluydu ki, şimdiki komedileri geçmişin hüznü kayıbindan daha ağır basıyordu.

"Neredeyse geldik," diye ilan etti Sophie. "En sevdiğimiz yer hemen köşeyi dönünce."

Çok geçmeden yüklerini indirdiler, David sırtını ovuyormuş gibi yaptı. Sophie getirdikleri battaniyeleri serdi ve Dr. Gaspar'dan çantayı alıp açtı. Bayan Corcoran çay şişeleri ve yudumlamak için porselen fincanlar konusunda ısrar etmişti.

Eleanor, en iyi ışığı yakalamak için çeşitli açılar deneyen beyefendilere ekipmanlarını kurdurdu. Sophie, yiyecek ve içecekleri yerleştirmeyi bitirdikten sonra onları kendi hallerine bırakıp dehlizlere doğru ilerledi.

Çocukken Amca'ya yaptığı ziyaretlerde burayı çok sevmiştir. Amcası onun istediği gibi gezmesine, soru üstüne soru sormasına itiraz etmemiştir. Lucas Amca'dan tarih ve din hakkında, geçmiş ve bugün hakkında, herhangi bir kitaptan ya da kız okulundaki derslerden çok daha fazla şey öğrenmişti.

Manastır duvarlarının büyük bir kısmı ayakta kalmış, bir avluyu çevreleyen kemerler zarıfçe yükseliyordu. Manastır, daha sonraki ortaçağın Gotik çılgınlığından önce Romanesk tarzda inşa edilmişti ve daha yuvarlak kemerleri, daha sade duvarları, onu etkileyen bir sadeliği vardı.

Duvarların ötesinde yeşil tepeler Galler sınırını belirleyen bir nehir vadisine doğru uzanıyordu.

"İnanılmaz derecede huzurlu," dedi omzundan bir ses.

Sophie bir şekilde onun geldiğini, orada olduğunu, onunla birlikte manzaranın güzelliğine hayran kaldığını biliyordu.

"Küçük bir kızken çok severdim." Sophie elini bir kemerin üzerine koydu. "Burası benim ve amcamın kalesiymiş gibi davranırdım. Başka kimse gelemeydi."

"O zaman davetsiz geldim." David gitmek için hiçbir hareket yapmadı, yanındaki tuğlalara yaslanarak rahatladı.

"Tabii ki hayır. Sen bir misafirsin."

David kaşlarını çatı. "Bu kadar resmi olma. Bir prenses, bir köylünün birkaç dakikalığına kendisine eşlik etmesine izin vermeyi küçümsüyor."

"Bir manastırda mı? Ben bir rahibe olurdum, prenses değil."

"Burada hiç olmazdın. Her gün burada köle gibi çalışıp kitap kopyalayan ve bira yapan adamlara cömertçe ihsanlarda bulunan bir hanımefendi olmasaydın." Mırıldanmaya başladı. "Gaspar'a yaptığın gibi."

Sophie ona baktı. "Affedersiniz? Ben kibar davranıyorum, cömertlik yapmıyorum. Öte yandan siz ona karşı korkunç derecede kabasınız. Senin derdin ne böyle?"

"Kaba mı?" David gözlerini kırıştırdı. "Ne zaman kaba oldum ki? Ben de iğrenç derecede samimiyeysiz olduğumu sanıyordum."

"Kendisi bir yemek parasını bile zor öderken, sizin büyük bir mülke sahip bir beyefendi olduğunuz gerçeğini yüzüne vurmak. Dr. Gaspar'ın babası ve annesi uzun süre hastalanmış, ellerindeki tüm parayı tüketmiş ve sonunda vefat ettiklerinde onu yoksul bırakmışlardı. Amcası, Konstantinopolis'e giden bir profesörün yanında iş bulması için ona yardım etmek zorunda kalır. Dr. Gaspar'ın parlak bir zekâsı vardır ama ona sadece oda ve yemek ücreti ödenir; bir beyefendi ücret için çalışmaz, değil mi? Kazıların sponsorlarının onu lüks içinde tutmaya hiç niyetleri yok."

David'in ifadesi sertleşti. "Bunu fark etmemiştim."

"Ve arkeolojiye hobi diyorsun. Bunu nasıl yaparsın?" Sophie konuya ısınmıştı. "Amcamın kazıları hakkında ne düşündüğünü biliyorsun. Sanki o gülünç takım elbisenin içinde bir amatör değilmişsin gibi..." Ellerini ona doğru salladı.

David şaşkınlıkla yere baktı. "Takım elbisemin nesi var? Gece kıyafetiyle Roma villalarını mı arayayım?"

"Tabii ki hayır. Saçmalama."

"Her zamanki kıyafetlerim kulüpler ve diğer tembel beyefendilerle buluşmalar içindir. Mahvedebileceğim şeyler satın alabileceğimi düşündüm."

Sophie, takım elbisesini Bond Sokağı'ndaki bir terzinin diktiğini ve iyi diktiğini fark etti. Büyük paralar harcayan Laurie bile böyle kıyafetlere iyi bakardı.

"Kimin onayını almak istiyorsun?" Sophie dilini tutamayarak sordu. "Amcamın mı? Yoksa Leydi Eleanor'un mu?"

David ona tuhaf bir bakış attı. Cevap vermeye başladı, sonra kendini kontrol etti. "Neden onların onayını alayım ki?"

Söylemek istediği şey değildi. Soru inandırıcılıktan yoksundu.

Sophie ısırmacı cevaplar aradı ama tek yapabildiği, "Hiçbir fikrim olmadığından eminim," demek oldu.

David döndü ve aşağıdaki tarlalara bakarken kollarını kavuşturdu. Bir süre sonra yüzü yumuşadı, öfke çizgileri kayboldu.

"Sonsuza kadar burada kalabilirim," dedi usulca.

"Ama yapamayız." Sophie onun sesindeki pişmanlığı duydu. "Dünya ilerliyor ve biz de onunla birlikte yürümeliyiz."

"Neden yapalım ki? Dünya, biz ondan uzaklaşana kadar peşimizi bırakmamak için elinden geleni yaptı."

"Çünkü ben kaderimi beklemek zorundayım ve sanırım siz de cinayete teşebbüs suçundan aklanmak için bir duruşmaya katılmalısınız."

"Ah, evet, Griffin'i unutmamalıyız." David yüz ifadesini değiştirmeden uzaktaki tepelere baktı.

"Endişeli görünmüyorsun."

"Griffin yıllardır beni bir potada eritmeye kararlı. Bir erkeğin, karısının sahip olduğu tüm paralar üzerindeki kontrolünü artırmaya yönelik tekliflerinden birini, hatta karısına yaşamı boyunca özenle yazılmış vakıflarda bırakılanları bile yok ettiğimden beri. Karısının servetinin dokunamayacağı kısmına el koymak istiyordu, hepsi bu. Alay ederken oldukça açık sözlü olduğumu hatırlıyorum. Beni asla affetmedi."

Sophie yumuşadığını hissetti. "Bayanlar adına konuştun, değil mi?"

"Hep öyle yapıyorum. Onları zalim erkeklere bağlı tutan yasalar çok saçma ve uzun zaman önce ortadan kaldırılmalıydı. Kadınları daha kolay kontrol edebilmek için onları mülk haline getirmek amacıyla çıkarılan bu aptal yasalar yüzünden bu hassas durumdasınız."

Yüzü kızarmış, öfkesi yükselmişti. Sophie daha da yumuşadı.

"Ben de yakışıklı bir adama aşık olan sersem bir genç kadındım. Bunu yapmakla ne kadar aptallık etmişim."

David ona bir adım daha yaklaştı. "Aşık olduğumu sanmıyorum, gerçekten değil. Sadece büyülendiniz, hepsi bu. Lackwit Laurie sanırım yakışıklı ve kendini hoş gösterebiliyor." Ona kararsız bir gülümseme verdi. "Ben yakışıklı olmadığım ve asla hoşla gitmediğim için, benim durumumda bu konuda endişelenmenize gerek yok."

Sophie'nin kalbi daha hızlı atmaya başladı. "Kendine haksızlık ediyorsun. Seni oldukça yakışıklı buluyorum."

Gri-mavi gözleri ona kayd, gözlerinde okuyamadığı bir şey vardı. "*Anlaşılabilir* kelimesini bıraktığınızı fark ettim."

"Ben yaptım."

"Gülümsemeni seviyorum." David ona doğru uzandı ve yüzünü kavradı. "En sıcak güneş ışığı gibi."

Sophie başka bir espri yapmak için çabaladı ama adam güçlü bir elin üzerindeki yumuşak eldivenle yanağına dokunduğunda düşünceleri onu terk etti.

Londra'ya gitmeden önceki öpücüğünün anısı onu terk etmemişti. Öpücük hâlâ dudaklarındaydı ve sanki onu bir an önce öpmüş gibi taze bir ürperti vardı.

Sophie'nin vücudu su gibiydi, ona doğru akma ihtiyacı çok güçlüydü. Kocasından tarafından her ne kadar baştan çıkarılmış olsa da, Laurie'ye karşı hiç böyle bir çekim, ona dokunma ve onun tarafından dokunulma arzusu hissetmemişti.

Saf bir kız ile akıllı bir kadın arasındaki fark belki de.

Ya da belki de sadece David'di - perili gözleri, gülümsemesiyle derinleşen ağzının etrafındaki çizgiler. Her hareketinde kendini belli eden inanılmaz gücü, iyi dikilmiş takım elbiselerinin altında sakladığı vücudunun atletik sertliği.

Sophie'ye bakışı, ona gerçekten *bakışı*, sanki kocasının ahabalarını etkilemek için çekici kıyafetler giyen bir kadın değil de bir insanmış gibi. David, Sophie konuştuğunda onu dinliyor, onunla tartışıyor ya da ona katılıyordu, sanki Sophie'nin bir konu hakkındaki fikirleri önemliymiş gibi.

Manastırın kırık kemerleri arasından esen rüzgâr Sophie'nin saçlarını karıştırdı. David'in şapkasını alarak güçlendi. Tüvit şapka garip, yassı bir kuş gibi tepeden aşağı ve çimenlerin arasından süzüldü.

David, "Lanet olsun ve patlasın," diye homurdandı ve Sophie güldü.

Onu kovalamaya başladı. Sophie eteklerini toplayıp onun peşinden koşarken, David de yoldan çıkan başlığın üzerine atlamaya çalışıyordu. Rüzgâr onu tekrar yakaladı ve David'in elinden kaptı.

Sophie, güneşin ısıttığı kaygan çimenlerde ilerleyerek tepeden aşağıya doğru aceleyle indi. David yine ıskalamıştı ama Sophie şapkanın yuvarlanmasını üzerine basarak durdurmayı başarmıştı.

Uzanıp şapkayı kaldırdı ve kumaşın ortasındaki çamurlu çizme izine hayıflanarak baktı. "Ah canım. Senin için başka bir tane sipariş edeceğim. Ya da Amca'nınkilerden birini giyebilirsin, gerçi onlar oldukça yıpranmış-"

David şapkayı ondan kaptı ve yere fırlattı. "Lanet olası şapka umurunda değil."

Tepenin dik yamacında durdular, harabeler üstlerinde beliriyordu. İlkbahar yeşilinin dokunduğu çimenlere giden kısa yolda düşmek kolaydı, David'in kolları onu yastıklıyordu.

Birlikte yere indiler, tepeye doğru yayıldılar, David Sophie'yi kendisine doğru çevirip ağzını yakıcı bir öpücükle kapattı.

BÖLÜM 11

T David, muhteşem güzellikteki Sophie'yi öperken zaman yavaşlayarak akmaya başladı. Sophie'nin ağzı David'inkine yumuşadı, David de onu öptü ve titreyen parmaklarıyla saçlarını geriye doğru taradı.

Çimenler bacağına gıdıklıyordu ve rüzgâr keskindi ama David altındaki Sophie dışında her şeyi görmezden geliyordu. Sophie'nin nefesi yanağına dokunuyor, ağzı okşuyor, dişleri dudağını hafifçe sıyrıyordu.

David öpücüğü yavaşça sonlandırdı ve onun gri ışıktaki parlayan yeşil gözlerine, rüyalarına giren yüzüne baktı.

Kızın ağzına dokundu, kırmızı ve sıcaktı. "Senin güzelliğin," diye fısıldadı. "Seni gördüğüm an içim parçalandı."

"Kulağa korkutucu geliyor." Sophie'nin gülümsemesi zayıftı. "Seni incitmek istemiyorum."

"Bunun için çok geç. Seninle olmak bana acı veriyor ve sensiz olmak daha da kötü."

Gülümsemesi kayboldu. "Ben de sensiz olmaktan hoşlanmıyorum."

David durdu, vücudu önce soğudu sonra ısındı. "Yüce Tanrım, bana umut verme. İzin verme."

"değil." Sophie'nin gözleri hüznüydü. "Gerçek bu."

David'in nefesi onu boğuyordu. Onu tepeye geri itmeyi ve birbirlerinde huzur aramalarına izin vermeyi arzuluyordu; amcası, Eleanor ve sinir bozucu Gaspar'ın yukarıda pusuya yatmış olmalarına ve muhtemelen şimdiye kadar onları arıyor olmalarına aldırmadan.

Sophie'yi şiddetle arzuluyor, üzerindeki hassas giysileri çıkarıp vücudunu yalamak, onun her şaşırtıcı santimini seyretmek, ona dokunmak istiyordu. Sophie'nin o hiç hoşlanmadığı takım elbisesini üzerinden yırtıp attığını, sonra da keşfettiğini, okşadığını, ikisinin birbirlerine hayat verdiğini hayal etti.

Gözlerindeki ışıltı onun da bunu istediğini gösteriyordu.

David onun üzerine kaydı ve kadın onu istekli kollarıyla sardı. Bir öpücükte daha buluştular, bu seferki çılgıncaydı, kibarlık maskeleri . Onlar kadın ve erkekti, ihtiyaç duyuyorlardı, özlem duyuyorlardı ve David'e göre seviyorlardı.

Sophie, onun orada olmadığını fark etmediği bir parçasıydı. Onun sadece dünyada olması bile onu tamamlıyordu.

Sophie onun ağzını aradı ve David onun baş döndürücü tadına, Sophie'nin baharatına ihtiyaç duyarak onu içeri aldı. Dudakları yumuşacıktı, öpüşme sertleştikçe dili onunkine sürtünüyordu.

David elini aralarına soktu, keşke üzerlerinde bu kadar çok lanet kıyafet olmasaydı diye düşündü. Kadının göğsünü avuçladı ve başparmağını, korsesinin içinde bile sıkılaştıran meme ucunda gezdirdi.

Sophie arzu dolu bir ses çıkardı. Sert elini adamın ensesine doğru kaydırarak onu kendine doğru çekti.

Tutku dolu öpücükleri pratik değildi. David, aptal kocasının ona öğretmediğini, onun ihtiyaçlarını görmezden geldiğini fark etti. Sophie asla böyle söylemezdi ama deneyimsiz okşamaları David'e kelimelerden daha fazlasını anlatıyordu. Sophie ateş gibi bir kadındı ama bu ateşin alevlenmesine hiç izin verilmemişti.

David onu korkutmak istemeyerek yavaşça göğsünü okşadı. Kadın hiç korkmadan, durgun bir şekilde ona baktı. İstiyordu, ihtiyacı vardı. Hoş karşıladı.

Ağızları tekrar buluştu, önce yumuşakça, sonra daha hararetle. David onun dudaklarını ısırdı, vücudu alev alev yanıyordu.

Hızla gidebilecekleri yerleri düşündü, rüzgârdan ve rutubetten uzakta, yalnız kalmak ve bunu bitirmek için. Zihni hiçbir şeye sabitlenmemişti, burada ve şimdi Sophie'yle birlikte olmak istiyordu.

Ağzının tadı en iyi şarap ve en derin ihtiyaç gibiydi. Ayağını bacağına doladığında, eteklerinin sıcaklığı onu sardığında, öleceğini düşündü.

Üstlerinden bağırış sesleri geldi ve David adını duydu. Sophie nefesini tuttu, doğrulmak için mücadele ederken ağızları birbirine çarptı.

David hızla ondan uzaklaşıp ayağa kalktı ve Sophie'nin ayağa kalkmasına yardım etmek için ona uzandı. Sophie'nin çimenlerle kaplı giysilerini fırçaladı ve onun da aynı şeyi yaptığını hissetti. Gülmeye başladılar, çimleri ve çamurları çılgınca temizlerken gülmelerini bastırdılar.

Eleanor tepenin zirvesinde belirdi. "Ah, işte buradasınız, canlarım."

Sophie eğildi ve David'in artık harap olmuş ve yassılaşmış şapkasını aldı. "David'in şapkası uçtu," dedi hemen. "Onu kovalıyorduk."

Eleanor sadece onlara baktı, diğerlerinden gizli ne yaptıklarını çok iyi biliyordu.

"Katılıyorum," dedi yüksek bir sesle. "Manzara özellikle cezbedici. Ama şimdi öğle yemeği zamanı."

David, Sophie'nin tepeye çıkmasına yardım etmek için elini uzattı. Sophie onun yanından hafifçe geçerken parmaklarına dokundu, Eleanor gözlerinde bilgelikle onların gelişini izliyordu.

SOPHIE sonraki günleri nasıl geçirdiğinden ASLA emin değildi. David her zaman yakınındaydı ve onun yanında zar zor nefes alabiliyordu.

Laurie'nin içindeki bir Şeye dokunmuş, onu harekete geçirmişti. Daha önce hiç böyle bir Şey hissetmemişti ve Şimdi Laurie'yi hiç sevmediğini anlıyordu. David'in de sezgisel olarak gzlemlediğ gibi, Laurie'den sadece hoşlanmıştı, çünkü Laurie istediğ zaman kendini kabul ettirebiliyordu.

Laurie'nin onunla evlenebilmek için pohpohladığını ve ona karşı en centilmen tavrını takındığını anlıyordu. Parasını tükettikten ve çocuğunu doğurmadığı anlaşıldıktan sonra onunla işi bitmişti. Sophie herhangi bir kadın olabilirdi, herhangi bir isimde olabilirdi ve bunun bir önemi olmazdı. Laurie onunla kendisi için ilgilenmiyordu.

David yaptı. Sophie kendine dikkatli olmasını, Laurie tarafından acımasızca kandırıldığını söylüyordu ama bu aynı Şeyi hissettirmiyordu.

Davut'un ona kur yapması için hiçbir neden yoktu. Yasal olarak hâlâ evliydi ve artık ne çeyizi, ne aile bağlantıları ne de ona yardımcı olacak bir Őöhreti vardı. Bir mlk, serveti, pek çok arkadaşı vardı ve bekrlığını umursamıyor gibi görünüyordu. İstediciğ metresi elde edebilirdi ve görünüşe göre geçmişte ünlü metresler edinmişti.

Hayatında bir skandal olan Sophie Tierney'de ne bulduğ hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama David ona gülümsediğinde, gözlerinde ihtiyaç, sıcaklık ve Őefkat vardı.

Seninle olmak beni incitiyor ve sensiz olmak daha da kötü.

Sophie onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Bu sözleri kalbine sakladı ve ikisi papaz evinin dar koridorlarında birbirlerinin yanından her geçtiklerinde kendini ele vermemeye çalıştı.

Pazar günü köy kilisesine gittiler. Amcası Sophie'yi org almaya ikna etmişti, Bayan Plimpton ise evde kalıp ağıryan kemiklerine bakmaktan memnundu. En küçük cemaatlerin bile görkemli Gotik yapılara sahip olduğ bir çağda inşa edilen kilisenin bir org çatı katı vardı, bu yüzden Sophie oraya tneyebilir ve cemaatle birlikte girmek zorunda kalmazdı.

Amca bugün Musa hakkında konuştu ve bebek Musa'nın sazlıklardan kurtarılması öyküsüne odaklandı. Daha sonra Musa'nın İsrailileri özgürlüğe kavuşturmak için seçilmesini İsa'nın günahkârları kurtarmak için doğmasıyla karşılaştırdı, biri diğerinin habercisiydi. İki çaresiz çocuk kurtarıcı olmuştu.

Amca daha sonra arkeologların ve tarihçilerin Çıkış'taki firavunun Birinci Ahmose mu yoksa Büyük Ramses mi olduğunu nasıl tartıştıklarını ve belki de yeterince kazı yapılırsa bunu kesin olarak öğrenebileceklerini anlattı. Amca, geçmişi kazmanın, insanların günahlarını ortaya çıkarmak, itiraf etmek ve af dilemek için kendi geçmişlerini araştırmasına çok benzediği sonucuna vardı.

Amca, cemaatin Ramses'in tarihi üzerine uyukladığını fark etmiş gibi, son ilahiyi araya sıkıştırmıştı. Sophie orgu pompalayıp bir sonraki ilahiye geçerken, Amca kendini silkeleyip ayının geri kalanına döndü.

David, Eleanor ve Dr. Gaspar'la birlikte oturduğu yerden başını kaldırdı ve ona hızlı bir sırtış fırlattı. Kalbine bir ok.

Eve vardıklarında Bayan Corcoran pazar şapkasını çıkardıktan sonra David'e küçük bir zarf uzattı.

"Bir telgraf mesajınız var Bay Fleming. Köylü çocuk geri dönerken bana verdi."

David çakısıyla zarfı düzgünce yardı ve içindeki kâğıdı çıkardı. Kısa mektubu okuduktan sonra katladı, gözleri kararmıştı.

"Londra'ya dönmeliyim." Sesi sakindi ama Sophie'nin endişelenmesine neden olan bir nota taşıyordu. "Tren var mı, Bayan Corcoran?"

Bayan Corcoran başını salladı. "Bizim istasyondan sabaha kadar tren yok, çok erken. Ama kasabın oğlu yarın pazarda olmak için Shrewsbury'ye gidiyor ve öğleden sonra dörtte oradan bir posta treni var."

"Siz yürüyen bir Bradshaw'sunuz, güzel bayan," dedi David, etkilenmiş bir ifadeyle.

"Hayatım boyunca burada yaşadım," diye cevap verdi Bayan Corcoran. "Bu yüzden trenleri biliyorum. Gerçi yolumuzun üzerinde pek fazla tren yok, bu yüzden Shrewsbury tarifelerini de biliyorum."

"Mükemmel. Kasabın oğlunu bulup beni arabasına alması için yalvaracağım."

Sophie bu konuşmayı dinlerken kalbinin ağırlaşmasından hiç hoşlanmamıştı. Hiçbir şey söyleyemedi, sadece boğazındaki yumruyu yutabildi.

Lucas Amca David'e şaşkın bir bakış attı. "Gitmek için bu acele niye? Sonunda seni tutukladılar mı?"

Dr. Gaspar başladı ve Eleanor bile endişeli görünüyordu.

"Hayır, kesinlikle," dedi David hemen. "Beklemeyecek bir işim var. Mümkün olan en kısa sürede döneceğim."

"Öğle yemeğini yiyene kadar olmaz, kesinlikle." Amca hiçbir tartışmaya yer bırakmayacakmış gibi yemek odasına doğru ilerledi.

Sophie içeri girerlerken David'i köşeye sıkıştırmaya çalıştı ama David onu atlatarak Dr. Gaspar'ın yanından geçip Eleanor'a eşlik etti ve onu büyük bir ustalıkla oturttu.

Telgrafın Sophie'nin boşanmasıyla bir ilgisi var mıydı? Sophie David'den bu işin peşini bırakmasını istemişti ama David'in bunu yapacağına bir an bile inanmamıştı. Sophie, David'in bir kasırğa olduğunu anlamıştı ve bir soruna odaklandığında, o sorun yenilgiye uğrayıp teslim olana kadar üzerine giderdi.

Bayan Corcoran yemeği getirdiğinde Eleanor, "Sanırım size eşlik edeceğim, Bay Fleming," diye açıkladı, "Pazar günleri yemek yapmadığı için soğuk bir yemek. "Çok sayıda fotoğraf çektim ve bunları evdeki karanlık odamda banyo etmek istiyorum."

Dr. Gaspar telaşla ona baktı. "Sevgili hanımefendi, Shrewsbury'ye kadar bir kasap arabasıyla . Siz bir düşessiniz."

Eleanor ona acıyan bir gülümseme gönderdi. "Fotoğraf plakalarımı sırtıma bağlayıp Shrewsbury'ye gidecek değilim. Merak etmeyin Dr. Gaspar, ben narin bir porselen değilim. David'in bana arabadaki en iyi koltuğu vereceğinden eminim."

"Elbette." David Sophie'ye göz kırptı. Sophie cevap vermeden soğuk bifteğini yedi.

Eleanor, Sophie'ye güven verici olduğunu düşündüğü bir bakış fırlattı. Sophie kendini biraz daha iyi hissetmişti. Sophie, Eleanor'un David'e göz kulak olabilmek için geri dönmeye karar verdiğini tahmin etti. Fotoğrafları geliştirmek bir bahaneydi.

Öğle yemeğinden sonra David evin üst katındaki odasına çıktı ve küçük valiziyle aşağı indi. Eleanor'un elinde David ve Dr. Gaspar'ın cesurca arabaya yükledikleri birkaç büyük çanta vardı. Kasabın sakın bir genç olan oğlu da ona yardım ediyordu ve görünüşe göre bu dolambaçlı yoldan rahatsız olmamıştı.

David bavulları güvenli bir şekilde yerleştirdikten sonra Sophie'ye döndü. "*Au revoir*, leydim." Başını arabanın büyük arka tekerleğine çarpmaktan kıl payı kurtularak, Sophie'ye geniş bir selam verdi.

"Ona çok iyi bakacağım, canım." Eleanor, Sophie'nin elini tuttu ve yanağından öptü. "Onun bakıma ihtiyacı var."

Sophie harabe manastırda geçirdiği günden beri düşünüp duruyordu ve birkaç sonuca varmıştı. "Eleanor," dedi, kadını birkaç adım kenara çekerek. "Senden bir konuda yardım isteyebilir miyim?"

Eleanor'a aklından geçenleri birkaç kısa cümleyle anlattı ve Eleanor onu zevkle dinledi.

"Elbette." Eleanor ona geniş bir gülümseme gönderdi ve sonra bir gülümseme de aniden şüpheli görünen David'e. "Bu işi bana bırak. Mesajımı bekleyin."

"Teşekkür ederim."

Sophie Eleanor'un ellerini sıktı, Eleanor da ona karşılık verdi. Eleanor, Dr. Gaspar'ın arabaya binmesine yardım etti, David onun arkasından tırmandı ve Amca arkada durup el salladı.

Kasap çocuk arabayı bir sarsıntıyla çalıştırıp uzaklaşırken David şapkasını Sophie'ye doğru eğdi. David'in bakışlarında hem merak hem de kuşku vardı ama Sophie, Eleanor'un tek kelime etmeyeceğine güveniyordu.

DAVID o gece Londra'daki dairesinde yattı, Sophie'yi özlediği ve onunla ilgili erotik rüyalar gördüğü her an acı içindeydi. Sabahleyin, Sinclair, Lackwit Laurie ve bir yığın avukatla buluşmak üzere çok erken bir saatte Middle Temple'daki Essex Mahkemesi'ne gitmeden önce yıkanmak ve kendine çeki düzen vermek için zaman ayırdı.

Papaz evinden uzaklaşmadan önce Sophie'yle ne fısıldaştıklarını Eleanor'dan öğrenememişti. Eleanor ona sadece sakın bakışlarından birini atmış ve kararlılıkla başka şeylerden bahsetmişti. Endişelenmesi mi yoksa eğlenmesi mi gerektiğinden emin değildi. Endişelenmeliydi, kesinlikle endişelenmeliydi.

David, Essex Mahkemesi'ne vardığında, Pierson'ın onu şafak vakti sürükleyerek kaldırmasına o kadar alışmıştı ki, Sinclair'in odasındaki toplantıya nispeten tazelenmiş ve uyanık bir şekilde girdiğini düşündü.

Öte yandan, Devonport Kontu Laurie, uykunun sıcaklığından sürüklenip takım elbise giydirilmiş ve Sinclair'in kapısının önüne bırakılmış gibi görünüyordu. Gözleri kan çanağına dönmüş, yüzü kızarmıştı,

elleri dağınıklıktan titriyordu. David hayatının büyük bölümünde aynı görüldüğünü düşünmekten hoşlanmıyordu.

"Fleming," dedi Laurie alaycı bir ifadeyle, herkes sandalyelerine otururken. "Bize katılmaya tenezzül ettiğin için çok memnunum. Bu saçmalığa bir son verebiliriz."

David zarif çizmeleriyle ayaklarını çaprazladı. "Gerçekten de öyle. Bayan Tierney'nin hayatından çıkmanızı dört gözle bekliyorum."

Laurie'nin alaycılığı daha da belirginleşti. "Böylece ona kendin sahip olabilirsin, seni çapkın."

"Beni yanlış anladınız. Ben onun arkadaşı olarak hareket ediyorum, onu korkunç bir durumdan kurtarmaya çalışıyorum. Bundan sonra ne yapacağı tamamen kendisine kalmış."

"Fesih fikriniz başarısız oldu, lanet olsun size." Laurie sandalyesinin kollarını sıkıca kavradı ama gözleri zaferle parlıyordu. "Bunu açıklamak için buradayım." Aynı anda hem sessiz hem de yoğun bir şekilde var olabilen Sinclair kelepçelerini düzeltti. Laurie'nin iki avukatı kâğıtlarla uğraşıyor, bir şeyler yapıyormuş gibi davranıyorlardı. müvekkillerinin kabalığını görmezden geliyorlar.

"Boşanma konusunda neden bu kadar kararlısın?" David sadece merak etmiş gibi sordu. "Evliliğin feshedilmesi sizi telaşsız bir şekilde yeniden evlenmekte özgür kılacaktır. Boşanma ise işleri zorlaştırır."

"Çünkü fesih için hiçbir gerekçe yok." Laurie bu sözleri neredeyse bağırarak söylüyordu. "Sana daha önce de söylediğim gibi. Başka seçeneğim yoktu."

"Ah, Sophie'nin hatası olması senin hatan olmasından daha iyi." David'in sesi sertleşti. "Seni uyarmıştım, Lackwit. Tavsiyemi dikkate almalıydın."

"Yaptım. İktidarsızlığımın test edilmesine izin verdim." Laurie böyle konular için fazla hassasmış gibi kızardı. "Oldukça aşağılayıcı bir sınavdı ama başarıyla geçtiğimi bildirmekten mutluluk duyuyorum."

"Zavallı adam. Hanımlar sizi memnun etti, değil mi?" "Ettiler." Laurie gülümsedi, gözleri parlıyordu.

Sinclair kuru ama güçlü bir sesle boğazını temizledi. "Belki de lord hazretleri, söz konusu hanımların ifadesini paylaşmama izin verirsiniz?"

Laurie'nin kızarması derinleşti. "Neden olmasın? O zaman Fleming beni rahat bırakır. Yani, özel işlerime burnunu soktuğu için onu dava ettikten sonra."

"Kulağa iğrenç geliyor." David arkasına yaslandı ve ellerini rahatça sandalyesinin kollarına dayadı. "Ben olsam parmaklarımı senin özel işlerine yaklaştırmazdım. Devam et McBride. En kötüsünü duyalım."

Sinclair yine boğazını temizledi. Bu konuda çok iyiydi.

"Muayenede hazır bulunan her iki bayanın da ifadelerinin tamamını okumama gerek yok. Bayan Lane ve Bayan Whitaker'ın söylediklerinin özeti, Lord Devonport'un işlem sırasında hiçbir zaman kendilerine fiziksel bir tepki göstermediğidir. Tüm saat boyunca hareketsiz kaldığına yemin ediyorlar." Sinclair elindeki kâğıdı bıraktı, elmacık kemikleri kızarmıştı. "Ne kadar ya da ne sıklıkta denedikleri önemli değil."

Laurie hayretler içinde bakakaldı. Hiç de hoş bir görüntü değildi, çenesi çıkmaya başlamıştı. Bazı erkekler yakışıklılıklarını ömür boyu korurlardı ama Laurie onlardan biri olamazdı.

Laurie sandalyesinin kollarını parmak eklemleri bembeyaz olana kadar sıktı. "Bu lanet olası bir yalan. *Onun* maaşını alıyorsun, tabii ki bunu iddia edeceksin." David'e ters ters baktı, sonra da avukatlarına hırladı. "Yüksek sesle konuşun. İfadeleri okuyun. Size ne için para ödüyorsam onu yapın."

Avukatlardan biri başını kaldırdı, yüz ifadesi gergindi. "Aynı ifadeye sahibiz, lordum." Bir tomar kâğıdı havaya kaldırdı.

Laurie ayağa fırladı. "Ama bu lanet olası bir yalan. Üzerime çıkmaya başladıkları andan itibaren sikim hazır olda bekleyen bir asker gibi durdu. Dahası da var. Bayan Lane'e sahip oldum, onu yerde birkaç kez becerdim. Çok istekliydi, oldukça çekici bir şekilde ciyakladı. Sonra metresime gittim ve o gece *onu* birkaç kez becerdim. Sadece iktidarsız *değilim*, beyler, aynı zamanda sağlıklı ve gürbüzüm."

David tek bir hareketle ayağa kalktı ve zafer kazanmış Devonport Kontu'yla yüzleşirken, avukatlar acı içinde utanarak başka tarafa baktılar. Sinclair taş gibi oturuyordu ama gözleri kararlılıkla parlıyordu.

David Laurie'ye sakın bir sesle, "Bunu söylediğine sevindim," dedi. "Bu size bir seçenek sunuyor. Ya bu ifadeyi olduğu gibi kabul eder ve boşanmaya devam edersiniz ya da ben ve Bay McBride, Sophie için sizin defalarca zina yaptığınıza ve onun *sizden* boşanması gerektiğine tanıklık ederiz."

Laurie'nin çenesi yukarı kalktı. "Beni yalan söylemeye zorlamana izin vermeyeceğim. Burası artık okul değil, Şeytani David. Başlattığım boşanma davası devam edecek. Buna emin olabilirsin."

"Hayır, yapmayacaklar." David şu anda zaferin tadını alacağını ummuştu ama ağzını sadece tiksinti doldurdu. "Artık tanışınız yok. Bayan Tierney aleyhinde yalan beyanda bulunmaları için rüşvet verdiğiniz beyler ifadelerini geri çektiler. Yalancı olduklarını ve karınızla ilişkiye girdiklerini iddia etmeleri için onlara para verdiğinizi ve zorladığınızı itiraf ettiler. Hiç ilişkiye girmediler,

ve aynı şeyi söyleyen yeminli ifadeler imzaladılar. Leydi Devonport lekesiz ve masumdur ve bunu dünyaya ilan edeceksin, Lackwit. Ona yaptıkların, kendi karını iğrenç bir şekilde mahvetmek için yaptığın ikiyüzlü planın Londra'nın her yerinde konuşuluyor ve bundan sonra herhangi bir evin seni kabul edeceğinden şüpheliyim."

BÖLÜM 12

Laurie'nin ağzı bir kez daha açık kaldı ve yüzü kırmızı beyaz benek benek oldu.

"Beni mahvedecek misin?" diye sordu David'e. "Bunu duydunuz, değil mi beyler?" Avukatlarına başvurdu. "O kadınlar lanet yalancılar. -Muhtemelen Fleming'in maaşlı elemanı. Bir beyefendinin sözü yerine fahişelerin sözünü mü dinleyeceksiniz?"

Avukatların ifadelerine göre, öyle.

Sinclair, David'in isteğiyle, avukatların Bayan Whitaker ve onun çırağı Bayan Lane'in verdikleri ifadeleri yasal tanıklık olarak kabul etmelerini sağlamıştı. Bayanlar rollerini çok iyi oynamış, Laurie'nin hadım edilmiş bir öküz kadar iktidarsız olduğuna yemin billah etmişlerdi. David, Bayan Lane'e Laurie'nin aşağılık ilgisine katlandığı için, Bayan Whitaker'a da bu entrikanın kendilerine düşen kısmını düzenledikleri için yüklü bir hediye gönderecekti.

"Tekrar test edilmek istiyorum," diye hırladı Laurie. "*Benim gibi kadınlarla* seçiyorum."

"Yap," dedi David. Tanıdığı pek çok fahişe vardı, tıpkı Bayan Whitaker gibi, Laurie kimi seçerse seçsin onun da iktidarsız olduğunu iddia edecekti.

Laurie geri çekildi. "Bunun arkasında Kilmorgan var, biliyorum. Karakterimi lekelemek, beni mahvetmek istiyor."

"Kilmorgan Dükü'nün bunların hiçbirisiyle ilgisi yok," dedi David. Doğruyu söylemişti. Geçmişte David ve Harta çok yardım etmiş olan Bayan Whitaker, bu iyiliği Hart değil Eleanor istediği için yapmıştı. Bayan Whitaker'ın El'e büyük saygısı vardı.

David Laurie'nin gözlerinin içine baktı ve orada korkuyu okudu. Laurie zemin kaybediyordu ve bunu biliyordu.

"Kendi karakterini lekeledin, kendini mahvettin," dedi David sessizce. "Skandal seven gazeteler şimdiden ihanetini yazmaya başladılar bile. Ben olsam yakında Kıta'ya giderdim, Limp-Prick. Bayan Tierney ile evliliğini feshettikten *sonra*."

Laurie bir zamanlar olduğu gibi huysuz bir çocuk olan David'e kaşlarını çatarak baktı. Avukatlara ve Sinclair'e baktı, ama o beyler oturuyorlardı.

sessizce, hiçbir yardım sunmadan.

David Sinclair'ın masasından bir kalem aldı ve Laurie'ye doğru itti. "Bay McBride fesih işlemlerini başlatmak için ihtiyacınız olan her şeyi hazırladı. İmzalayın."

"Bu ne cüret?" Laurie kükredi. "Beni tehdit edemezsin. Bu bir saçmalık ve sen de lanet olası bir alçaksın. Sen Hart'ın yalakasisin. Onun oyunu ne? Seni fu-"

David ceketinin yakasından tutup kalemin ucunu Laurie'nin yanağına sertçe bastırınca Laurie kelimeyi yuttu. "Bayan Tierney'nin hayatını cehenneme çevirmeye nasıl cüret *edersin*? Ona olan borcunu asla ama asla ödeyemezsin. Şimdi şu lanet kâğıtları imzala yoksa bu kalem boğazından aşağı iner."

Laurie tartışmak için bir nefes aldı ama David'in gözlerinde gördüğü şey onu bozguna uğrattı. O her zaman korkağın tekiydi, kabadayılık ve zorbalıkla doluydu, ne zaman gerçeklerle yüzleşse soluyordu.

"Lanet olsun sana." Laurie kendini David'in elinden . "Lanet olsun sana hepsi."

Kalemi David'in elinden kaptı ve hokkanın içine soktu Sinclair ona elini uzattı.

"*Seni* mahvedeceğim, Fleming," diye yemin etti. "Üzerine o kadar çok pislik bulaştıracığım ki, bir daha asla Parlamento'ya giremeyeceksin."

"Boş bir tehdit," dedi David, yumuşak ses tonu ortaya çıkarak. "Aslına bakarsanız tüm bunlardan biraz yoruldu. Eve dönüp çiftçilik yapmayı planlıyorum."

Laurie ona öfkeyle baktı. Ama masaya döndü ve birkaç kalem darbesiyle Sophie'yi özgürlüğe giden yola soktu.

SOPHIE, Londra'ya bu kadar yakın olmasına rağmen Hertfordshire'a HİÇ GİTMEMİŞTİ. Kraliçe Bess'in büyüdüğü Hatfield'i biliyordu ama kraliçenin tarihi evini görmek için hiç seyahat etmemişti. Kontes olmak kendisine fazla zaman ayırmasına izin vermemişti.

David Fleming'in arazisi, eyaletin kuzeyinde, Bedfordshire sınırına yakın bir yerdeydi. Tren Sophie ve Lucas Amca'yı Clopdon köyüne götürdü; istasyon şefi onları oradan iki mil Moreland Park adlı eve yönlendirdi.

Güzel bir gün olduğu ve yanlarında sadece bir valiz eşya getirdikleri için Lucas Amca yürümelerini önerdi.

İstasyondaki hiç kimse Moreland Park'ı ziyaret etme niyetlerini sorgulamamıştı. Bahçeler, kapı bekçisine bir şilin ödenmesi koşuluyla ziyarete açıktı ve her ayın belirli bir gününde ev de gezilebiliyordu.

Evin kendisi on sekizinci yüzyıldan kalma, Fransız tarzında inşa edilmiş, nadiren ziyaret etse de mevcut ev sahibi tarafından iyi muhafaza edilmişti. Bay Fleming'in babası burayı yaklaşık kırk yıl önce, ilk sahibi olan ailenin soyu tükendiğinde satın almıştı. Büyük ve küçük Fleming'ler mülkü restore etmek ve modernleştirmek için çok para harcamışlardı.

Evi ve araziye büyük bir gururla gören istasyon şefi de böyle söylemişti. Müdürün fena biri olmadığını söylemişti, her ne kadar şehir hayatını taşraya tercih etse de.

"Muhteşem." Yolun yan kapısından geçip geniş bir ön bahçeye doğru ilerlerken Lucas Amca hayranlıkla etrafına baktı. "David'in böyle ihtişamlı bir evde yaşadığını hiç bilmiyordum."

Önlerinde yeşillikler arasında düz yürüyüş yolları olan bir park uzanıyor, simetrik yataklarda bahar soğanı çiçekleri açıyordu. Nergisler, laleler ve süsenler yeşilin içinden parlak sarı, turuncu, kırmızı ve mor renkleri fişkırtıyordu. Yürüyüş yolları preslenmiş topraktı, yanık turuncu şeritler çiçekli ihtişamın arasından geçiyordu.

Fransız şatosu tarzındaki ev uzun ve alçaktı, orta kanadı üç katlıydı, en üst katı ise mansart çatıda çatı pencereleriyle süslenmişti. Tek katlı iki kanat ana kanadı çevreliyordu ve sıg bir merdivenle ön terasa ve çift kapılı bir girişe çıkılıyordu.

Ev resmi olmasına rağmen Sophie onu davetkâr bulmuştu. Yumuşak altın sarısı taşları öğleden sonra güneşinde parlıyordu ve zemin katta Fransız pencereleri sıralanmıştı. Tüm manzara, rahatça dolaşan, bahçe manzarasının tadını çıkarmak için terasta gezinen ya da sıcak bir fincan çay içmek için içeri giren hanımefendileri ve beyefendileri çağırıyordu.

"Hiç ziyaret etmedin mi?" Sophie, Lucas Amca'yla birlikte bahçede yavaşça ilerlerken sordu.

"Hiç aramadım. Şimdi bizi davet ettiği için çok memnunum."

Sophie durdu. Amca, Sophie'nin durduğunu fark edene kadar birkaç metre ilerledi ve şaşkınlıkla arkasına baktı.

Sophie beceriksizce, "Bay Fleming'in bizi davet ettiğini düşündüğünüzü fark etmemiştim," dedi. "Davet etmedi."

"Hayır mı?" Lucas Amca, David'in bir çitin arkasından çıkıp açıklama yapmasını bekliyormuş gibi bahçeye baktı. "O zaman neden geldik?"

Sophie'nin yüzü kızardı. "Leydi Eleanor ayarladı. Ondan ben istedim."

Amca şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Anladığımdan emin değilim. Neden David'den size evini göstermesini istemiyorsunuz? Nasıl olsa her üç perşembede bir tüm dünyaya açık."

"Çünkü..." Sophie artık emin değildi ve bir açıklama bulmaya çalıştı. "Hayır demiş olabilir ve ben de... nereden geldiğini görmek istedim. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istedim."

Amca onu inceledi, gözlerinde anlayış vardı. "Canım, Shropshire'da bizimle birlikte gördüğün adam Bay Fleming. Bir yerden bir yere taşındığında değişmez. Bazı insanların bunu yaptığını kabul ediyorum ama David hiçbir zaman ikiyüzlü olmadı. En azından arkadaşlarına karşı."

Sophie, çiçek kokulu temiz havanın tadını çıkararak bir nefes aldı. "Bunu duyduğuma sevindim ama... sanırım onu anlamak istiyorum. Şaşırtıcı bir adam."

"Doğru, ama onu anlayabilmeniz için üç kez tren değiştirmemiz ve İngiltere'nin yarısını kat etmemiz gerekmedi. Ama madem buradayız, elimizden gelenin en iyisini yapalım. Gel bakalım." Konuşurken patikaya bıraktığı valizini kaldırdı ve ön kapıya doğru ilerledi.

Sophie de onunla birlikte adım attı ve eve yaklaştıklarında evi inceledi. "Burası onun yaşayacağını hayal ettiğim yer değil."

"Mülkü babası satın aldı." Lucas Amca yürürken nefes nefese konuşuyordu. "David'den bile daha çökmüş biriydi -David sahte tembel tavrını ondan öğrendi. David'in babası burayı David'in annesi için satın almış ama annesi David çok küçükken ölmüş. Babası daha sonra pahalı sanat eserleri toplayarak ve kötü şöhretli olmasa da ünlü olan toplantılara ev sahipliği yaparak çok abartılı ve lüks bir yaşam tarzı yaşamaya başladı. Bazıları, acımasızca, karısının ölümünü kutladığını söyledi, ama David'in bana anlattığına göre, adam yas tutuyordu. Acısından kaçmaya çalışıyordu. Bir engelli koşuda yarış atından düşerek öldü ve David'i çok genç ve oldukça zengin bir adam olarak yalnız bıraktı."

Sophie dinlerken adımları yavaşladı. David, babasının derin duygularını bencillikle örtmesini izleyerek büyümüş olmalıydı.

dağılma. Bu, David'in alaycı tavrının ve gözlerinde kalan acının bir kısmını açıklıyordu. Babası küçük bir çocuğa kendisi gibi savurgan olmayı öğretmekten başka ne yapacağını bilmiyor olmalıydı.

Lucas Amca çoktan ön kapıya çıkan merdivenleri tırmanmıştı ve Sophie ona yetişmek için acele etti.

"Belki de yapmamalıyız," dedi hemen. "İzinsiz giriyoruz. Kendi merakımı tatmin ediyorum, hepsi bu."

"Bu doğru." Amcamın sesi neşeli geliyordu. "Ama de merak ediyorum ve köye geri dönmek için iki mil yürümek istemiyorum. Ev burada, David bana bir bekçisi olduğunu söyledi, biz onun arkadaşlarıyız ve en azından birkaç dakika oturmamıza izin verebilirler."

Sophie onun mantığına karşı çıkamadı. Bahar günü ılıklaşmıştı ve biraz dinlenmek iyi gelecekti.

Amca zili çaldığında kapı açıldı ve tozlu yolculara mağrur bir ifadeyle bakan uzun boylu bir uşak ortaya çıktı.

"İyi günler," dedi amca neşeyle. "Ben Dr. Pierson, bu da yeğenim. Bay Fleming'in çok iyi dostlarıyız." Amca, Sophie'yi şaşırtan bir şekilde yumuşayan uşağa gülümsedi.

"Ah, evet. Kilmorgan Hazretleri haber gönderdi. Lütfen girin, efendim. Hanımefendi."

Sophie amcasını içeri kadar takip etmeye hazırlanırken arkalarından toynak sesleri duyuldu.

Yan patikadan yukarı, daha resmi bahçenin oldukça dışında, bir at ve binicisi dörtnala koşuyordu. At durdu ve silindir şapkalı şık siyah bir takım elbise giymiş olan binici eyerden kayarak dizginleri onları karşılamak için ortaya çıkan seyise attı.

Atlı, ziyaretçilere aldırmadan, başı eğik bir şekilde eve doğru ilerledi. Merdivenlerle uğraşmadan parmaklıkların üzerinden atlayarak terasa çıktı, ön kapıyı kapattıklarını görene kadar misafirlerini fark etmedi.

David tökezleyerek durdu, gri-mavi gözleri büyüdü, göğsü ürkek bir nefesle kalktı.

Sophie sisin içinde eriyip yok olmak istiyordu. Onun burada olmayacağından o kadar emindi ki -Leonor, David'in nadiren eve geldiğini söylemişti.

Bir sonraki kalp atışında David şoku ve bariz dehşeti geride bırakarak cana yakın bir ev sahibi oldu. Şapkasını çıkardı ve üzerindeki tozu ovuşturdu.

onlara sıcak bir gülümseme verdi.

"Sevgili dostlarım, bilseydim istasyona bir araba gönderir ve geldiğinizde size bir halı uzatırdım. Sana gömülü bir Roma villası vaat edemem Pierson, ama umarım elimdeki küçük şey seni memnun eder."

David onları bahar güneşinin altında el sallayarak eve soktu. Sophie'yi de karşıladı ama ona bakmadı.

Evin içi Sophie'nin beklediğinden daha da görkemliydi. Giriş holü iki kat yükseliyordu, yüksek tavanı bulutlar ve neşeli meleklerle boyanmıştı. Panellerle kaplı duvarlarda asılı tabloların çoğu evi ve araziye tasvir ederken, diğerleri portrelerden oluşuyordu. Sophie hemen David'in resmiyle birlikte, benzerliğine bakılırsa babası olması gereken yaşlı bir adamın resmini buldu. Yumuşak gri gözlü bir kadın, onunkinin yanındaki bir tablodan bakıyordu.

Eski resimlerden birkaçı İskoç kıyafetleri içindeki kadın ve erkekleri tasvir ediyordu ve bir duvarda harika bir şekilde kıvrılmış ve süslenmiş, üzerinde küçük isimler yazılı bir aile ağacı asılıydı.

Lucas Amca, uşak tarafından alınan valiziyle hemen bu konuya eğildi. "Soyun?" diye sordu David'e.

David ona doğru yürüdü, dünya yorgunu adam geri döndü. "Babam, Angus Roland Mackenzie'nin büyük büyük halam Donnag Fleming ile evlenmesinden bu yana Kilmorgan Dükleri ile uzaktan akraba olmamızdan gurur duyardı. Benim gerçek Mackenzie kanım yok, sadece Mackenzie akrabalarım var." Duvarların daha yukarısında, gölgeler arasında görülmesi zor olan tablolara el salladı. "Burada asılı olanların geri kalanı D'urbey'ler, son veliaht servetini iskambil oyunlarında kaybedip beş parasız ölmekten önce mülkün sahibiydiler. Babam bu mülkü, Kraliyet geri aldıktan sonra ne yapacağını bilemeyince bir şarkıya kaptı. Pazarlığı her zaman sevmiştir."

Sophie aile ağacındaki isimleri inceledi; bir dal 45'te savaşıran Malcolm Mackenzie ve oğlu Angus'tan başlayıp, Eleanor'un kocası olan şimdiki Kilmorgan Dükü Hart Mackenzie'ye kadar uzanıyordu. Hart ve kardeşlerinin altındaki isimler, eşleri ve çok sayıda çocuklarıyla birlikte yazılmıştı.

Diğer dal ise Donnag Fleming'in kardeşinden başlayarak David Fleming'in babasına ve David Fleming'in oğluna kadar uzanıyordu.

"Büyüleyici," dedi Lucas Amca gerçek bir ilgiyle. "Bahse girerim her ismin ardında bir hikâye vardır."

David acı çekmiş görünüyordu. "Var, ama uzun ve tozlu bir yolculuktan sonra koridorun ortasında size anlatmaya hazır olduğum bir şey değil. Eğer gerçekten merak ediyorsanız, sizi aile tarihi konusunda uzman olan Ian Mackenzie ile eşleştireceğim. Hikayeleri çok detaylı bir şekilde anlatabilir."

"Bu harika olur." Sophie, Lucas Amca'nın bunu kastettiğini ve randevuyu ayarlayana kadar David'in peşini bırakmayacağını biliyordu.

"Şimdi, misafirlerini cereyanlı salonda tutan zavallı bir ev sahibidir. Thomas üst katta koşturacak ve diğer personeli sizin için oda hazırlamaları için rahatsız edecek. Son trene yetişmek için acele etmeyi düşünmüyorsanız elbette kalacaksınız."

David onlara, öyle ya da böyle umurunda değilmiş gibi hafif bir sorgulama bakışı gönderdi ama Sophie onun gözlerindeki tedirginliği gördü.

"Gerçekten de kalacağız, sevgili dostum," dedi Lucas Amca. "Burada bir pansiyon bulmayı umuyorduk ama gerekirse köyde yatmaya da hazırız. Sanırım Leydi Eleanor hizmetçilerinize telgraf çekmiş, bu yüzden korktuğunuzdan daha hazırlıklı olacaksınız."

"Eleanor?" David, Sophie'ye kaşlarını çatarak baktı. "Anlıyorum."

Belli ki anlamamıştı, ama Sophie bir açıklama kekeleyemeden, Amca coşkulu bir şekilde devam etti.

"Bizi kaba bulduğunuzu biliyorum ama evinizi ve hakkında çok şey duyduğum bahçelerinizi görmek için can atıyordum. Gazetelerde yazıyor, biliyorsunuz. Madem bu kadar çok gezip tozuyorsunuz, sizi rahatsız etmeden kendimiz geliriz düşündüm."

Sophie, amcası onun için yalan söylerken bakakaldı. Bunu iyi yapıyor, nazikçe gülümsüyor, boğazındaki papaz tasma sözlerine itibar kazandırıyor.

"Sorman yeterliydi, dostum," dedi David. "Geldiğine sevindim; bu sayede akşam yemeği son derece sıkıcı ve sessiz bir yemek olmaktan kurtulacak. Evdeyken çoğunlukla uşağım Fortescue ile yemek yer ve gazete okurum, ama adamı Londra'da bıraktım. Tanrıya şükür, pek çok fikrini açık yüreklilikle söylüyor."

David neşeyle konuşuyordu ama Sophie onun gerginliğini hissetmişti. Onları orada istemiyordu, onları kapısının önünde bulduğunda atına atlayıp uzaklaşmamak için kendini zor .

"O bendim," diye ağzından kaçırdı. İki adam da şaşkınlıkla ona döndü ve Sophie'nin yüzü kızardı. "Evinizi görmek istedim Bay Fleming. Merak ettim. Amcam da terbiye gereği benimle geldi."

David sonsuz bir an boyunca ona baktı, gözlerindeki her türlü duyguyu gizleyen bir durgunluk vardı, sonra alaycı ifadesi geri döndü. "Ah, Pierson ailesinin ilgisini çeken *bina*, sahibi olan adam değil. O zaman sizi evimde akşam yemeği yemeniz için yalnız bırakayım, ben de odamda bir şeyler alayım. Burada olduğumu asla anlamayacaksınız."

"Saçmalama," dedi Lucas Amca. "Tabii ki eve döndüğün için çok mutluyuz. Ne biz sizi ne de siz bizi bekliyorduk ama hepimiz yeterince iyi arkadaşı, bunun hiçbir önemi yok. Şimdi hepimiz kendimize gelelim ve akşam yemeği için tekrar buluşalım; o zaman hepimiz kendimize gelmiş oluruz."

David ve Sophie ona bakakaldılar. Amca mümkün olduğunca kendini gizleyen bir beyefendi olmayı severdi, ama kontrolü ele almaya karar verdiğinde, otoritenin gücü olabilirdi.

Sophie uysalca, "Evet amca," dedi.

"Evet amca," diye David. Sophie'ye bir bakış attı ve göz kırptı.

PIERSON o akşam yemekte, David'in hem rahatlamasına hem de hayal kırıklığına uğramasına neden olacak şekilde, sadece uygun konulara izin verdi. Evin tarihi ve ilginç sakinleri, alışılmadık derecede sıcak havanın keyfi, bahçelerin tasarımı -tabii ki Capability Brown'dan başkası tarafından yapılmamıştı- evin neden Fransız tarzında inşa edildiği ve David'in tarlalarında ne tür ürünler yetiştiği.

Ani ziyaretleri, David'in Londra'da neler yaptığı, Sophie'nin boşanması ya da David'in fesih konusundaki zaferi hakkında hiçbir şey yoktu.

David'in eviyle ilgili konuşmalar bittikten sonra Pierson uzun uzun kazıdan ve Roma villasından bahsetti. Dr. Gaspar o kadar işinin ehli olduğunu kanıtlamıştı ki Pierson kazıyı birkaç günlüğüne Gaspar'a bırakmakta sakınca görmemişti. Yine de, Roma Britanyası'na ait bir villanın Gaspar'ın zevkleri için biraz fazla modern olduğunu eğlenerek ekledi.

Sophie de David'i kızdıracak şekilde Dr. Gaspar'ın uzmanlığından memnun görünüyordu. Onunla konuşması gerekiyordu.

Yemek bittikten sonra "Yürüyüşe çıkalım mı?" diye önerdi. Sert bir esinti başlamış olsa da gökyüzünde hâlâ ışık vardı.

Pierson neşelendi, sonra David'in Sophie'yle yalnız yürümeyi kastettiğini anladı. "Benim için biraz soğuk," dedi hemen. "Kütüphanenizi karıştırmayı çok isterim."

Az sayıda çalışanı olan evin sorumlusu becerikli Thomas, Pierson yol boyunca heyecanla gevezelik ederken onu yolcu etti. Böylece David, sargıları getirdikten sonra Sophie'ye terasa kadar eşlik etmek zorunda kalmıştı. David kütüphanenin ışıklı pencerelerine baktı ve Dr. Pierson'ın uzun bir rafa yerleştirilmiş kitapları hevesle incelediğini gördü.

"Bu kadar iyi rol yapabildiğini hiç bilmiyordum," dedi. "Sanırım bu bir papazda bulunması gereken iyi bir özellik."

"Evet, amcam sürprizlerle dolu." Sophie'nin sözleri hafif ama sertti.

David cevap verecek bir şey bulamayınca onu telaşsızca merdivenlerden aşağı, alacakaranlığın solgun çiçeklere dokunduğu ana bahçeye indirdi.

Birbirlerine dokunmadan yan yana yürürlerken David, "Yazın çok güzel," dedi. "Fıskiyeler çalışıyor, kuşlar şarkı söylüyor, ağaçlar yemyeşil. Tam bir cennet. Ya da ben çocukken öyle hatırlıyorum."

"Artık yazları buraya gelmiyor musun?" Sophie'nin yüzü yumuşadı. "İnanılmaz derecede güzel bir yer. Çok şanslısınız."

"Hayır, genellikle İngiltere'de ya da Kıta'da Hart'ın ayak işlerini yapıyorum. Hepsi oyunun bir parçası."

Sesinde hiç istemediği bir bıkkınlık duydu. Sadece birkaç yıl önce bu oyunda başarılı olmuş, Hart'a planlarında yardım etmeye isteksiz adamların peşine düşmüş, Avam Kamarası'nda kendi koltuğu için kampanya yürütmüştü. Ne değişmişti?

"Bir gün yaz için gelmeli ve buranın tadını çıkarmalısın." Sophie dedi

David durdu. "Kendinizi iyi hissediyor musunuz, Bayan Tierney?"

Sophie manzaraya hayran hayran bakarken döndü. "Oldukça dinç. Neden?"

"alay , dalga geçmiyorsun ya da bana nankör olduğumu söylemiyorsun. Babamın inşa ettiği her şeyi bir kenara attığım için çok üzgünüm."

Kadının belli belirsiz gülümsemesi adamın kalbini yerinden oynattı. "Gerek yok. Az önce kendin yaptın."

"Ve haklı olduğunuzu söyleyebilirim."

Sophie kıpırdamadan durdu, gece esintisi alnındaki bukleleri karıştırıyor, göz alıcı kürk şapkasının altından bakıyordu. "Bu yüzden mi aceleyle Londra'ya gittiniz? Malikânenizle ilgili bir şey mi? Ve bugün neden döndün?"

"Pardon?" David, Sophie'nin dudaklarının kıpırdanışını izlemekten vazgeçti, bu sadece dudaklarını öpmeye teşvik ediyordu. "Hayır, gerçekten. Londra'ya evliliğinizi feshettirmek için gittim."

Tüm rengi yanaklarını terk etti. "Boşanmamı kastediyorsun. Senden peşini bırakmanı istemiştim."

David onunla yüz yüze geldi. "Benden istediğini biliyorum ama elbette yapamam. Ve evliliğinizi iptal ettireceksiniz. Avukatlar şu anda tüm belgeleri hazırladılar ve sadece yargıcın kararını bekliyorlar."

BÖLÜM 13

Sophie'nin nefesi onu terk etti, bağları aniden çok sıkıldı. Hava almak için öksürürken hızla döndü.

David bir anda onun yanındaydı. "Sevgili Sophie, bu haberi sana böyle duygusuzca verdiği için bu sefil adamı affet. Ama gerçek bu. Sevinebiliriz."

Sophie'nin gözlerinin önünde lekeler uçtu ama sesini buldu. "Yanıyorsunuz. Kocam beni asla bu kadar kolay bırakmaz."

"Oh, ama yapacak. İskoç Makinesi ve Hart Mackenzie yanınızdayken, işlemler daha az ölümlüler için aylar değil, sadece haftalar sürecek."

Sophie başını sallayarak, "Laurie'yi tanımıyorsun," dedi. "Canının istediğini yapıyor ve beni küçük düşürmek istiyor. Olmam gereken saygılı bir eş gibi onun çocuk odasını doldurmadım. Bunun için beni cezalandırıyor."

Her nasılsa David'in eli onun kolundaydı ve onu ayakta tutuyordu. "Eğer söylemem gerekirse, Lackwit beni ve Hart'ı hafife alıyor, Sinclair McBride'dan bahsetmiyorum bile. Evlilik feshedilecek, bu konuda bana güvenebilirsin. Sizi iğrenç ayrıntılardan uzak tutacağım -inanın bana, çok iğrençler- ama Lackwit kendini korumak için ağzını kapalı tutacak."

Sophie onun dokunuşundan sıyrıldı ve yürümeye başladı, karanlık patikadan ormana doğru ilerliyordu. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama hareket etmek, hareketsiz durmaktan daha iyiydi. En azından tekrar nefes alabiliyordu.

David'in yanı başındaki sıcak bedeni soğuğu kesiyordu. Sophie eve gitmesi, Amca'yı ve ateşi bulması gerektiğini biliyordu ama ayakları ona itaat etmedi.

"Seni mutlu edeceğimi düşünmüştüm," diyordu David. "Bunu yapacak gücüm olmadığını biliyor olabilirdim."

Sophie, bir sıra ağacın resmi parkı ve bahçeleri ötesindeki tarlalardan ayırdığı bahçenin kenarında yavaşlayarak durdu. Bu tarlalar, çiftçilerin uğraştığı ve hayvanların yuva yaptığı gerçek dünyaydı. Bahçenin içi ise nezaket ve sığınaktı.

Ama David için değil. Huzur aradığında, buraya gelmek yerine, trenlerin uygunsuzluğuna rağmen amcasının uzak papaz evine gitmişti.

Neden?

Sophie, "Görünüşüme rağmen minnettarım," demeyi başardı. "Kendinize hiçbir çıkar sağlamadan bana yardım etmek için güçlü insanları harekete geçiriyorsunuz. Ne kadar aksini iddia edersen et, nazik bir adam olman dışında neden yardım etmen gerektiğini bilmiyorum. Ama çok korkuyorum David. Umut etmekten çok korkuyorum."

David sessizce onu izliyordu, gözleri gölgelerin içinde parlıyordu. O kadar hareketsiz kaldı ki Sophie omzuna dokundu.

Başladı, sonra onun elini tuttu. "Ben de umut etmekten korkuyorum," dedi usulca. "Biliyor musun? Az önce bana *David* diye hitap ettin."

Sophie titremeye başladı. "Özür dilerim. Tedirginim..."

David parmağını onun dudaklarına götürdü. "Ben tercih ederim. Bay Fleming değil. *David*.

Sanki çok samimiymişiz gibi." Yaklaştı. "Sophie."

Karanlık onları kucakladı ve gölgeler onları evden gizledi. Burada, manastırın yanındaki tepede olduklarından çok daha yalnızdılar. Sophie'nin kalbi tıpkı o zamanki gibi hızla atıyor, onun yakınlığı mantığını rüzgâra teslim ediyordu.

Parmak uçlarında yükseldi ve bir öpücükle onun ağzını aradı.

Bunu hafif bir dokunuş, David'in gerçek olduğuna ve onunla birlikte olduğuna dair bir güvence olarak düşünmüştü. Ama dudakları buluşur buluşmaz David'in kolları sertçe ona sarıldı ve onu kendine doğru çekti.

Dudakları onunkileri ayırırken sıcaklığı onu sardı, gücü öpücüğü derinleştirdi. Dilini kadının ağzına soktuğunda, sıcak ihtiyaç onu kavradı ve bırakmadı.

Onu kendine doğru çekti, bu öpücüğü istiyordu. Bu adamın yatağında olmayı o kadar çok hayal etmişti ki... David'in kıyafetlerini çıkarırken yüzündeki yavaş gülümsemeyi, güçlü bedenine değen ateş ışığını, tenindeki emin ellerini hayal etti.

Kalbi hızla çarpıyordu ve onunkinin de aynı şiddetle çarptığını hissediyordu. Elleri sırtında sıkıca duruyordu, parmakları yayılmıştı. Esinti soğudu ama David onu sıcak tuttu.

Başı dönerek öpüşmeyi kesti ama ellerini adamın omuzlarında tutmaya devam etti. "Ben..." Başını salladı, gözleri yanıyordu. "Ben özgür bir kadın değilim."

David ona vahşi bir gülümseme verdi. "Evliliğin geçersiz olduğu kanıtlanırsa, bu zaten özgür olduğun anlamına gelir. Sen hiç evlenmedin."

Ama o zaman da kocası olmayan bir adamla aynı yatağı paylaştığı için mahvolurdu. Ancak David'in mantığını takip ederse, zaten mahvolmuş olmak, onun sevgilisi olmakla kaybedecek hiçbir şeyi olmadığı anlamına geliyordu.

Kadın titrek bir şekilde güldü. "Beni de kendin kadar kötü yapmaya çalışıyorsun."

David onun yanağına dokundu. "Hiç kimse, hele de senin tatlı benliğın, benim kadar kötü olamaz."

"Kurtarılamaz olmak istiyorsun." Sophie ona titrek bir gülümseme verdi. "Neden?"

"Bilmiyorum. Ama bunu kabul edersem daha kolay olur. Ben kötü, çok kötü bir adamım ve bana yardım edecek kimse yok."

"Yanılıyorsun." Sophie başını adamın omzuna yasladı ve adam onu kollarının arasına alırken gözlerini kapattı. "Sen iyi bir adamsın ama kötü bir insan gibi davranıyorsun. Aksi takdirde amcam sana asla bu kadar düşkün olmazdı."

"İlk tanıştığımız zamanki gençliğime özlem duyuyor." David'in sarılışı sıkılaştı ve kız onun dudaklarını saçlarında hissetti. "Ama bana inandığını duymak, içimdeki şeytanın kaçıp gideceğini ummama neden oluyor. Eğer bu seni mutlu edecekse, düz bir erdem birikintisine dönüşeceğim."

"Bence bu korkutucu olurdu."

Kahkahası onu güzel bir şekilde titretti. "Sana katılıyorum."

"Erdem yine de bir su birikintisi olabilir mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Hiç erdemli olmadım, o yüzden bir şey söyleyemem." David'in sesi daha önce onda duymadığı bir yumuşaklığa büründü. "Ama sana söz verebilirim, seni asla ama asla incitmem. Asla böyle bir aptallık yapmam."

Sophie kelimeleri etrafına sarmıştı. Bir zamanlar erkeklerin eşlerine değer verdiğine inandığı gibi, onun da kendisine değer vermesini çok istiyordu. Kendi anne babası mutluydu ve o da safça tüm evliliklerin onlarınki gibi olduğunu düşünmüştü. Laurie'yle evlendiğinde sihrin gerçekleşeceğine, onu mükemmel bir kocaya dönüştüreceğine inanmıştı.

O kadar masum olduğuna şimdi zor inanıyordu. David Fleming gibi bir adam, sosyeteye takdim edilen bir genç kızken asla yanına yaklaştırılmazdı ama yine de evlenilmesi gereken doğru adam olan fazla çekici bekâr konttan çok daha değerli olduğunu kanıtlıyordu.

"İçeri girmeliyiz." David'in sesi alçakta kalmaya devam etti ama daha da sertleşti. "Yoksa daha da şeytani bir şey yaparım."

Sophie memnuniyetle titredi. "Belki de şeytani olmanı diliyorum." David onun burun köprüsünü öptü. "Beni kışkırtma."

"Keşke..." Ona doğru eğildi ve elini ceketinin üzerinde gezdirdi. Altındaki sıcak adam kıpırdandı, boğazındaki gümbürtü bir okşayış gibiydi.

"Ne dilediğini biliyorum. Ben de istiyorum." David onun yanağını avuçladı ve yüzünü kendi yüzüne çevirdi. "Seni istiyorum Sophie. Beni öldüren bir yoğunlukla seni istiyorum."

Bir sonraki öpücüğü ona şimdiye kadar kendini tuttuğunu söylüyordu. Onu kendisine doğru sürükledi, ağzını açarken Sophie'nin ağzı yanıyordu. Sophie'nin başı geriye gitti, dizleri zayıflarken David onu dik tuttu.

Adamın elini önce sırtında, sonra da bacaklarını ayırmak için kalçasında hissetti.

Aralarına girdi, sertliği kızın eteklerinin arasından belli oluyordu.

Burada, ağaçların altında kimse onları göremezdi. kaldırabilir, arkasındaki büyük karaağacın gövdesine yaslayabilir, dinlenmesine asla izin vermeyen ağrısını dindirebilirdi.

"Lütfen," diye fısıldadığını duydu.

David bir öpücükle daha karşılık verdi, elleri sıkılaştı. David de en az onun kadar istiyordu; ağzı, dokunuşu ve vücudu bunu ona bağıırır gibi yüksek sesle söylüyordu.

Olmak istediğini iddia ettiği erdemli adam, Sophie'yi şok içinde yanından uzaklaştırır, belki de onu eve sürüklerken edep dersi verirdi. David gibi kötü bir adam ise onu sadece daha sert öper, boğazında bir inilti duyardı.

"Yüce Tanrım." David ağzını Sophie'nin ağzından çekip geri çekildi, elleri Sophie'nin omuzlarında, parmakları Sophie'yi ısıırıyordu. "Sophie, ne halt ediyoruz biz?"

"İhtiyaçla tüketilmek mi?" Sophie kibarca konuşmaya çalıştı ama titrediği için kelimeleri zorlukla oluşturabilirdi.

"Elbette. Ama eve kadar sakın bir şekilde yürümezsek, seni elbiselerimiz lime lime olmuş bir halde geri götürürüm ve amcan da bana kırbaçla saldırır. Onun iyi bir adam olduğunu boş verin, Tanrı'nın gazabı onun yanında."

Sophie başını salladı, saçları savruluyordu. "O asla..." "Belki tam anlamıyla değil ama beni kovabilir. İstiyorum.." David nefes nefese kaldı. "Her şeyin doğru olmasını istiyorum." Sophie üzüntüyle, "Dünya doğru değil," dedi.

"Biliyorum. Ama seninle birlikte durmak ve bununla yüzleşmek istiyorum. Hovarda ve ahlaksız görünerek değil."

Sophie küçük bir iç geçirdi. "Erdemin bu zahmete değmediğini düşünüyorum." "Katılıyorum. Ama.." David'in gözlerinde hüznün ve boyun vardı. "Reddediyorum seni kurtarmak için sadece seni mahvetmek için. Beklemek içimi acıtıyor ama bekleyeceğim."

Sophie'yi de kesmişti. Sophie çoktan mahvolmuştu, bunun farkında değil miydi? Dünyanın gözünde, Sophie'nin ne yaptığının artık bir önemi yoktu.

Laurie yüzünden bir fahişe olarak resmedilmişti ve bu da her şeyin sonu olmuştu.

David onun şapkasını nazikçe düzeltti, sonra kolunu ona doladı ve bahçeye doğru götürdü, sessizlik onları sarmıştı.

Sadece esinti konuşuyordu, dalların arasında su gibi akan ses, ama Sophie'nin ateşini ya da sıkıntılı ruhunu yatıştıramıyordu.

David hayatında ilk kez kendi evine konuk olmanın keyfini çıkarıyordu. Yetişkinlik hayatının çoğunu bundan kaçınarak geçirmişti, anıları çok yoğundu.

Annesinin ölümünden sonra babası keder ve acı içinde evi metresler ve çapkınlarla doldurmuştu. Küçük bir çocuk için şaşırtıcı ile korkutucu arasında değişen, sarhoş gezintilerden düpedüz orgiastic toplantılara kadar cömert eğlencelere ev sahipliği yapmıştı.

David okul ve arkadaşlarıyla rahatlamıştı, ama etrafı çöküşle çevrili olarak büyümüşü ve kendisi de kolayca bu yaşam tarzına kapılmıştı.

Şimdi evine Sophie'nin gözleriyle bakarken, içindeki güzelliği keşfetmişti. Babası içten içe çökmüş olsa da, sanat ve mimari konusunda alışılmadık derecede iyi bir zevke sahipti.

Kendini Sophie'den uzak tutmak daha zordu. David onu her fırsatta yakalayıp öpmek, duvara yaslamak ve doyasıya içmek istiyordu. Yavaşça, her seferinde bir düğme ilikleyerek onu giysilerinden kurtarmak ve düşen kumaşın ortaya çıkardığı bedene dokunmak istiyordu.

Hayatında hiç istediği bir kadına kadar yakın olmamıştı ve yine de ikisi de bir dikiş bile atmamıştı. Delilik.

Dr. Pierson'ın varlığı yardımcı olmuştu. Pierson, David'in Sophie hakkında neler hissettiğini çok iyi biliyordu ama yine de David'in burada ne tür çiftçilik yaptığı ve köy kilisesinin tarihi gibi anlamsız şeyler hakkında neşeyle sohbet etti.

David, Sophie ve Dr. Pierson'a çatı katından ünlü tabloların bulunduğu galeriye, kralları ağırlamak için yapılmış balo salonuna ve salonlara kadar evi gezdirdi.

Sophie, ziyaretlerinin son gününde, "Tıpkı senin gibi," dedi. O ve David terasta, kütüphanedeki Dr. Pierson'ın tam görüş alanında oyalanıyorlardı - yani Pierson kitaplarından ve haritalarından başını kaldırmaya zahmet etseydi öyle olacaktı. "Evi kastediyorum."

"Ne şekilde?" David arkasındaki duvarlara, yukarıdaki çatıya baktı. "Lütfen söyleyin. İyi bir metaforu severim."

Sophie ona sevmeye başladığı gülümsemesini verdi. Buradaki ilk gecesinden beri yumuşamıştı, o zamanlar kırılıyordu ve hayatındaki sorunların bitebileceğine inanmaktan korkuyordu.

Ama olacaktı. David bunu görecekti.

"Dıştan hedonist," dedi Sophie. "Duyuları görkemli bir lüksle yıkıyor, zevkler vaat ediyor. Ama altında katı, rahatlatıcı. Sabit. Huzurlu."

"Sabit ve rahatlatıcı." David bir kahkaha attı. "Her beyefendinin mezar yazısı olarak istediği şey."

Ona bir bakış attı. "Kırılmadığını biliyorum, o yüzden kırılmış gibi davranma."

"Yaptığın hiçbir şey beni rahatsız etmiyor Sophie, aşkım."

Elleri korkulukta birbirlerine yakın duruyordu; kadının ki koyu kahverengi eldivenler içinde ince, adamın ki ise siyah deri içinde sertti. Kolları neredeyse birbirine değiyordu ama tam olarak değmiyordu.

Bu bekleyiş korkunçtu. Sophie kendini özgür hissettiğinde David'e döneceğine dair hiçbir şey yoktu.

Tek yapabildiği ne olacağını görmektir. Aptal ve gençken, kendini bir kadının üzerine atmış ve yüzüstü düşmüştü.

Bunu bir daha yapmayı reddetti.

Sophie başka bir şey söylemedi ama Sophie'nin gözlerinde gördükleri, beklemenin onun için de zor olduğunu gösteriyordu. Bir santim daha yaklaştı, hâlâ ona dokunmuyordu ama sıcaklığını paylaşıyordu. Pierson ortaya çıkıp buralarda toprağı işlemek için kullanılan eski yöntemlerden bahsetmeden önce, sessizce, gecenin ve birbirlerinin tadını çıkararak öylece durdular.

Ertesi sabah, Fleming arabası Sophie ve Dr. Pierson'ı köy istasyonuna götürmek üzere ön merdivenlere yanaştı. David Sophie'yi teslim etti.

"Bizimle geleceğini sanıyordum," dedi Pierson şaşkınlıkla, David, papaz yerleştikten sonra geri çekilirken. Sophie sessiz kaldı; daha dikkatli olduğu için uşağın sadece kendisinin ve amcasının yanlarında getirdikleri valizleri yüklediğini fark etmişti. David için çanta yoktu.

"Yapılacak işler var," dedi David. "Endişelenmeyin, sevgili efendim, yakında Shropshire'da, yırtık pırtık bir tüvit giymiş olarak, sizin için bir kez daha belimi kırmaya hazır bir şekilde ortaya çıkacağım. Halletmem gereken işler var. Yüzleşmem gereken davalar falan."

Sophie ona endişeli bir bakış gönderdi. "Bay Griffin hâlâ davayı takip ediyor mu?" David ilk gecelerinden beri yaklaşan davasından ya da Sophie'nin evliliğinden kasten bahsetmemişti. Evler, bahçecilik, arkeoloji ve yerel tarih hakkında konuşmak çok keyifliydi. Kim bilebilirdi ki böyle konuların bu kadar eğlenceli olabilir mi?

"Öyle, lanet olsun ona." David sesini hafif tuttu. "Merak etmeyin dostlarım. Basher McBride savcılığı paramparça edecek ve Griffin'in diz çöküp affım için yalvarmasını sağlayacak."

Pierson ona inanarak başını salladı. Sophie daha tedirgin görünüyordu, ama David arabanın kapısını kapattı ve kasıtlı olarak Sophie'nin pencere kenarına koyduğu eline dokunmadı.

Sinclair'in son mesajı Griffin'in kan peşinde olduğunu gösteriyordu. David hayatında o kadar çok insanı kızdırmıştı ki, şimdi müziğin sesini duymak zorunda kalabilirdi -Griffin'in pek çok destekçisi vardı. David, Sinclair'in günü kazanacağına güveniyordu ama adam geri çekilmeden önce Griffin'e çok şey vermeleri gerekebilirdi.

Ama David'in Dartmoor'da kayaları kırmasıyla sonuçlanabilecek bir duruşmayla yüzleşmek, o gün Sophie'ye veda etmek kadar içini oymamıştı. İçindeki boşluğu bastırmak için kollarını göğsünde kavuşturmuş, arabası onu aşağıya taşıırken tozun yükselmesini ve belki de hayatından çıkmasını izliyordu.

SOPHIE sonraki haftaları güçlükle geçirdi. Dr. Gaspar kazıya devam etmiş, onu ve amcasını çok heyecanlandıran bir çanak çömlek zulası ortaya çıkarmıştı. Hiçbir altın ya da hazine Lucas Amca'yı bu günlük yemek pişirme kapları kadar mutlu edemezdi.

David ortalıkta yoktu. Sophie umutla yolu taramayı ya da herhangi bir at arabası gürültüyle geçtiğinde papaz evinin kapısına koşmayı bıraktı.

Eleanor da geri dönmedi, ancak banyo edilmiş fotoğrafları Lucas Amca'ya gönderdi ve Londra Mevsimi kaçmasına izin verdiğinde daha fazlasını çekeceğine söz verdi.

Sophie dünyayı görmemeye ve amcasına yardım etmeye konsantre olmaya çalışıyordu ama bu çok zordu. Mozaiklerin ya da çanak çömlek parçalarının üzerindeki kiri temizlemek gibi sıkıcı bir işlem sırasında kendini David'den başka bir şey düşünmezken buluyordu; onun kollarında kendini ne kadar güvende hissettiğini, öpücüğü altında ne kadar çöktüğünü.

Sesi, derin kahkahası, dumanlı yün ve konyak kokusu, hicivli konuşmalarından birine başlamadan önce gözlerindeki parıltı.

Sophie'nin kalbine girmeyi başarmıştı ve Sophie onun kalbini kısa sürede terk etmeyeceğini biliyordu.

Bir hafta içinde Sophie, Dr. Gaspar'a içinde bulunduğu durumu anlatmaya karar verdi. Gerçeği öğrenmeyi hak ediyordu ve hikâyesini gazetelerden ya da köydeki fısıltılardan öğrenmeden önce ona anlatmayı tercih etti.

Lucas Amca'nın da onayıyla kahvaltıda ona durumu açıkladı. Dr. Gaspar kahverengi gözlerinde önce şaşkınlık, sonra da sempatiyle dinledi. David'in evliliğin boşanma yerine fesihle sonuçlanacağını iddia ettiğini, ancak her iki olayın da bir skandal olduğunu, ancak feshin iki kötülükten daha azı olduğunu ekledi.

Dr. Gaspar, Sophie'nin rahatlaması için pek bir şey söylemedi. Ta ki daha sonra, Lucas Amca'nın kulübesindeki çömlek parçalarının üzerine eğilip eşleşen olup olmadığına karar vermeye çalışana kadar. Eski ahırda hafif bir inek kokusu vardı ama bu koku rahatsız edici değil, rahatlatıcı olacak kadar hafifti.

Dr. Gaspar kapı aralığını doldurarak içeriye süzülen azıcık ışığı da kesti. "Bayan Tierney." Boğazını temizledi, dar alanda rahatsız görünüyordu. "Yani, sanırım Leydi Devonport?"

"Bayan Tierney iyi iş çıkaracak," dedi Sophie, tabureden ayaklarına doğru kayarak. "Sanırım buna alışsam iyi olacak. Amcam beni mi soruyor?"

Lucas Amca'nın şimdi hangi görevi yerine getirmesini istediğini merak ederek kapıya yöneldi ama Dr. Gaspar beceriksizce yoluna çıkmaya devam etti.

"Bana güvendiğiniz için size minnettarım, Bayan Tierney." Boğazını tekrar temizledi, gözlerinde acı vardı.

Sophie bunların hiçbirisi -hayatı, itibarı, geleceği- gerçekten önemli değilmiş gibi omuz silkti. "Hiç de değil. Çok geçmeden dedikoduları duyacağınızı biliyordum."

"Sizin için zor olmalı."

Ona zayıf bir gülümseme verdi. "Birazcık. Ama umarım yakında biter."

"Ne zaman ..." Dr. Gaspar şapkasını çıkardı, alnını sildi ve şapkasını tekrar kafasına geçirdi. Çömlek parçalarına baktı, öksürdü, ellerini ovuşturdu ve şapkasını tekrar çıkardı. "O zaman, Bayan Tierney, umarım karım olma onurunu bana bahşedersiniz."

BÖLÜM 14

Sophie şaşkınlıkla durdu, doğru duyduğundan emin değildi. Ama hayır, Dr. Gaspar az önce ona evlenme teklif etmişti ve şimdi endişeli bir bekleyiş içinde onun cevabını bekliyordu.

"Yalvarırım..." Sophie masanın kenarına tutundu. "*Karınız* mı?" Gaspar başını salladı, ağzından kaçırdığı tekliften cesaretini toplamış gibiydi.

"Bunun bir sürpriz olduğunu biliyorum. Ama senin mahvolduğunu ve bir kenara itildiğini düşünmek beni üzüyor. Açık sözlülüğümü bağışlarsanız çok hoş bir kadınsınız ve aynı zamanda zekisiniz de - Antik Babil ile Helenistik Yunan arasındaki farkı bilen pek fazla kadınla karşılaşmadım." Soluk soluğa bir kahkaha attı. "Yakın Doğu'ya döndüğümde çok işime yararsınız - çömlekleri ayırmayı bilen bir yardımcısı olan bir adam..." Etrafa saçılmış kil parçalarına el salladı. "Cennet gibi, sanırım."

Sophie dünyanın altında döndüğünü, kulübenin duvarlarının sallandığını hissetti. "Ben ... ben ..."

"Bunu senin üzerine yıktığımı biliyorum." Dr. Gaspar'ın dudakları kalın sakalının arkasında titriyordu. "Ama lütfen teklifimi düşünün. Amcanızın asistanı olacağınızı beyan ettiniz ama evde kalmış bir kız olarak harcanmanızı görmek istemem. Evli bir kadın ve bir anne olarak saygınlığınızı yeniden kazanabilirsiniz."

Son kelimeyi söylerken bakışlarını kaçırdı ve acı içinde kızardı.

Sophie, çocuklarını doğurmasını istiyorsa utangaçlığını yenmesi gerektiğini söylemek için ağzını açtı ama tekrar kapattı.

Böyle şeyleri David'e söyleyebilirdi ve o da gülerdi. Onunla alay ederdi, evet, ama utancından bayılmazdı. Dr. Gaspar olabilir.

"Çok nazıksınız." Sophie sesini sertleştirdi. "Ama ne yapacağıma henüz karar vermedim."

"Elbette, elbette. Mahkemeyi beklemelisiniz." Dr. Gaspar durakladı, hâlâ endişeliydi. "Hukuki meseleler geride kaldığında bana cevabınızı verecek misiniz?"

Sophie insanların duygularını incitmekten nefret ederdi. Birinin onun yüzünden içinin acıdığını düşünmek bile onu mutsuz ederdi, ama bunu yaparsa

Dr. Gaspar'a gerçeği söylemezse, önümüzdeki kırk yıl boyunca devam edebilirdi. Arkeoloji dünyası küçüktü ve yolları sık sık kesişiyordu.

"Bağışlayın beni," dedi olabildiğince dik durarak. "Ama cevabım hayır olmalı. Dediğim gibi, siz nazıksınız..."

Dr. Gaspar'ın kederli bakışına katlanmak zordu. Şapkasını çıkardı ve elinde çevirdi. "Anlıyorum." Üst dudağını çiğnedi. "Bana hiç umut veremiyor musunuz?"

Sophie başını salladı. "Üzgünüm ama hayır. Beni affetmen ve arkadaşlığımıza devam edebilmemiz için dua ediyorum."

"Evet, evet." Şapkasını tekrar taktı ve kulaklarına kadar indirdi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Dr. Gaspar gitmek için döndü. Sophie tam rahat bir nefes alacaktı ki, Dr. Gaspar geri döndü. "Bir kez daha evlenmediğinizde -kelimeler garip gelse de- sizinle tekrar konuşacağım. Kendinizi yalnız bulduğunuzda fikrinizi değiştireceğinizi söyleyebilirim."

Şapkasını eğdi, ancak bunu yapmak için şapkasını kafasından sıyırmak zorunda kaldı ve sonunda dışarı çıktı.

Sophie bir gümbürtüyle sandalyesine çöktü. Dr. Gaspar'ın kendini hayırsever biri olarak gördüğünü sanıyordu ama Sophie kocasız kaldığında, teklifine balıklama atlayacağını varsaymıştı -herhangi bir koca, hiç kocasız kalmaktan iyidir. Lanet olsun adama.

Keşke David burada olsaydı da bu tuhaf karşılaşmayı ona anlatabilseydi. David gülerdi, bundan emindi. Ayrıca Gaspar'ı neden reddettiğini de anlayacaktı. Onun durumundaki bir kadın, kendisini toplumun kınayan bakışlarından uzaklaştıracak bir adamla evlenmek isteyebilirdi ama David neden hayır dediğini anlayacaktı.

David tüm öpücüklerine ve beyanlarına rağmen ona evlenme teklif etmemişti. Onunla bir ilişki yaşamak istediğini, onu yatağında istediğini açıkça söylemişti ama evlilik hakkında tek kelime etmemişti.

Sophie'nin gözleri yaşlarla dolup yanaklarına dökülürken, çanak çömlek parçaları önünde bulanıklaştı.

DR. GASPAR'IN TEKLİFİ ve Sophie'nin reddi, ertesi günü kesinlikle garip bir hale getirmişti. Dr. Gaspar tek kelime etmedi ama oldukça hüznü kahverengi gözlerinden yansıyan bakışları çok şey anlatıyordu. Bu olay hakkında hiçbir şey bilmeyen amca

Sophie'nin sessizliğini ya da Dr. Gaspar'ın gerginliğini hiç fark etmemişti.

Birkaç sabah sonra Kilmorgan Düşesi'nden Sophie'ye ulaşan bir mektup rahat bir nefes aldirmıştı.

Eleanor, *Londra'da misafirim olursan minnettar olurum*, diye yazdı. *Sezon doruk noktasına ulaşıyor ve ben kayınbiraderlerim tarafından terk edildim. Isabella'nın sanat çevreleriyle kendine ait geniş bir sosyal takvimi var, Ainsley at sezonu için kocasıyla Berkshire'a çekildi ve Beth de Ian'la sakin bir hayat yaşıyor. Yeğenim Daniel'in eşi sık sık bana yardım ediyor, ancak Violet ve Danny deli gibi bir otomobille uğraşıyor, en son zamana karşı yarışları kazanmaya kararlılar.*

Eğer bu çaresizliğimde bana yardımcı olabilirsiniz, size sonsuz minnettar kalacağım. Ayrıca görevlerimi daha çabuk bitirebileceğim, böylece amcanız için daha fazla fotoğraf çekebileceğim ve hayır, sizi yanıma çekmek için küçük bir rüşvetten çekinmiyorum. Ayrıca evliliğinizin dışında ve benim korumam altında görünmenizin size hiçbir zararı olmaz. Açık konuşuyorum çünkü tehlikeli konumunuza dikkat çekemeyecek kadar hassas olursam hiçbir şey ilerlemez, ki öyle değilim.

Hepsinden önemlisi, sizinle vakit geçirmekten keyif alırım. Sizi canlandırıcı buluyorum ve evim beyefendilerle dolup taşıyor. İyi adamlar olduklarından eminim, ama yaygara içinde bir kadın sesi her zaman hoş karşılanır.

Geleceğinizi söyleyin. Saçma sapan şeylere aldırmayan hizmetçimi size eşlik etmesi için göndereceğim, böylece tek başınıza bir tren vagonunda seyahat etmenin dehşetinden kurtulmuş olacaksınız. Varlığınızı talep ettiğim için birinci sınıf bilet ücretini de bu mektubun ekinde gönderdim.

Acele edin,

Eleanor Kilmorgan

SOPHIE'nin, Eleanor'un hizmetçisinin bavullara göz kulak olduğu birinci sınıf vagonun konforlu lüksünde Londra'ya yaptığı yolculuk rahatlatıcı olmuştu. Hizmetçi bütün yolculuk boyunca karşı koltukta dik oturmuş, çoraplarını örüyordu. Eleanor'un oğulları çorapları çabucak bitirmiş gibiydi.

Sophie'nin kendi hizmetçisi, Laurie'nin avukatı Sophie'ye boşanma işlemlerini bildirir bildirmez haber vermişti ve aydan sonra birisinin Sophie'ye haber vermesini rahatsız edici ama rahatlatıcı buluyordu.

tüm biletleri aldı, bagajların taşınması için emir ve Sophie'nin Eleanor'un ön kapısına kadar her şeyiyle ilgilendi.

Londra'ya kuzeyden yaklaşıyorlardı, Regent's Park baharla birlikte yeşillenmişti. Grosvenor Meydanı'ndaki park da yeşile bürünmüş, dadılarla ve güzel havanın tadını çıkaran çocuklarla doluydu.

Kilmorgan Dükü'nün Grosvenor Meydanı'ndaki evi, Sophie'nin kocasının de dahil, Londra'da ziyaret ettiği tüm evlerden çok daha görkemliydi. Devonport Kontu'nun konağı, siyah yelpaze ışıklı kapısı geniş bir salona açılan, yüksek pencereli bu çifte malikânenin yanında sönük kalıyordu.

Evin hanımı, kan donduran çıgıllarla Sophie'ye doğru koşan kızıl saçlı iki çocuğun peşinde, gösterişli bir merdivenin sahanlığında belirdi.

"Yakalayın onu!" Eleanor bağırırken, ikiliden küçük olanı açık ön kapıya doğru fırladı ve onu durdurmak için hamle yapan uşaklardan ve hizmetçiden kaçtı.

Sophie kollarını uzattı ve çocuk sokağa fırlamadan onu yakaladı. Çocuk ağırdı ve kıvranıyordu ama Sophie onu kucaklayıp yüzüne bakarken kalbi ısındı. "İyi akşamlar, küçük adam. Aceleyle nereye gidiyorsun? Ben daha yeni geldim."

Çocuk çırpınmayı bıraktı ve Sophie'ye baktı. Annesi gibi mavi gözleri vardı, saçları koyu kırmızı, yüzü çilliydi.

"Ben Malcolm," diye duyurdu yüksek tavana kadar ulaşan sesiyle. "Annemin arkadaşı mısın, kalmaya mı geldin? Dama oynar mısın? Ya da poker? Kuzen Danny öğretti bana."

Sophie, "Ben cereyan konusunda çok iyiyimdir," diye söz verdi. Kapı arkasından kapandığı için delikanlıyı ayağa kaldırdı.

Biraz daha büyükçe olan çocuk Sophie'nin önünde kibarca bekledi. "Ben Alec Mackenzie," dedi elini uzatarak. "Nasılsınız?"

Malcolm homurdandı. "Prissy-prissy."

Eleanor merdivenlerden inerken, "Görgü kurallarında yanlış bir şey yok, Mal," dedi.

Sophie ciddiyetle Alec'in elini sıktı, sonra Malcolm'a, "Ve tabii ki poker oynamayı biliyorum. Bana amcam öğretti."

"Gördün mü?" Malcolm Alec'e bağırdı. Kardeşine bir yumruk savurduktan sonra evin arka tarafına doğru kaçtı.

Alec'in resmiyeti bir anda kayboldu ve savaşa hazır bir İskoç savaşçısının çığlığıyla Malcolm'un peşinden koştu. Çocukları hayatta tutmakla görevli iki uşak da peşlerinden koştu.

Eleanor Sophie'ye, "Karanlık deliklerdeki eski çinilerin fotoğrafını çekmeyi neden bu kadar canlandırıcı bulduğunu anlıyorsun," dedi. "Alec kısa bir tatil için okuldan eve döndü ve o zamandan beri evde hiç sessizlik olmadı." Sözlerine rağmen, ortadan kaybolan çocuklara bakışı o kadar sevgi doluydu ki, Sophie'nin kalbi sıkıştı.

"Çok sevimli çocuklar."

"Onlar küçük cehennemlikler," dedi Eleanor. "Tıpkı babaları ve amcaları gibi. Ama evet, oldukça sevimliler." Sophie'nin kolunu okşadı ve gülümsedi. "Gelmeniz ne kadar harika. Çok iyi vakit geçireceğiz, bundan eminim."

ELEANOR, Sophie'yi sonraki haftalarda öyle bir koşuşturmaca içinde tuttu ki, bir günü diğerinden ayırt etmekte zorlandı. Suareler, müzikaller ve bahçe partileri planladılar; hava uygun olmadığı takdirde bahçe partilerini kapalı mekânlara taşıdılar.

Eleanor, kendi toplantılarına ev sahipliği yapmadığı zamanlarda Sophie'yi balolara, akşam yemeklerine, tiyatroya ve operaya götürürdü. Gündüz saatlerinde müzeleri ve kütüphaneleri ziyaret ediyor ve çay içmek için diğer hanımlarla buluşuyorlardı.

Sophie ilk başta bu gezilerden çekinmişti ama Eleanor'un arkadaşları - Sophie'yi rahat ettirmek için özenle seçilmiş olmalıydılar- onu çevrelerine kabul ettiler. Bunlar arasında Eleanor'un baldızları Isabella, Ainsley ve Beth ile Hart'ın yeğeni Violet de vardı ve hiçbiri Eleanor'un mektubunda belirttiği kadar meşgul görünmüyordu. Sophie özellikle Violet'i sevmişti; zeki, genç bir kadındı, kocasını çok seviyordu ve mekanik aletlerden anlıyordu.

Sophie, bu hanımların hepsinin skandaldan ya da hayatın karanlık tarafından etkilendiğini öğrenmişti: Beth bir ıslahevinde büyümüştü; Isabella, Mac Mackenzie'yle evlendiği gece kaçmıştı; Ainsley çok genç yaşta baştan çıkarılmıştı; Violet ise geçimini sağlamak için sahte bir medyumluk yapmıştı ama annesinin gerçek bir durugörü yeteneğine sahip olduğunu iddia ediyordu.

Grubu tamamlayan McBride eşlerinin -Ainsley'nin kayınbiraderlerinin- de benzer hikâyeleri vardı ve Isabella'nın kız kardeşi Louisa o kadar düşmüştü ki

Bir polisle evlenmek. Bu sonuncusu Sophie'ye neşeyle anlatıldı - Dedektif Başkomiser Fellows sıradan bir polis değildi.

Bu hanımların hiçbiri Sophie'nin evliliğinin sona yaklaşmasını skandal olarak görmüyordu. Gezilerde Sophie'nin etrafını sarmışlar, gerçekte onunla arkadaş olmuşlar ve toplumun daha acımasız üyelerini ondan uzak tutmuşlardı. Kilmorgan Düşesi ve Mackenzie Hanımlar Sophie'nin yanındayken, kimse onu dışlamaya cesaret edemiyordu.

Eleanor Sophie'yi koruyacağını söylemişti ve da. Sophie'nin bu turlarda hiç görmediği tek kişi David'di.

Sophie sonunda cesaretini toplayıp onu sorduğunda Eleanor, "Hâlâ Hertfordshire'da," dedi Sophie'ye. "Fellows'a göre Londra'ya gelmemesi gerekiyor, ama bu onu durdurmuyor. Ama dikkatli davranıyor. Bunu gördüğüme çok sevindim. David sonunda toprak sahibi bir beyefendi olarak konumunu ciddiye alıyor. Bunca yıldır Hart'a sadık bir dost oldu ama Tanrı aşkına, David'in kendi hayatına ihtiyacı var."

Sophie, David'in evinde geçirdiği rahat akşamları hatırladı, papaz evindeki dostluk neredeyse yenilenmişti. Pek sayılmazdı, bahçenin kenarında onu tutkuyla öptüğü geceden beri bir gerginlik vardı. Yine de Sophie, ateşin etrafında her şeyden konuştukları o akşamları özlemle anıyordu.

David, Sophie'yi olduğu gibi kabul etmişti, Sophie bunun nadir bir yetenek olduğunu anlamaya başlamıştı. Onu özlemişti.

İlginçtir ki, Londra'daki hanımlar Lucas Amca'nın Shropshire'daki Roma villasını bulduğunu duymuşlardı. Bununla ilgili hikâyeler *Illustrated London News* da dâhil olmak üzere birçok gazetede yayınlanmıştı.

Bir öğleden sonra Mount Street'teki bir evde düzenlenen bahçe şenliğinde Sophie, konuşmalarda hem amcasının hem de David'in adını duydu. Kayıtsızmış gibi davranarak, sanki sadece ev sahibesinin güzel bahar çiçeklerine hayranmış gibi, onlar hakkında konuşan hanımlara doğru yürüdü.

"Griff korkunç derecede hüzünlü," dedi donuk lavanta rengi elbiseli bir kadın. "Mahkemeye çıkacağı için mutsuz ama o korkunç Bay Fleming onu öldürmeye çalıştı."

"Bay Fleming'in bunu her nefesinde inkar ettiğini duydum," dedi bir başka bayan parlak bir sesle.

İlk kadın, "Yapardı," dedi. "Ama Griff'im Bay Fleming'in ateş etmiş ve ateş ıskalayınca yüzüne yumruk atmıştır."

Korkunç. Bay Fleming tutuklandı ama sonra taşraya çekilmesine izin verildi."

Sophie ilk kadının *Bayan* Griffin, Griff'in de David'i cinayete teşebbüsle suçlayan adam olduğunu tahmin etti.

"Bay Fleming'in Dr. Pierson'a Shropshire'daki Roma villasını ortaya çıkarması için yardım ettiğini duydum," dedi bir başka bayan. "Gazetelerde çıkmıştı."

"Çok adaletsiz," dedi Bayan Griffin. "Hem de *The Illustrated London News*'a. Griff Suffolk'ta Sakson altınını bulduğunda burun kıvırdılar. Tam bir kazıyı finanse etmeyi teklif etti ama kimse kabul etmedi. Griff odasında oturmuş, ellerini bulduğu sikkeler üzerinde gezdiriyor, oldukça asık suratlı. Bu duruşma onu çok üzecektir. Bay Fleming suçunu kabul etmeli ve sessizce hapse girmeli."

Sophie, David'in böyle bir şey yapmaması gerektiğini düşünüyordu ama bu konuşma ona bir fikir verdi.

Evin gölgesini arar gibi bahçeyi geçmeye devam etti, ama içeri girer girmez ev sahibesinden izin alarak Eleanor'un evine döndü ve dükün uşağından kendisi için birkaç acil telgraf mesajı göndermesini istedi.

"SIZE TELGRAF VAR, EFENDİM."

Fortescue, uzun boylu, kırlaşan saçları başının üstündeki ince noktayı örtecek şekilde , elinde ortasında bir zarf olan bir servis tabağıyla eğilmişti. Beyaz eldivenleri ve üst sınıf aksanıyla mükemmel hizmetkârı oynamaktan zevk alıyordu.

David bir sandalyeye uzanmış, burnunu da swede denen bir sebzenin yetiştirilmesiyle ilgili bir kitaba dayamıştı. İnanılmaz derecede teknik bir kitaptı. Her zaman bir çukur kazıldığını, içine tohum atıldığını ve sonbaharda tamamen büyümüş sebzeyi toplamak için uzaklaşıldığını düşünürdü. Ancak toprağın içeriği ve tutarlılık, ortalama yağmur yağışı içinde ve ilçe, ve alan Görünüşe göre bir adam iyi bir rutabagas mahsulü istiyorsa drenaj çok önemliydi.

Fortescue'nun sözleri üzerine David, yerini işletileme zahmetine girmeden kitabı mutlu bir şekilde masanın üzerine itti.

"Bayan Tierney beni çağırtmış ve sonsuz aşkını ilan etmiş," dedi umutla.

Fortescue burnunun ucuyla baktı. "Sanırım mesaj Londra'dan geldi, efendim. Avukatınızdandır."

"Avukatım mı?" David'in neşeli hali buharlaştı. "Avukatım McBride değil mi?"

"Hayır, efendim. Sanırım Bay Basher McBride kendi telgraflarını gönderemeyecek kadar meşgul."

"Yanak. Ama şüphesiz haklısınız. O zaman ya benim duruşmamla ilgili ya da başka bir sıkıcılık." David tepsideki zarfa tiksintiyle baktı. "Oku bana, Kırk. Toprak bileşimi üzerine yaptığım yoğun çalışmalar yüzünden gözlerim kamaştı."

Fortescue tek kelime etmeden tabağı yere bıraktı, yanında taşıdığı gümüş bir bıçakla zarfı yardı, mektubu çıkardı, açtı ve boğazını temizledi.

Fortescue monoton bir ses tonuyla, "Bay Griffin'in tüm saldırı ve cinayete teşebbüs suçlamalarını geri çektiğini bildirmekten memnuniyet duyuyorum," dedi. "Kraliyet, delil yetersizliğini gerekçe göstererek davayı düşürmüştür."

BÖLÜM 15

W hat?" David ayağa kalktı, ağzı açık kalmıştı.

Fortescue, "Hareketleriniz üzerindeki tüm kısıtlamalar kaldırıldı," diye sözlerini tamamladı. "Tebrikler, efendim." Yüz ifadesi değişmedi ama David adamı gözlerindeki rahatlamayı görecektir kadar uzun zamandır tanıyordu.

David kâğıdı Forty'nin elinden kaptı. Mesajı baştan sona okudu; gerçekten de Griffin ve suçlamaları hakkında artık endişelenmesine gerek olmadığını söylüyordu.

"Nasıl?" Sayfaya sordu, sonra başını kaldırdı. "Hayır, nasıl olduğu umurumda değil. Bu her şeyi değiştirir. Çantalarımı topla, Fortescue. Bu gece Londra'ya doğru yola çıkıyoruz."

"Londra mı?" Fortescue'nun kaşları heyecandan hafifçe kalktı. "Oradan daha yeni geldim."

"Pekala, biz geri dönüyoruz. İsveçliler beklemek zorunda kalacak." Fortescue, "onları dikmek için çok erken," dedi.

"Öyle mi?"

Fortescue, David'in kitabın üzerine bıraktığı telgrafi düzgünce katladı ve zarfın içine geri koydu. "Evet, efendim. Kırk derecenin üzerindeki toprakları tercih ediyorlar ve almanağım havalar ısınmadan önce birkaç don daha yaşayacağımızı söylüyor."

David düşüncelerini Sophie'nin güzel gülümsemesinden uzaklaştırdı ve Fortescue'nun mülayim yüzüne odaklandı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Hayatım boyunca mümkün olduğunca çok kitap okudum efendim. Sonunda ilginizin kendi tarlalarınızda ne yetiştiğine kaydığını anladığımda, İngiltere'nin bu bölgesinde yetişen ürünler hakkındaki bilgilerimi tazeledim. Belki onlar hakkında sorularınız vardır diye."

David güldü. "Kırk, sen benim şimdiye kadar karşılaştığım en küstah, en küstah uşaksın."

"Birçok kez böyle söylediniz efendim. Ama şimdiye kadar yanınızda çalıştırdığınız *tek* uşak ben olduğum için, bu karşılaştırma pek mümkün değil."

"Bu benim seni sevdiğimi söyleme şeklim Fortescue. Şimdi şu lanet çantaları hazırlayalım. Kur yapmam gereken bir bayan var. Beni geri çevirecektir, eminim."

Yakında geri döneceğim ve kırık kalbimi gübre ve ürün rotasyonu üzerine araştırmalarla yatıştırmaya çalışacağım."

David kütüphaneden merdivenlere doğru ilerlerken Fortescue, "Evet diyebilir, biliyorsun," dedi. "O zaman ona tarla sürme hakkında her şeyi okuyabilirsin. Seçiminden asla pişman olmayacaktır."

"Ha. Beni zaten Hristiyan âleminin en büyük aptalı olarak görüyor. Üstelik şu anda hâlâ evli ve Roma kalıntılarıyla harap olmuş bir İngiliz'den çok daha fazla ilgileniyor."

"Çok şiirsel, efendim."

"Ben de öyle düşünmüştüm." David merdivenlerin başında nefesini tuttu. "İhtiyacım olan tek şey birkaç küçük çanta. Gelin ve bir hanımefendinin beni ezip geçmesini izleyin." Uzun süredir acı çeken uşağına gülümsedi. "Onu görmek için sabırsızlanıyorum."

Eleanor'un terzisi bir eteği yerine iğnelerken SOPHIE yatak odasında bir tabureye oturmuş, tebeşirle üzerinde küçük işaretler yapıyordu.

Eleanor, Sophie'ye yeni elbiseler diktirmesi için ısrar etmişti, sıkıcı ya da sıradan bir şey olmamasını, Sophie'nin utanacak bir şeyi olmadığını söylemişti. Böylece Sophie kısa bir süre içinde kendini koyu mavi ipek gece elbiseleri, şişe yeşili yürüyüş elbiseleri ve koyu pembe çay elbiseleri içinde buldu.

Eleanor neden Sophie'nin yeni bir balo elbisesine ihtiyacı olduğunu düşünmüştü, bundan emin değildi ama Eleanor, Isabella'nın Grosvenor Meydanı'ndaki evde yapılacak büyük balo için ısrar ettiğini ve Sophie'nin daha önce giydiği bir şeyle görünmek istemediğini uzun uzun anlatmıştı. Kraliçe ve Fransa'nın güneyi bir şekilde konuşmanın içine girmişti ve Sophie göz kırpmaktan başka bir şey yapamadan terzi gelmişti. Sophie şimdi iç çamaşırlarıyla dururken, ipek kumaşlar vücudunu sarmıştı.

Eleanor içeri daldı, mavi gözleri parlıyordu, gülümsemesi genişti. "Bay McBride burada. Sevgili Sinclair. Bertie'ye ve başka küçük çocuklara sahip olduğu için artık çok mutlu. Gözleri daha yumuşak, ama anladığım kadarıyla mahkemede sanık sandalyesinde kıvranan bir suçluyla karşı karşıyayken değil. Seni görmek istiyor, evlilik durumunla ilgili olmalı Ona hemen geleceğini söyledim."

Eleanor'un ani tavırlarına alışkın olduğuna şüphe olmayan terzi, sakince eteği çözmeye başladı. Eleanor terziden bolca özür dileyerek ve Sophie'nin provaya devam etmek için hemen geri döneceğine söz vererek ona yardım etti.

Sophie her gün giydiği eteğini ve gömleğinin belini düzeltti ama parmakları titrediği için Eleanor ve terzi düğmelerini iliklemesine yardım etmek zorunda kaldı. Eleanor kolunu Sophie'nin koluna doladı ve onu dışarı çıkardı, merdivenlerden inerlerken Sophie'nin elini okşadı. Sophie, Bay McBride'la yalnız yüzleşebileceğini açıklamayı düşünmüştü ama sonra vazgeçti. Yanında bir arkadaş tam da ihtiyacı olan şeydi.

Ön salona girdiklerinde Eleanor'un kendisini bırakması için ısrar etmediğine sevinmişti. Yakışıklı, sarışın bir İskoç olan Bay McBride girişte ayağa kalktı ama yalnız değildi. Yanında, zaten ayakta duran David vardı.

Sophie'nin nefesi kesildi. David'in bakışları tamamen onun içindi, mavi-gri gözleri keskin zekâsı ve garip bir endişeyle doluydu.

Eleanor da en az Sophie kadar şaşırılmış bir halde durdu. "David, burada ne işin var? Majordomo seni anons etmedi. Pervazların altından mı girdin?"

David ona başıyla selam verdi. "İyi adamınıza tek kelime etmemesini söyledim. Pusuda beklediğimi bilseydiniz ikinizin de kapıyı karartmayacağından korktum. Kendi durumumla ilgili olarak McBride'ı ziyaret etmek için Londra'ya gitmiştim ve o da sizi ziyarete geldiğini söyledi. Doğal olarak ben de kendimi davet ettim. Haberleri var."

Sinclair ona bir bakış fırlattı. "Muhtemelen bunu sadece benim varlığımdan bile anladılar."

"Söyle ona." David kollarını kavuşturdu ve ayaklarının üzerinde huzursuzca sallanarak geri çekildi.

Sinclair yanındaki masanın üzerinde duran çantayı açtı ve uzunlamasına katlanmış uzun bir belge çıkardı. "Lord Devonport'un Bayan Sophie Tierney ile olan evliliğinin feshine karar verildiğini bildirmekten memnuniyet duyuyorum. Evlilik geçersiz ve yok ilan edilmiştir ve her iki taraf da isterlerse başka biriyle evlenme özgürlüğüne sahiptir."

Sophie'nin çenesi gevşedi ve bildiği bir sonraki şey, bir sandalyede oturduğu, Eleanor ve David'in iki yanında olduğuydu. David bir kadehi Sophie'nin burnuna doğru itti ve Sophie keskin viski kokusunu içine çekti.

"İç şunu," diye tavsiye etti David. "Güven bana. Tek iç."

David bardağı onun için sabitlemek zorunda kaldı ama Sophie itaat etti. Viski ağzını doldurdu ve yutkunmak için kendini zorladı. Sıvı boğazını yakıp kavursa da, fokurdayan midesini yatıştırdı ve nefes almasını, görüşünün açılmasını sağladı.

Sinclair ona sempatiyle baktı. "Bu kadar ani davrandığım için beni bağışlayın, Bayan Tierney. Avukatlar keskin olabiliyor, karım da bana böyle söyler." *Karım* dediğinde yüz ifadesi uzunca bir süre yumuşadı.

"Hiç de değil." Sophie hızlı konuşmaya çalıştı ama sesi nefes nefese ve yanlışı çıkıyordu. "Bilmem gerekiyordu. Ama... emin misiniz? Laurie -daha doğrusu avukatları- bana evliliği feshedemeyeceğini ve benden kurtulmasının tek yolunun boşanma olduğunu söyledi."

Kız elini tuttuğunu fark etmeden önce David'in eli kızın elini sıktı. Sıcak, demir atan David.

"Emin olmasaydım bunu size asla getirmezdim." Sinclair kâğıtları havaya kaldırdı ve dikkatlice masanın üzerine koydu. "Evlilik fiziksel yetersizlik nedeniyle feshedilmiştir."

Sophie gözlerini kırptırdı. "Fiziksel..." Boğazına bir safra kaçtı ve viskiden bir yudum daha içmeyi arzuladı. "Çocuk taşıyamamamı kastediyorsun."

"Hiçbir şekilde-"

David, Sinclair'in nazik cevabını kesti. "Senin açısından değil, aşkım. Lackwit Laurie'nin tarafında. Kanıtlar kocanızın bir varis, bir yedek, bir kız ya da başka bir şey doğurmaktan aciz olduğunu gösteriyor. Bu eylemi tamamlamaktan bile aciz. Askeri her zaman rahat ve yaklaşık olarak... oh, şimdi... birkaç vicdansız gazeteci bu gerçeği dünyaya duyuracak, çok ihtiyatlı ifadeler kullanarak ve iftira ile suçlanmamak için isim vermeden."

Sophie'nin ağzı tekrar açık kaldı. Bir çırpıda kapattı. "Bunu sen yaptın," dedi David'e hızla. "Bütün bunları sen yaptın."

"Ben yaptım." David kızın elini dudaklarına götürdü ve sonra onu serbest bıraktı. "Ben bir canavarım. Kocanı aptal yerine koyduğum ve evliliğinle alay ettiğim için hayatının geri kalanında benden nefret edebilirsin. Ama bunu yine yaparım." Sesi sertleşti. "Önemli olan ondan kurtulmuş olman, hayatını seçmekte özgür olman, hem de hiçbir utanç gölgesi olmadan."

"Fesih hâlâ bir skandal," dedi Sophie, sesi zayıftı.

"Genellikle, evet," diye girdi Eleanor'un canlı ses tonu. "Ama kocanız iktidarsız ilan edildiğine göre, bu dünyanın gözünde sizin dokunulmamış, lekelenmemiş olduğunuz anlamına geliyor. Belki onunla evlenmekle akılsızlık ettiniz ama Lackwit Laurie'yi herkes biliyor. O, cazibesinin arkasında hiçbir şey olmayan bir büyücü. Hem affedileceksiniz hem de lekelenmeyeceksiniz."

"Ama o değil..." Sophie yutkundu ve şaşkın yüzünü Sinclair'e çevirdi. "Laurie değil..."

Sinclair elini kaldırdı. "Hiçbir şey söyleme. Bir daha asla ama asla bu konuda bir şey söylemeyin Bayan Tierney, özellikle de bir hukuk adamına. Kararı kabul edin ve yolunuza devam edin."

Eleanor, "En iyi yol," diye kabul etti.

Sophie ona doğru döndü, şüpheleri keskinleşmişti. ", değil mi? David'in neyin olduğunu biliyordun."

"Elbette." Eleanor sakın görünüyordu. "Benden yardım istedi. Bunun nefis bir plan olduğunu düşündüm ve doğal olarak kabul ettim. El altından yapılan her şeyi açıklamayacağım ama o korkunç adamla evlenmeyi hak etmiyordun ve David'in de dediği gibi, bunu yine yapardım. Gerçi şu anda onun kadar pişman değilim. Her zaman söylediğim gibi, hanımlar beylerden çok daha acımasız olabiliyor."

Hepsi biliyordu. Sophie'nin bakışları birinden diğerine gidip geliyordu: Sinclair şefkatle ama ihtiyatla, Eleanor neşeyle, David acımasızca. David tüm bu durumun Sophie'yi rahatsız edeceğini biliyordu ama kendi payına düşenden pişmanlık duymuyordu.

Bay Fleming bir şekilde bir avukatı, bir sürü avukatı ve bir mahkeme hâkimini, Devonport Kontu'nun yatakta performans gösteremeyeceğine ikna etmişti. Sophie, David'in böyle bir şeyi nasıl kanıtladığını anlayamıyordu, anlamak istediğinden de emin değildi.

Adam ikiyüzlü ve kararlıydı, o kadarını anlıyordu. David bir şekilde Laurie'yi yeterince tehdit etmişti ki Laurie kabul etmiş ve Sophie'yi serbest bırakmıştı.

Sophie ayağa kalktı, kol ve bacakları kaskatı kesilmişti. David ona yardım etmek için kolunu tuttu ama Sophie yeniden güç toplayarak David'den uzaklaştı.

"Size teşekkür ederim efendim," dedi, sesinin düzgün çıkmasına şaşırarak. "Bana büyük bir hizmette bulundunuz."

David'in gözleri acıyla parladı. "Bu benim en derin zevkimdi." Boğazı yutkunmak için hareketlendi. "Mutlu olmayı hak ediyorsun Sophie. Bu şansa sahip olmayı."

Sophie başını salladı. "Ama şimdi ihtiyacım var... Mecburum..."

Söyleyecek başka sözü yoktu. David'e aniden dönüp Eleanor'un istekli hareketini eliyle savuşturarak odadan kaçarken kuru gözleri yanıyordu.

"Kollarıma atılıp beni öpücüklerle boğmayacağını hissediyordum," dedi David umutsuzca.

"Ona biraz zaman verin." Eleanor, Sinclair'ın kendisine uzattığı viskiyi kabul etti, ardından David'e de bir tane verdi. "Her ne kadar hoş karşılanırsa da bu onun için bir şok."

David anlaşılabilir bir yorgunlukla bir sandalyeye çöktü ve Sophie'ye tavsiye ettiği gibi viskisini bir dikişte içti.

Sinclair ona sert bir bakış attı. "Fahişelerin sana iyilik yapmaktan mutlu olduğunu öğrenirse, Fleming, bu onu yatıştırmayabilir."

"Sessiz kalacağım," dedi Eleanor. "Söz veriyorum."

"Hayır." David botlarının derinliklerinden iç çekti. "Ona her şeyi anlatacağım. Eninde sonunda. Her korkunç yalanı ve bunların içindeki parmağımı bilmeyi hak ediyor."

"Anlıyorum." Sinclair yerine oturdu. "Senden tamamen nefret ettiğinden emin olmak istiyorsun."

Eleanor, "Böylece kırık kalbinin içinde yuvarlanıp arkadaşlarının dikkatini dağıtabilirsin," diye araya girdi. "Her zaman şehit olmak zorunda değilsin David. Sophie geldiğinden beri bana kaç kez seni sordu.

-Sonra sorduğunu unutmuş gibi yapar ve tekrar sorar, diyebilirim ki hanımefendi vurulmuş."

"Benim iyimser El'im." David bardağını yeniden doldurmak için sandalyeden kalktı. İçmek için kaldırdı, hayatı boyunca vücudundan geçen viski nehirlerini düşündü ve bardağı büfeye tıkladı. "Onu büyük bir skandaldan kurtarmış olabilirim ama bunu onurlu bir şekilde yapmadım ve o da bunu biliyor. Benim gibi bir adamla rahat edebilir mi? Ben gideceğim, o da Londra'nın gözdesi olacak ve bir yıl içinde şanslı bir beyefendiyle evlenecek. Bir sürü çocuğu olacak ve yaşlanıp mutlu olacak."

Bunu hak etmişti. Peki David neden kendini boşlukta hissediyordu?

"Hayır, bilmiyorsun." Eleanor ayağa kalkmış, ona doğru bakıyordu. "Kaçmayacaksın dostum. Sana sadece *onun* iyiliği için değil, senin iyiliğin için de yardım ettim. Yaralı bir ayı gibi taşraya çekilmene, karşılıksız bir aşk için münzevi olmana izin vereceğim. Tamamen saçmalık. İkinizin de yalnız başınıza kederlenmeniz için bir neden yok. Londra'da kalacaksın ve akşam yemeği baloma katılacaksın, Fortescue'nun seni bağlayıp sürüklemesi gerekse bile. İsteseydim gelirdi."

"Biliyorum," dedi David hüzünle.

Eleanor gözleri parlayarak, "*Neden* artık Bay Griffin'in suçlamalarıyla karşı karşıya olmadığınızı bilmek size yardımcı olabilir," dedi.

Bunu yaptığında ne kadar korkutucu olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Hart'ın bugünlerde neden sessiz bir adam olduğunu açıklıyordu.

"Öyle mi?" David sordu. "Bunun Sophie'nin hayatıyla ne ilgisi olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Lütfen açıkla, Sinclair, iyi bir adam var." Eleanor eteklerini savurarak döndü ve az önce karıştırdığı suların tadını çıkarmak için bir sandalyeye çöktü. Eleanor bu konuda ustaydı.

Sinclair parmaklarını dikleştirdi. "Bugün geldiğinizde açıklamaya hazırdım ama anlaşılan Bayan Tierney'e yaptığım ziyaretle daha çok ilgilendiniz ve beni engellediniz. Size Bay Oliver Griffin'in şu anda Bayan Tierney'nin amcasının Shropshire'daki Roma villasında yaptığı kazıların baş finansörü ve yöneticisi olduğunu söyleyeceğim."

David ona baktı. "Bu ne? Neden Griffin-?"

Sinclair, "Dr. Pierson'ın bu işi layıkıyla yapabilmesi için paraya, hem de çok paraya ihtiyacı olacak," diye araya girdi. "Pierson'ın eski üniversitesinin kendisine sponsor olacağını umduğunu tahmin ediyorum, ancak Roma İngiliz dönemine ait küçük bir villa, sağlam bir mozaik zemine sahip olsa bile, pek ilgi çekmedi. Bay Griffin, kazıların yöneticisi olarak projeyi denetleyecek, bağışçılar bulacak ve muhtemelen bir müze ya da Oxford üniversitesinin ilgisini çekecek. Oldukça varlıklı bir adam olan amcası şimdiden bir miktar fon sözü verdi. Bay Griffin hiç şüphesiz bu proje için tüm övgüleri üzerine alacaktır, ancak ona Dr. Pierson'ın birincil kaşif olarak adlandırılması gerektiğini söyledim. Bay Griffin buna uydu ve ona uzattığım bu havuç için size karşı tüm suçlamalardan vazgeçmeyi kabul etti."

David el yordamıyla bir sandalyenin arkasına geçti ve bacakları tutmadan önce sandalyeye oturmak için hareket etti.

"*Sen* teklif . Pierson'ın kazısını isteyeceğini nereden bildin?

Neden yapsın ki?"

"Bayan Tierney söyledi." Sinclair sakince konuştu ama gri gözleri büyük bir eğlenceyi ele veriyordu. David'in kafasını karıştırmak belli ki onu eğlendiriyordu.

"Bayan Tierney-Sophie-size söylemiştim..."

Eleanor, "Kafasında beyin yokmuş gibi konuşma," diye araya girdi. "Griffin'in arkeolojiyle çok ilgilendiği ve Suffolk'taki bir mezar höyüğünde bulduğu Sakson antikalarını kimse istemeyince büyük hayal kırıklığına uğradığı istihbaratını aldı. Gerçek bir iş yapmaktan çok övölmek ve kutlanmakla ilgilendiğinden şüpheleniyorum ama önemli değil. Sophie araştırma yaptı, Griffin'in başka gömüler de bulduğunu ve birkaç kez amatör olduğu gerekçesiyle reddedildiğini öğrendi. Doktor'a sordu.

Pierson, Griffin'in kazıya katılmasına izin vermeyi düşünüp düşünmeyeceğini sordu - tabii yanında bir yığın para getirirse - ve Dr. Pierson çok memnun oldu. Sophie daha sonra Sinclair'den Griffin'le temasa geçmesini ve bu takası teklif etmesini istedi."

Sinclair sinir bozucu bir sakinlikle başını salladı. "Bay Griffin, kendisine yumruk attığı için bir adamı yargılamaktan çok bir kazıyı yönetmekle ilgilendiğini kanıtladı."

David'in dudakları uyuşmuştu. "Bunu biliyordun," dedi Eleanor'a. "Taşrada *kök sebzeleri* okuyarak çürüyordum ve sen bana cezamın kaldırılacağını söyleyemedin mi?"

Eleanor en ufak bir pişmanlık duymuş gibi görünmüyordu. "Sinclair ve ben, o sana bunu bir oldu bitti olarak sunana kadar hiçbir şey bilmemenin en iyisi olacağına karar verdik. Eğer Griffin son anda bizi reddetseydi, yıkılırdın ve belki de aptalca bir adım atardın -ülkeyi terk ederdin ya da Griffin'i gerçekten vururdun, ya da buna benzer bir şey."

"Şiddet yanlısı bir adam olmadığımı biliyorsun," dedi David küstahça. "Çok sarhoş olmadığım sürece, ki uzun zamandır olmamıştım. O zamandan beri-"

Pierson'ın kahvaltı masasında başını kaldırıp Sophie'nin olağanüstü yeşil gözlerinin kendisini merakla incelediğini gördüğünden beri.

"Sophie." Bu isim onun duygularını yatıştırmıştı. Kendi sıkıntılarının hiç geçmeyeceğinden emin olduğu zamanlarda bile onun sıkıntılarını hafifletmenin bir yolunu bulmuştu.

David ayağa fırladı, enerjisi geri gelmişti. "Ona gitmeliyim." Kapıya doğru koştu ama Eleanor'karşısında buldu.

"Henüz değil." Eleanor onun koluna sert bir el koydu. "Değişen durumunu sindirmesi için ona zaman ver. Ne kadar mutsuz olursa olsun evli bir kadıken bir bekâr bir kadına dönüşemez. Dengesini bulması gerekiyor. Üç gece sonra vereceğim akşam yemeği balosuna kadar onu yalnız bırakın. Dediğim gibi, en güzel kıyafetlerinizi giymiş olarak gelmenizi bekliyorum."

David bir zamanlar kalbini kırmış olan kadına baktı. Kırmış, üzerinde tepinmiş ve sonra elini uzatıp arkadaş olmak istemişti. Zorlu bir kadındı ve iyi bir kadındı. Hart Mackenzie şanslı bir adamdı ama Eleanor ona aitti. David'e hiç ait olmamıştı. İyi ki yıllar önce bu kadar mantıklı davranmıştı.

"Tanrı seni korusun, El." David'in uyuşukluğunun son kırıntıları da yok oldu. Eleanor'un ellerini tuttu ve yanağından öptü. "Bana karşı çok iyisin. Ne emredersen yapacağım." Sırıttı. "Aynı zamanda korkunçsun. Hart'ın solgun görünmesine şaşmamalı." Yanağına ikinci kez bir öpücük kondurdu ve yarım ağızla savurduğu yumruktan kaçınarak etrafından dolandı. "Elveda dostlarım."

Kapıda döndü ve ona ve her şey boyunca yanında duran uzun boylu, sessiz avukat Sinclair'e gösterişli bir selam verdi. "Ve teşekkür ederim. Ben çok sevilen bir adamım."

Bununla birlikte, kafası planlarla dolu, kalbi hafif bir şekilde onlardan ayrıldı.

BÖLÜM 16

Sophie daha önce hiç böyle bir elbise giymemişti. Dalgalı pembe ve yeşil ipekten yapılmış olan bu elbise, dar bir bedenden, arkada kumaş güllerden bir düğümle toplanmış, dökümlü bir eteğe doğru uzanıyordu. Elbisenin bedeni alıştığından biraz daha aşağıdan kesilmişti ve beli çok dardı, kolları ise tüllü ipekten fısıltılar çıkarıyordu. Yıkanmış ve taranmış saçları, birkaçı omuzlarına dökülen harika bukleler halinde başında toplanmıştı. Sade bir inci gerdanlık kostümü tamamlıyordu. Mackenzie hanımlarının modayla ilgili her konuda danıştıkları Isabella, gerdanlığın yeterli olduğunu söylemişti.

Sophie kabul etti. Evliliğinin feshedildiği haberi çoktan Kasaba'ya yayılmıştı ve balo salonunda dolaşırken insanlar ona bakıyordu. Tüm dikkatler üzerindeyken şık görünmek her zaman en iyisiydi.

Birçok gece ona "Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

Sophie'nin hiçbir fikri yoktu. Sadece nefes almak yeterliydi.

Gizlenmek için değil ama her gece aynı insanlarla aynı toplantıları yapmaktan biraz daha ilginç bir şeyler yapmak için Shropshire'daki amcasının yanına dönmeye karar verdi.

İptalinden sorumlu olan adama gelince.

Onu görmemişti. David, Sinclair'in ona kâğıtları getirdiği günden beri ortalıkta yoktu ve Eleanor ona Sophie'yi rahat bırakmasını söylediğini açıkça ifade etmişti.

Sophie, sert dudaklarında zarif bir gülümsemeyle kalabalığın arasında süzülürken, "Akıllıca," diye düşündü. Bakışlar ve bazen pervasızca yapılan işaretler onu rahatsız etse de başını dik tuttu.

Aradan geçen günlerde David eve dönseydi, kendini büyük bir aptal durumuna düşüreceğinden şüpheleniyordu. Kollarını ona atar ve onu öpücüklere boğar, sonra geri çekilir ve ona bağırırdı. Ve sonra daha fazla öpmek için ona koşardı.

Bundan daha fazlasını istiyordu - eğer David ortaya çıksaydı, kıyafetlerini vücudundan ayırabilirdi. Ona dokunmak, tenini öpmek istiyordu...

Ona bağırarak daha iyiydi. Onu kurtarmış ve aynı zamanda bir hayranlık, acıma ve eğlence nesnesi haline getirmişti. Son birkaç gündür Eleanor'la yaptığı gezintiler sırasında *Limp-Prick Laurie*'nin fısıltılarını duymuştu,

aynı fısıldaşanların sempatik bakışlarını gördü. Laurie'nin ani bir kararla Kıta'ya gittiği söyleniyordu. Evlenmek istediği dul kadın aniden ilgisini başka birine yöneltmişti.

Sophie'nin -hiç kimsenin onunla sohbet edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde- geçtiği balo salonu doluydu. Eleanor bu gece kibar dünyanın çoğunu davet etmiş ve Sophie'yi onlara Bayan Tierney olarak takdim etmişti.

Mackenzie kardeşler, resmi İskoç etekleri giymiş uzun boylu İskoçlar, konukların arasına karıştı. Eleanor, Hart'ın önemli bir adam olduğunu ve *herkesin onun şarkılarıyla dans etmesini* sağladığını mırıldanırken, Eleanor ona açık bir sevgiyle bakıyordu.

İçlerinde en uzun boylu olan Cameron, büyülenmiş bir gruba atlar hakkında hararetle bir şekilde konuştu. Ainsley onun yanında durmuş, kocasına olan sevgisi her halinden belli olan konuşmaya katkıda bulunuyordu.

Mac Mackenzie arkadaşlarıyla birlikte yüksek sesle gülüyordu, cazibesi her halinden belliydi. Yanında oturan Isabella gibi o da limonata içti. Canlı ve sevimli bir çifttiler ve etraflarındaki herkesi ısıtıyorlardı.

Genç ve coşkulu Daniel Mackenzie, karısını görünür bir gururla gezdiriyordu. Violet, Sophie'nin çoktan arkadaş olduğu güzel bir kadındı. Bebek kızları Fleur, küçük ve tatlıydı.

Sophie, aile dışındakilerin deli olarak gördüğü ağabeyi Ian Mackenzie ile çok kısa bir süre önce tanışmıştı. Ian, yanında Beth'le kalabalığın içinde yürürken Sophie'ye deli gibi görünmüyordu, ikisi de sakin ve sessizdi. Doğru, Ian kardeşleri gibi canlı bir sohbele dalmazdı ama insanlarla konuşurdu, genellikle onları bir süre dinledikten sonra yerinde bir gözlemlerle araya girerdi.

McBride kardeşlerden üçü de gelmişti; dördüncüsü Stephen, alayı ve karısıyla birlikte Afrika'daydı. Ailenin reisi ve anası olan, diğerlerinden daha yaşlı Patrick ve Rona iyi vakit geçiriyorlardı. Ainsley ona genç McBride'ları onların yetiştirdiğini söylemişti. Sinclair, Bertie adında neşeli yüzlü bir kadın olan karısını da getirmişti. Sophie onun hayata Doğu Yakası'nda bir bataklıkta başladığını biliyordu, ama Sophie'ye arkalarından göz kırpsa bile, buradaki herhangi bir hanımefendi kadar şık ve kibardı.

Elliot McBride daha sessizdi ama yıkıcı derecede yakışıklıydı. Birden fazla kadın ona doğru baktı, ama karısı Juliana, onun yanında, bakışlarını üzerinde tutan tek kadındı.

Sophie, Mackenzie'leri ve arkadaşlarını izleyerek tedirginliğini yatıştırmaya çalıştı.

Eleanor'un misafirlerini küçümsüyor.

Ta ki odanın sonundaki bir grup insan ayrılana ve David'in bahçeye açılan uzun bir pencerenin yanında durduğunu görene kadar.

Pencere gecenin soğuşuna karşı kapalıydı, camları avizeleri ve siyah frak ceketli, İskoç eteği giymiş geniş omuzlu adamı yansıtıyordu. Doğruca Sophie'ye baktı.

Sophie, David'in sert vücudunu ve İskoç eteğinin kalçalarını sarışını seyrederken kalbi hızla çarpıyordu. David'i daha önce hiç İskoç kıyafeti içinde görmemişti ve ona çok yakıştığına karar verdi.

Dans pistine doğru ilerleyen bir çift neredeyse ona çarpıyordu ve Sophie özür dileyerek kenara çekildi. Artık bir taş olamayacağını anladı ve saten kaygan ayaklarını pencereye doğru zorladı. Aradaki mesafe aslında sadece bir düzine metreydi ama kilometrelerce gibi geliyordu.

David onun gelişini izledi, yanına gitmek için hiçbir girişimde bulunmadı. David'in onu nasıl karşılayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu; ona haber göndermediği için kızgın mıydı? Yoksa ayrı geçirdikleri zamana kayıtsız mı kalacaktı?

Ondan bir kol boyu uzakta durduğunda "İyi akşamlar," demeyi başardı. Herhangi bir tanıdığına da böyle diyebilirdi.

"İyi akşamlar." David mavi-gri bakışlarını kızın üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdirerek kanının yanmasına neden oldu. "Güzel bir elbise."

"Isabella seçti. Görünüyorsun..." Sophie bocaladı, gerçek kelimelerini ısırarak söyledi. *Nefis, baştan çıkarıcı, arzulanan.*

David kollarını iki yana açarak hınzır gülümsemesine geri döndü. "Hart, İskoç kuzenlerinin güç gösterisinde ısrar ediyor. Büyük büyük teyzem Donnag bir Kilmorgan Dükü ile evlenmiş olabilir ama onun erkek kardeşi, benim doğrudan atam, bir İngiliz kadınla evlendi. Hart bu yüzden beni zor affediyor ama arada bir İskoç eteğimi çıkarırsam beni rahat bırakıyor."

Sophie gergin bir gülümsemeyi gizledi. "Seni çok seviyor."

David, dinleyicilerini esir olan iri yarı Mackenzie'ye baktı. "Belki de. Başka bir şey olmasa bile ona sadık kaldım."

"Hepsi sana çok düşkün." Sophie'nin konuşması yapmacıktı, kelimeleri kibardı, sanki hiç tanımadığı bir adamla konuşuyormuş gibiydi. "Bir süredir bu evde yaşıyorum ve adınız sık sık geçiyor."

David'in gözleri çakmak çakmak oldu. "Bu endişe verici."

"Hiç de değil. Hanımlar sizden övgüyle bahsediyor. Beyefendiler de öyle." "Daha da endişe verici. Acaba onlar için ne yapmamı istiyorlar?"

Sophie'nin neşesi kabardı ve içindeki gerginliğin bir kısmını eritti. "Her zaman kendinle alay etmek zorunda mısın?"

"Kendimle alay etmek, başkalarının alaylarına katlanmayı kolaylaştırır." Kadın yumuşadı. "Sen iyi bir adamsın David Fleming."

Sophie'nin yüzünü incelerken huzursuzluğu yatıştı. Sophie'nin arkasındaki oda soluklaşıyor, müzik ve konuşmalar kesiliyor gibiydi.

"Buna gerçekten inanırsan hayatım yaşamaya değer olacak," dedi. "Lanet olsun Sophie, sana gelmek, seni görmek, iyi olduğundan emin olmak istedim..."

"Eleanor bana seni uzak tuttuğunu söyledi." Sophie kendini durduramayarak ona yaklaştı. "Ben de seni görmek istedim. Sana teşekkür etmek için..."

"Hayır." David ellerini kaldırdı, sesi . "Teşekkürünü ya da minnettarlığını istemiyorum. Senden istediğim bu değil." Gözlerini kısa bir süreliğine kapadı ve sonra kendini salladı. "Griffin'i savuşturduğun için *sana* teşekkür etmem gerekiyordu. Bunu nasıl başardın bilmiyorum ama en az benim kadar sinsi olduğunu öğrenmek hoşuma gitti."

Sophie omuz silkti, kollarının tülleri omuzlarına sürtünüyordu. "Soru sormama neden olan ilginç bir konuşmaya kulak misafiri oldum, hepsi bu. Bay Griffin'in hayatta sizden intikam almaktan daha çok istediği tek şeyi bulduğuma sevindim."

"Kesinlikle." David'in yılan gibi sırtışı geri döndü. "Yaptığım sihri nasıl yaptığımı sanıyorsun? Eğer seni kanatlarımın altına alıp sana öğretebilseydim - ah, ne büyük bir yıkım yaratabilirdik!"

Sophie gülmesini engelleyemedi. "İngiltere'nin enine boyuna korkardık."

"İskoçya da. Çok hoş olurdu." David'in eğlencesi azaldı. "Ama o elbisenin içinde bana bu kadar yakın dururken sadece bir arkadaşmışsın gibi davranmak çok zor."

"Nerede durmalıyım? Ve hangi elbiseyle?" Alay etmeyi bıraktı. "Sana arkadaşım demekten gurur duyuyorum David."

"Beni ilk gördüğünde öyle değildin, bir adamın enkazı gibiydin. Beni bu durumdan kurtardığın için sana teşekkür ederim."

Ellerine uzandığını fark etmeden önce elleri onun . "Ben de bir enkaz gibiydim," dedi. "Dünyadan saklanıyordum."

"Seninle saklanmak hayatımın en güzel zamanıydı," dedi David hararetle. "Sensiz bir dünyada olmaktan çok çok daha iyiydi."

Sophie onun ellerini sıktı. "Katılıyorum."

Arkalarından yükselen müzik, Sophie'ye Eleanor'un balo salonunda bulunduklarını ve sosyeteye yeniden tanıtılmak için orada olduğunu hatırlattı. Sophie yarı dönmüş, kalabalığa katılmalarını önermeye hazırlanırken, David onu geri çekti.

"Benimle gel," dedi alçak bir sesle.

Sophie, David'i takip etmek için baloyu terk etmekten hiç çekinmedi. David onu, dar bir koridora açılan kapıyı gizleyen bir paravanın etrafından dola tırdı. David onu bu koridordan geçirdikten sonra iki kat ıssız arka kata çıkardı ve üst salona açılan başka bir kapıyı açtı.

Sophie'nin yatak odası yakınlardaydı ama David onu evin daha önce ziyaret etmediği bir bölümüne ve iyi d  enmi  bir yatak odasına götürdü. Yatak odası Sophie'nin oturduğu odanın ihti amına sahip değildi ama dört direkli yatağı, minderli sandalyeleri, derin halısı ve  tırtıdayan ateşiyle rahattı.

"Burası kimin odası?" Sophie  a kınlıkla sordu. "Ve burayı işgal etmeli miyiz?"

"O benim, sevgili bayan. Uzun zaman önce, Hart ve ben bu evde birçok gece geçirip dünyayı ele geçirmeyi planlarken benim için ayrılmıştı." David nostalji içinde etrafına baktı. "Neyse ki dünya için başarılı olamadık."

"Ateşi senin için yakıyorlar mı?" Sophie tedirgin bir şekilde ona doğru yürüdü. "Burada kalmayaca ınıza göre, çok d   ncelisiniz."

"Geceyi burada ge irebilece imi majordomo'ya bildirdim. Hart'ın toplantılarında k kreterek sarhoş olmama ve yatağa taşınmak zorunda kalmama alı kın."

Sophie ona yukarıdan a a ıya bakıyormu  gibi yaptı. "Nispeten ayık görünüyorsun."

" yleyim. Ta  gibi soğuk. Sana viskiyle gelmek istemezdim. Bunu zaten yaptım ve beni k   msedi inizi gördüm."

Sophie kızardı. " ok kabaydım." David'in amcasının masasında değişken gözleriyle kendisine baktığını ve kalbinin sıkı tı ını hatırladı.  a kınlı ını gizlemek için a zından ka ırmı tı.

"Zekiymi sin," dedi David. "Sarho  bir serseriydim. Öyle olmasaydım o gece ba ımı büyük bir beladan kurtarabilirdim. Ama o zaman seninle tanışmayabilirdim."

Ate in yanına yakla tı ında ona katıldı, ellerini tuttu ve onu kendine çekti, sıcaklığı alevlerin sıcaklığıyla yarı ıyordu.

David'in gülümsemesi kaybolmuş, ona bakarken yüzündeki çizgiler derinleşmişti. Ateş ışığı siyah saçlarına dokunuyor ve sert bakışlı gözlerini yumuşatıyordu.

Sophie parmak uçlarında yükselip onun ağzının kenarını öptü.

David boğazından sert bir ses çıkardı. Ellerini bırakıp yüzünü kavradı ve şiddetli bir öpücük için onu kendine doğru çekti. Ağzı onunkinin üzerinde hareket etti, sıcaktı, ihtiyaç duyuyordu ve Sophie de onu aynı açlıkla öptü.

David gözlerini kaçırdı. "Senden uzak kalmak cehennem gibiydi, ama kendimi senden daha fazla uzak tutamam. Eğer benden kaçmak istiyorsan..." Geri adım attı, hareketi sertti. "Size engel olmayacağım. Kapı kilitli değil, yol açık. Gidin ve erdeminizi David Fleming gibilerden kurtarın."

Sophie uzun bir süre onu inceledi. David sertçe nefes alıyor, göğsü hızla yükseliyor, gözlerindeki acıyı Sophie kendi kalbinde hissediyordu.

Ondan uzaklaştı ve odayı geçti. Anahtarı sessizce kilide sokmadan önce David'in neredeyse bir iniltiye dönüşen teslimiyet iç çekişini duydu.

"Sophie." Sophie'ye öyle bir acıyla bakıyordu ki, Sophie'ye batıyordu ama acısının ardındaki umut daha da acı vericiydi.

Sophie ona doğru gitti. Ellerini adamın ceketinin yakalarına doladı, onu kendine doğru çekti ve dudaklarından sertçe öptü.

BÖLÜM 17

David'in dünyası değişti. Sophie Tierney kollarındaydı, hafif parfümünün kokusu içini dolduruyordu. Elbisesi kollarını ve sırtını açıkta bırakıyordu, teni nasırlı ellerinin altında pürüzsüzdü.

Kadının ağzı sıcak bir yerdi, sanki ışık adamın içine giriyor ve karanlık kalbini özgür bırakıyordu. Onu daha yakına çekti, vücudu istekle sertleşti, onun zevkini içti.

Kapıdan dönerkenki ifadesi onu paramparça etmişti. Onları içeri kilitlemiş, kendi isteğiyle ona gelmiş, ona kendini hediye etmişti.

Kutsal olan her şeye şükürler olsun ki David, majordomoyu ateş yaktırmaya ikna etmişti. Birbirlerini ararlarken ateş onları ısıtıyor, titreyen ışık Sophie'nin siyah saçlarını parlak bir ipeğe dönüştürüyordu.

David ellerini kadının sırtında gezdirerek korsesini yerinde tutan kancaları buldu. Öpüşmeye devam ederken onları birbirinden ayırdı, her an kızın ondan uzaklaşıp kaçmasını bekliyordu. Kapıya giden yolu açık bırakmıştı.

Sophie öpüşmeyi kesti ama kaçmak için bir hamle yapmadı. Sabırsızlıkla paltosunu kollarından aşağı itti, aynı zamanda korsajı buruşuk bir ipekle yıkandı.

Paltosunu yere bırakırken David'in kalbi hızlandı. Korsenin altında Sophie'nin korsesi vardı, korsenin nefesinin altına sığacak kadar küçük bir korse.

Korseyi maharetli parmaklarıyla gevşeterek bağcıklarını kolaylıkla çıkardı. Korsenin altında kombinasyonları, onun altında da serbest göğüsleri vardı.

David eteğinin düğmelerini açarken, Sophie de yeleğinin düğmelerini çözdü. Elbise çok güzeldi -yapımında usta bir dokunuş olduğunu fark etmişti- ama altındaki Sophie daha da güzeldi.

Enfes etekleri ve kombinezonları itip Sophie'yi ayaklarının dibinde biriken eteklerden kaldırırken, onun sıcaklığı ateşi alevlendirdi. Sophie, David'in gömleğinin düğmelerini çekiştirirken, David kollarını Sophie'nin etrafında kavuşturarak onun coşkusuna güldü.

Hayal ettiği kadar yumuşak ve uysaldı, artık aralarında kombinasyonları ve çoraplarından başka bir şey yoktu. David'in gömleği onun altında açıldı.

acil parmaklar ve onun dokunuşu çıplak tenine indiğinde bir iniltiyi durduramadı.

"Aşkım." Sophie'nin boynunu öptü, sonra diliyle boynunun kıvrımlarında gezindi. "Sophie, seni çok uzun zamandır istiyordum."

"Son derece uygunsuz," diye mırıldandı.

"Sanırım beni umursamadığımı anlayacak kadar iyi tanıyorsun."

Bakışları arsızdı. "Demek istediğim, *seni* bu kadar çok istemem çok uygunsuz. Hem de amcamın papaz evinde. Seni öpmek ve sana dokunmak istedim..."

"Dur." David'in ihtiyacı iyice alevlendi. "Beni öldüreceksin."

"Sana asla zarar vermem." Sophie'nin sesi yumuşadı. "Ama sanırım ikimizin de biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı."

"Kötü olmana bayılıyorum." David onu daha yakına çekti. "Asla benim kadar kötü değilsin ama istersen sana öğretebilirim."

Sophie onun yüzüne dokundu. "Bu hoşuma *giderdi*." "Cehennem."

Tüm alaylar bir kenara bırakıldı. David Sophie'yi kollarına aldı ve yatağa taşıdı. Sophie ona yardım ederken gülerek iç çamaşırlarını kısa sürede çıkardı.

Etekliğin hoşuna giden bir yanı vardı; kemerini açıp çabucak çözebilirdi, hantal pantolonlara takılıp tökezlemesine gerek yoktu. Ekose kumaşlar açıldı, gevşedi ve düştü.

Sophie'yi İskoç atalarıyla çevreleyen ekoseyi yatağın üzerine serdi ve altında giydiği çekmeceleri çıkardı; David için geleneksel çıplaklık yoktu.

Bir an durup onu inceledi; dolgun göğüsleri, korseler yüzünden biraz daralmış beli, dolgun kalçaları, her zaman eteklerle gizlenmiş güzel bacakları. Bu bacakları zaman zaman Dr. Pierson'ın kazı alanında dolaşırken görmüştü, kısa baldır parıltıları ve bir keresinde mozağin bulunduğu delikten çıkmasına yardım ettiğinde çok baştan çıkarıcı bir uyluk ipucu. Onu ateşlendirmeye, nefessiz bırakmaya ve günlerce uykusuz bırakmaya yetmişti.

Şimdi buradaydı, onun yatağındaydı. David bu odayı yıllardır kullanmamıştı; Sophie'yle birlikte yeni bir adam olarak bu eve ve odaya yeniden girmesi uygundu.

Bir sonraki anda yatakta onun yanındaydı, vücudu onun dokunuşuyla ipeksi bir hal almıştı. Gömleği hâlâ kollarından sarkıyordu ama omuz silkme zahmetine katlanamadı.

"Amcan ellerimi mahvetti," dedi David, bir elini karnına doğru uzatarak. Eldivenlerine rağmen derisi pürüzlü bir hal almış, avuç içleri çalışmaktan sertleşmişti. "Beni bir bahçe işçisi gibi kazmaya zorluyor."

Sophie onun elini ve öptü. "Bence bu mükemmel."

"Senin nezaketin." David parmak uçlarıyla onun dudaklarını okşadı. "Sen bende nazik olma isteği uyandırıyorsun."

"Hmm, bunun bir iltifat olduğundan emin değilim. Çok ama çok kötü olmak istememe neden oluyorsun."

Gülümsemesi onu çözdü. "Sanırım aldırmamalıyım."

Sophie'nin cevabı, gözlerindeki sıcaklıkla birleşince David'in düşünceleri kötü yerlere gitti. Sophie'nin göğsünü avuçladı, avucunun içindeki ağırlığını sevdi, sonra elini bacaklarının birleştiği yere doğru uzattı.

Onun için hazırdı, sıvı sıcaklığı. David onun üzerinde kaydı, kendini konumlandırırken onu öptü.

Kadın onu içeri buyur etti. David gözlerini kapadı ve Sophie'nin içine girerken hayatında ilk kez kendini tamamlamış hissetti. Sophie onu çevreledi, sarıldı ve David zevk ve aşkın ateşini hissetti.

SOPHIE, David onun derinliklerine girerken haykırmak istedi. Bu yeniydi, bir farkındalık, bir özlem, daha önce hiç deneyimlemediği bir *ihtiyaç*.

Bir erkekle ilk kez birlikte olmuyordu ama yine de kendini ham, istekli ve tutkulu hissediyordu. David sertçe içine kaydı ama canı yanmıyordu, vücudu onu istiyordu. Bu onun David'iydi, günahkâr olduğu kadar nazik bir adamdı. Ona dokundu, onu öptü ve gözlerini kapatıp inlemeden önce ona gülümsedi.

Sophie'nin cevap niteliğindeki iniltisi onunkine karıştı. Adam ona çok iyi bakıyordu, yine de geri çekilmiyor, güçlü hamleler yapıyordu. Sophie, David'in onu sevdiği gibi gerçekten onunla olduğunu ve onun olmak istediği yerde bulunduğunu biliyordu. David sert bir elle saçlarını geriye attı, dudaklarını öptü, tenini okşadı, endişelenmeden gözlerinin içine baktı.

"Benim güzel leydim." Sözleri sessiz bir arzuyla doluydu. "Bunun nasıl hissettireceğini bilseydim, senden asla uzak duramazdım."

Sophie ona esprili sözlerle cevap vermek, onun için ne ifade ettiğini söylemek istedi. Sadece ona dokunabilir, adını fısıldayabilirdi.

David aldırıyor gibiydi. Her biri ateş gibi olan hamlelerini hızlandırdı. Sophie ona sarıldı, omuzlarını baştan çıkarıcı bir şekilde açıkta bırakan gömleği çılgına dönmüştü. Kıvrımlar ekosenin üzerine düştü, ince çimen ve yün ikisini de sarmaladı.

David'in teni sert kasların üzerinde pürüzsüzdü. Onun kalbinin hızla attığını, nefesini teninde hissetti, öpücüklerini hissetti. En çok da içinde olduğunu, onu açtığını, yaydığını, onu yeniden yarattığını hissetti.

Vahşilik vücudunu sardı ve ateş ışığında cınlayan sesini duydu. Boğazından sözsüz çığlıklar döküldü, karanlık, sıcak bir vahşet onu ezici bir kısılcacın içine aldı.

David uyandırdı, özgür bıraktı. David'in karşılık verdi, David onun adını inlerken sesi kadife gibi gürlüyordu.

Seni seviyorum! Sophie sessizce bağırdı. Yüksek sesle de söylemiş olabilirdi, emin değildi.

Vahşilik onu bir his kasırgasıyla uzaklara götürdü, sonra çok, çok yavaşça geri çekildi.

Uzun bir süre sonra dünya dönmeyi bıraktı ve David'in kollarında güvende, yumuşak bir yatakta yattığını fark etti. David onun dudaklarını, yüzünü öpüyor, ısıyor, fısıldıyor, seviyordu.

"Sophie'm." Kulağının kabuğunu yaladı. "Aşkım. Leydim." Sophie sadece onun yüzünü kavrayabilir, dudaklarını öpebilir ve onu sevebilirdi.

SOPHIE ŞAFAK IŞIĞINA UYANDI. Pencereden süzülen ışık, çarşaf ve ekoseden oluşan bir karmaşa içinde yanındaki David'i aydınlatıyordu. Sophie, David'in onu üçüncü kez alıkoyuşunun etkisinden kurtulamamışken, David geceleyin onları örtmüş olmalıydı.

Laurie onu hiçbir zaman David gibi hayata döndürmemiş, sınırsız bir çılgınlığa sürüklememişti. Gece David'le birlikte söylediği ve yaptığı şeyleri düşününce yüzü kızardı.

Aleti ağır bir şekilde kadının kalçasına dayanmış, uyarılmaktan sertleşmişti. Güzel bir rüya görüyor olmalıydı.

David onun bakışlarını hissetmiş gibi gözlerini açtı. Gülümsedi, yüzünde rahatlama. "Aşkım. İşte buradasın."

"Evin içinde tek başıma zor koşardım." Sophie parmaklarını onun kolunda gezdirdi, onun gücünün tadını çıkarıyordu. "Hem zaten ben uyuyordum."

David gri-mavi gözleriyle sessizce ona baktı. "Bunun bir rüya olmasından ."

"Aksine, bence rüyaların oldukça azgındı." Sophie elinin onun sertliğine kaymasına izin verdi ve David'in gülümsemesi günahkâr bir hal aldı.

"Oh, öyleydiler. Size onlardan bahsetmemi ister misiniz?" "Evet dersem beni çok kötü mü bulursunuz?"

"Senin harika olduğunu düşüneceğim."

"O zaman evet." Sophie sıktı ve David bir inilti çıkardı.

"Sanırım bunun yerine sana göstereceğim." David onu yatağa yuvarlarken homurdandı, bacaklarını ayırdı ve bir kez daha içine kaydı.

Sophie güldü ve mutlulukla boyun eğdi.

Bir dahaki sefere uyandığında, daha fazla saat geçmişti ve David gitmişti.

Sophie hızla doğruldu. Kendisi için bir sabahlık bırakıldığını görünce utancından yüzü kızardı, ayrıca kendi gömlek ve eteklerinden biri, çorapları ve mantıklı ayakkabıları da vardı, kendi başına giymesi kolay şeylerdi. Eleanor getirmiş olmalıydı.

Ekose kumaş hâlâ yatağın üzerinde duruyordu ve Sophie bir an için onu kendine sararak, yünün teninde yarattığı hissin ve David'in sıcaklığının tadını çıkardı.

Kendini yataktan çıkmaya ikna ettikten sonra, David'in dönüp düğmelerini iliklemeyi teklif edeceğini, ona aşağıya eşlik edeceğini, hatta sadece güneydin diyeceğini umarak aceleyle giyindi. David hiç görünmedi.

Sophie'nin saçları karmakarışık ama sihirli bir şekilde ortaya çıkan saç fırçasıyla çözmeyi ve basit bir örgü haline getirmeyi başardı. Eleanor, Sophie'nin en azından örgüyü bir düğüm haline getirip yerine sabitleyebilmesi için düşünceli bir şekilde bir kurdele ve birkaç iğne tedarik etmişti.

Eleanor'un bazen sefahat dolu bir geceden sonra çabucak giyinmek zorunda kaldığını ve bu yüzden Sophie'nin tam olarak neye ihtiyacı olacağını bilip bilmediğini merak etti. Dük ve düşesin, kimsenin onları izlemediğini düşündüklerinde birbirlerine bakışları, durumun böyle olduğunu gösteriyordu.

Eleanor kahvaltı salonuna girdiğinde Sophie'ye geniş bir gülümseme gönderdi. Hart oradaydı ve bir gazeteye dalmıştı. İki oğlu da iştahla yemek yiyor ve sadece azıcık tartışıyorlardı; kardeşçe sohbet etmek yerine yemek tıkmakla meşguldüler.

Hart, her sabah yaptığı gibi Sophie'ye hoş geldin anlamında bir baş selamı verdikten sonra gazetesine döndü. Çocuklar bağırarak selam verdiler ve genç Alec ayağa kalkarak Sophie'ye bir sandalye tuttu.

Ian ve Beth Mackenzie geceyi kahvaltı masasında geçirmişlerdi ve Ian, Hart'ın yanında kitap okuyordu. Beth'in selamında Eleanor'un bilmiş gülümsemesi Sophie'yi rahatsız etmişti. Ian başını kaldırmadan okumaya devam etti ama Sophie onun hiçbir şekilde kaba olmaya çalışmadığını biliyordu.

David'den hiç iz yoktu.

"Bay Fleming bu sabah Shropshire'a doğru yola çıktı," dedi Eleanor, sakın sakın ekmeğine yağ sürerken. "Amcan ona bir telgraf göndermiş."

"Ah." Sophie uşağın getirdiği kahveyi kabul etti ve genç Malcolm ona tost getirdi. "Teşekkür ederim," dedi ikisine de.

"Dr. Pierson size de bir telgraf gönderdi." Eleanor cebinden küçük bir zarf çıkardı. "Aynı telgraftı, çünkü amcan şüphesiz birbirinin aynısı iki telgraf göndererek masraftan kurtulmak istemişti. İkinizi aynı yerde bulacağına inanıyor gibi görünüyor."

Sophie'nin yüzü kızardı ve Eleanor'un gözleri kâğıdı uzatırken iyi bir mizahla parladı.

Sophie mektubu açtı ve içindekileri taradı. Lucas Amca gerçekten de ekonomik davranmıştı: *İnanılmaz gelişmeler. Gelmelisiniz. L.P.*

Tedirginliği artmıştı - Amca telgraf mesajlarını sebepsiz yere dağıtmazdı. "O halde gitmeliyim," dedi yarı ayağa kalkarak.

Eleanor, "Kahvaltıdan sonra," diye önerdi. "David onu sakinleştirmeye gitti bile. Saat onda tren var."

"David -yani Bay Fleming- saat ona kadar bekleyemez miydi?" Sophie yerine oturdu ve bıçağı her köşesinde gezdirerek tostunun üzerine dikkatle tereyağı sürdü.

"Artık ona David deseniz daha iyi olmaz mı?" Eleanor sinir bozucu bir samimiyetle sordu. "Senden önce gitmeye karar verdi ve ben de ona katıldım. Telaşlanmayın. Her şey yoluna girecek."

Eleanor'un yanındaki Beth başıyla onayladı.

Hart belli ki konuşmayı dinliyordu -gözleri sayfaya sabitlenmişti- ve şimdi gazeteyi indirip altın bakışlarıyla Sophie'yi kıstırdı. "David benim en yakın arkadaşım. Ne kadar inkâr ediyormuş gibi yapsa da mutluluğa ihtiyacı var." Yüz ifadesi yumuşadı. "Bunu ona verdiğin için sana minnettarım."

Sophie tostunu tatmadan yere bıraktı. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Onları aceleye getirme Hart." Eleanor dirseklerini masaya dayadı ve fincanı dudaklarına götürdü. "Bir de *bana* sabırsız çöpçatan diyorsun."

"Çünkü öylesin." Hart ona havayı ısıtan bir bakış gönderdi. "Her şeye burnunu sokan bir işgüzar."

Eleanor dilini ona doğru uzattı. "Ama başarılı bir tane."

Hart ona bir kez daha yakıcı bir bakış attıktan sonra, gazetesine dönmeden önce Sophie'yi işaret etti. Çocuklar sessizdi, yetişkinleri ilgiyle izliyorlardı.

Ian sessiz bir hışırtıyla elindeki kâğıdı bıraktı ve Sophie'nin bakışlarını hiç kırpmadan karşıladı.

"Sen onun için iyisin," dedi. "Sekiz buçukta da bir tren var."

Ian bir süre daha onu inceledi, sonra bitirmiş gibi başını salladı ve kâğıdına geri döndü.

Beth gözlerinde sevgiyle kocasını izledi. Sophie'ye, "Eşyalarını toplamana yardım edebilirim," diye teklif etti.

Sophie kahvesini yudumladı ve fincanı tabağına çarptı. İştahı yoktu ve ayakları onu, David'in beklediği Shropshire'a kadar koşmaya, koşmaya, koşmaya çağırıyordu.

Sandalyesini vurarak ayağa kalktı. "Toplanmaya gerek yok. Amcamda eşyalarım var. Nazik davetiniz için teşekkür ederim Eleanor. Benim için bir fayton çağırabilir misin?"

Ian hariç herkes ona baktı, her yüz ilgiliydi.

"Hart'ın arabası birazdan ön kapıda olur," dedi Eleanor. "Hemen gitmek isteyeceğini tahmin etmiştim ama hansomlar pek hoş olmayabilir. Gitsen iyi olur canım. Amcanı benim için selamla."

BÖLÜM 18

David, bir gözü aşağıdaki papaz evine giden patikada, manastır harabelerinde dolaştı. Roma villasının bulunduğu tarla uzakta uzanıyor, küçük figürler toprağın üzerinde hareket ediyordu.

Dr. Gaspar'ın olağanüstü bir iş çıkardığını kabul etmek zorundaydı. Pierson'la birlikte mozaığın daha büyük bir kısmını ortaya çıkarmışlar, sonra da üzerinde bozulmamış bir resim bulunan bir duvar keşfetmişlerdi - bir bahçeye açılan pencerenin trompe l'oeil'i.

Bu, Dr. Pierson'ın David ve Sophie'yi, ikisini aynı anda çağıran heyecanlı bir mesaj göndermesine neden olan "şaşırtıcı gelişme" olmuştu. Sanki birbirlerine aitlermiş gibi.

David, kendince nedenlerle Sophie'yi uyuması için bırakarak hemen oradan ayrılmıştı.

Şimdi de gelmeye zahmet edip etmeyeceğini merak ediyordu. Pierson'ın tarlalarındaki sis ve yağmur için Eleanor'un konforlu evini neden terk etsin ki? Pierson'ın keşiflerini istediği zaman görebilirdi. David sonunda bir trene atlayıp Londra'ya gidecek ve onunla Grosvenor Meydanı'ndaki evinde, meraklı Mackenzie'lerin bakışları altında baş başa bir görüşme yapacaktı.

En azından Griffin kazıda değildi. David'in şüphelendiği gibi, aşırı şımartılmış adam Pierson ve Dr. Gaspar tüm villayı ortaya çıkarana kadar evde kalacak ve sonra da gelip övgüyü hak edecekti. Neyse. Griffin'in sağladığı fon Pierson'ın gönlünce kazı yapmasını sağlayacak ve beş parasız Gaspar'a maaş bağlayacaktı. Hepsinden iyisi, Griff David'i rahat bırakacaktı. Hepsi Sophie sayesinde.

Dr. Pierson villaya giden patikanın çok aşağısında belirdi, hızlı adımlarla yürüyordu. Bir süre sonra bir kadın eteklerini savurarak ona çalıştı, büyük şapkası onu sislerden koruyordu. Kadın Pierson'a ayak uydurdu; Pierson onu duvar resmini görmeye götürüyordu.

David durdu, kanı önce soğuk, sonra sıcak akmaya başladı.

Doğru, eski zamanlardan kalma bir duvar resmi nadir ve önemliydi. Ama David için şu anda bunun hiç önemi yoktu.

Yıkık bir taş duvara yaslandı ve onları izledi. Aşağı inip bir kilometrelik tarlayı geçerek onlara katılabilirdi ama David bunu yaparsa

Böylece Sophie ve onun etrafında örölmüş olan büyü bozulacaktı.

Hiç var olmamış gibi buharlaşacaktı ya da daha kötüsü, ona tarafsız bir hoşgöröyle bakacak ve David'den çok amcasının duvarını görmekle ilgilenecekti. Ya da onun yatağında ne kadar güzel ve sınır tanımaz olduğundan utanacaktı.

Onun dokunuşuyla ayağa kalktığını, tenine sıcak öpücükleri hatırladı.
-Ve David'in vücudu cevap verdi. Soğuk bir tepenin üzerinde dururken, eski bir yazıtın kemikleri ona eşlik ediyordu.

Sophie'nin adımları aşağıdaki patikada hareketliydi, Pierson'ın bulduğu şeyle ilgili heyecanı her halinden belliydi. Uzun bir süre ağaçların arkasında kayboldular, sonra daha da uzakta ortaya çıktılar, Gaspar onları karşılamaya geliyordu.

Gaspar, Sophie'nin elini tuttuğunda David'in içi yandı. Ellerini taş duvara dayadı, aşağı atlayıp Gaspar'ı ondan koparmaya hazırды ama kendini durdurdu. Aptal gibi görünecek ve Sophie onu küçümseyecekti.

O buradaydı. Önemli olan tek şey buydu.

Sophie arkeologlarla uzun süre konuştuktan sonra Pierson'la birlikte villaya doğru gözden kayboldu ve on dakika sonra ortaya çıktı. Dr. Gaspar onun yanında duruyordu ama Sophie ondan uzaklaşıp amcasına sarıldı. Pierson'ı kutluyor, onun adına seviniyordu.

Birbirlerinden uzaklaştılar, Sophie başını eğerek Pierson'a baktı, vücudu sorgulayıcı bir ifadeye sahipti. Dr. Pierson bir şey arıyormuş gibi etrafına bakındı, sonra döndü ve tepedeki manastırı işaret etti.

David dondu kaldı. Sophie'nin onu burada saklanırken görmesi mümkün değildi ama yıkıntılara bakarken Sophie'nin bakışlarını hissetti.

Şapkasını yerleştirdi, beyefendilere el salladı ve manastıra doğru tırmanmaya başladı.

David'in vücudu buz . Lanet rüzgar.

Sanki bir ziyaretçi için evini toparlıyormuş gibi koşuşturdu, çakıl taşlarını bir kenara attı ve yaslandığı duvarın üstünün tozunu aldı. Çok saçmaydı. Kendini durdurdu ve sanki buraya kuş gözlemciliğinden başka bir şey yapmaya gelmemiş gibi taş bir sütuna yaslandı.

Yine de, kadın acele etmeden tepeye doğru yürürken kalbi hızla çarpıyordu. Ne de olsa dik bir yokuştu ama David daha fazla bekleyemezdi.

Poz vermekten vazgeçti ve onu karşılamak için koşarak aşağı indi, son metrelerde ona eşlik etti. Tepenin üstündeki düzlüğe ulaştıklarında Sophie, eldivenli parmakları sıcacık olan elini kolunun kıvrımından çekmedi.

"Buldukları duvar çok güzel," dedi coşkuyla. "Renkler oldukça güzel."

David her zamanki alaycılığıyla konuşabildiğine sevinerek, "Gerçekten de beni Londra'dan bu saatte sürükleyen emre layık," dedi. "Ah, unutmuşum. Dinsiz saat diye bir şey yok. Sadece karanlık, soğuk ve nahoş."

Sophie onun zayıf zekâsına gülümsedi. "Acele etmene gerek yoktu, biliyorsun. Birlikte seyahat edebilirdik."

"Amcana birkaç soru sormak istiyordum. Ve eğer seninle bir tren vagonunda yalnız olsaydım..." David yere baktı ve onun yeşil gözlerini üzerinde buldu; dün gece ateş ışığında tutkuyla dolan gözlerini. Bir tren vagonunda yapabilecekleri pek çok şeyi düşündü, sıkışık alana rağmen. Sophie'nin bacaklarını onun etrafına dolayarak kucağına oturması ya da koltuğun üzerinde dizlerinin üzerine çökmesi gibi...

David soğuk rüzgârı bir ciğer dolusu yuttu ve görüntüleri uzaklaştırdı. Fantezilerine devam ederse bırakın ayağa kalkmayı, asla konuşamayacaktı bile. "Lucas Amca' ne sormak istiyordun?" Sophie'nin bakışı Masumdu, Tanrı'ya şükür aklını okuyamıyordu.

"Ah... bir ya da iki şey. Biri, Shropshire'da kalıp Roma villasına gömülmeye mi yoksa yabancı ülkelere gitmeye mi karar verdiğiydi."

"Ne cevap verdi?"

David omuz silkti, umursamaz bir tavır takındı. "Emin olmadığını söylüyor. Villa tahmin ettiğinden daha karmaşık çıktı. O yüzden şimdilik burada kalıyor. Bu da bana uyuyor."

"Kalıp ona yardım edecek misin?"

Sorusu o kadar umut vericiydi ki David onu öpmek istedi. "Muhtemelen. Kırsal kesimde inzivaya çekilmek ve şehir hayatından uzaklaşmak bana iyi gelecektir. Gerçi kendi evimde iyileştirmeler yapmak istiyorum, onun yerine orada sosyal bir münzevi olabilirim. Ve... Gaspar beni yanlış yola sürüklüyor. Ona ne kadar dayanabilirim bilmiyorum."

"Biraz utangaçtır, hepsi bu." Sophie ani bir gülümsemeyle parladı. "Bana evlenme etti."

David kıpırdamadan durdu, acı vücuduna yayılırken kalbi hızla çarpıyordu. Gaspar tam da Sophie'nin evlenmesi gereken türden bir adamdı; saygın, bilgili, dünyevi olmayan. David'i toz içinde bırakarak ona koşacaktı.

Boğuk bir nefes aldı. "Öyle mi yaptı?"

Sakin bir şekilde başını salladı. "Laurie'yle başımın dertte olduğunu biliyordum ve beni mahvolmaktan kurtarmayı teklif etti. Elbette onu geri çevirdim. Ama çok nazikti."

"Nazik mi?" David'in dudakları öylesine kaskatı kesilmişti ki, kelime zar zor şekillenmişti ama vücudunun geri kalanı rahatlamıştı. Hayır demişti. "Kibarlık değildi canım. O seni istiyordu." Harabelere giden yola baktı, boğazında bir hırıltı vardı. "Muhtemelen hâlâ istiyordur."

Sophie şaşkın şaşkın baktı. "Dr. Gaspar mı? O asla böyle bir şey söylemedi."

O da yapmazdı."

"Sana bakan her erkek seni ister. Yatağında." David kaşlarını çatı. "Güven bana."

Nasıl karşı koyamazlardı ki? Her yerini ateşlendiren geniş gülümsemesiyle, saklamaya zahmet etmediği zekâsıyla onu değerlendiren o güzel yeşil gözleriyle, bir erkek ona nasıl karşı koyabilirdi ki?

"Bundan çok şüpheliyim," dedi hafif bir kahkaha atarak. "Seni temin ederim canım, bu doğru."

Sophie, David'e öyle bir bakış fırlattı ki, David hemen sertleşti. "Yani ne zaman bir toplantıya girsem -belki bir suare ya da en son çıkan roman üzerine bir tartışma- oradaki her beyefendi bana bakıp yatağı mı düşünüyor? Bu tamamen saçmalık, tabii eğer sadece uykuyu düşünmüyorsa."

David gülmedi. "kafasından neler geçtiğini biliyorum ve bunu düşüneceklerdir." Onun yanağına dokunmak için uzandı. "Nasıl yardım edebilirler ki?"

Sophie parmaklarının altında çukurlaştı. "Hepsi mi? Hatta Mr.

Gladstone?"

David cevap vermek için bir nefes aldı, sonra elini bıraktı. "Belki de değil. Biraz ilkindir. Ya da öyle olduğunu düşünür ama asla belli etmez."

Gözlerinde eğlence parıldıyordu. "Bu konuşma gibi sen de saçmalıyorsun."

"Hayır, ben aşık bir adamım." David çıplak gerçeğin ortaya çıkmasına izin verdi. "Sensiz bir hayatı düşündüğümde, Sophie, kendimi... boş hissediyorum."

Sophie'nin kahkahası kayboldu, gözlerinin arkasında acı vardı. "Ama o kadar çok şeye sahipsin ki," dedi usulca. "Seni seven o kadar çok kişi var ki... Lucas Amca, Eleanor, Hart ve ailesi. Senin için her şeyi yapabilecek sevgili dostların."

"Biliyorum. Nankör bir zavallıyım ben." David şapkasını çıkarıp yere bıraktı ve hemen bir köşeye yuvarlanmasını umursamadı.

duvara ve bir su birikintisine çarptı. "Ama *sensiz*, Sophie..." Başını salladı, rüzgâr saçlarını karıştırdı. "Seni tanımadan önce hayatım farklıydı. Önümde uçsuz bucaksız mağaralar açıldığında bile boş olduğunu fark etmemiştim. Boşlukları sefahat ve kötü insanlarla doldurdum ve her şey yolundaymış gibi davrandım." Ona gevşek gevşek baktı. "Ama artık dünyada olduğunu biliyorum, daha iyi bir yer haline geldi. En azından senin olduğun kısımlar."

Sophie'nin sesi yumuşadı. "Beni hep pohpohluyorsun."

"Hayır, istemiyorum." David onun yanağına dokundu ve pürüzsüz teninden ateş çıkardı. "Bu iltifat değil Sophie. Sonsuza dek benimle kalmanı istiyorum ama bunu istemeye hakkım yok. Ben enkaz gibi bir adamım ve sen zaten şeytani bir aptala bağılısın." Ona , dizlerinin üzerine çöküp kalması için yalvarmamak için kendini zor tuttu. Eğer o asla gitmeyecekse ağlayıp sızlayacaktı. "Özgür olman için evliliğini feshetmenin bir yolunu buldum. Ve özgürsün. Olman gerektiğı gibi."

"Senin sayende özgürüm," dedi Sophie ona büyük bir minnettarlıkla bakarak. "Senin sayende ailemin yanına dönebilir ve hayatımı utanmadan yaşayabilirim. Ya da istersem Amca'yı vahşî doğada takip edip ondan parçalar bulabilirim."

David ona yarım bir kahkaha attı. "Pierson seni sabahın dördünde yatağından kaldırıp kızgın güneşin altında toprağı elemen için sürüklediğinde bana lanet okuyacağını tahmin ediyorum."

"Ya da İngiltere'nin çamuru. Henüz Yakın Doğı'da karar kılmadığını söylemişsiniz."

"Bana umut verme." David bakışlarını ondan kaçırdı ve çok uzun zaman önce, kapalı dünyalarının sonsuza dek süreceğini düşündüklerinde Tanrı'nın adamlarını barındıran taşlara dikti. "Ya da belki umut istiyorum. Sana veda etmek... Yapabileceğim bir şey değil, bu yüzden yapmayacağım."

"David..."

"Ve sakın bana acıdığın için benimle kalacağını söyleme. Dayanamam-" Yutkunarak sözünü kesti. "Hayır, ben bir yalancıyım. Senin hiç zorlanmadan katlanabilirim. Çünkü benimle olacaksın."

Sophie ona kalbini dağlayan kasvetli bir bakış attı. "Seni asla incitmek istemedim."

"Öyle olduğunu sanmıyorum. öyle bir şey yok."

David yükselen yıkıntılardan güç alarak tekrar uzaklara baktı, sonra hızla ona döndü ve elini tuttu.

"Sevgilim, etrafta dans etmek yerine sana doğrudan söyleyeceğim: Seni istiyorum. Hayatımda, yanımda, her şekilde. Bunu istediğim için bana hep alçak diyorsun. Lackwit Laurie hayatını cehenneme çevirdi. Ondan sonra neden kendini başka bir adama bağlayasın ki?" David kendini küçümseyen gülümsemesini zorladı. "Ama kendini yasal olarak bağlamak istemiyorsan, ki bunu anlayabilirim, her zaman lezzetli bir günah içinde yaşayabiliriz. İstedimizi yapar, istediğimiz yere gideriz. Beni istediğin zaman terk etmekte her zaman özgür olursun, soru sormak yok, suçlamak yok."

Sophie şaşkınlıkla ona baktı. "Kendini böyle tutabilir misin?
-Soru sormak ya da suçlamak yok mu?"

"Oh, evet." David hararetle başını salladı. Sophie onunla istediği her şeyi yapabilirdi, ister karısı ister metresi olsun. "Gerçi her ikisine de sahip olabilirsin."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Gerçekte beni mahvedersin."

"Mahvolmadı. Kutlanır. Keyifli olan her şeyi kınayan ama aynı günahları gizlice işlemekten suçluluk duyan kibirli İngilizlerin arasında yaşamayacağız. Dünyayı dolaşır, prensler ve krallar tarafından karşılanırdık - berbat davranışları ama mükemmel şarapları vardır."

Sophie güldü, yeşil gözleri o kadar güzeldi ki. "."

"Öyleyim. Kendime engel olamıyorum. Her zaman da öyle olacağım." David bir nefes daha çekti. "Ama yanımda sen varken gülünç olmak istiyorum. Metresim olarak, karım olarak -hangisi olduğu *benim* için fark etmez." Kadının diğer elini tuttu ve onu kendine çekti. "Hayatımı seninle paylaşmak istiyorum, Sophie Tierney. Hangi şartlarda istersen."

Sophie'nin yüzü kızarmış, kararsızlığı kalbini kırmıştı. "Kaygısız bekâr özgürlüğünü bir kenara *mı* atacak?"

"Bu özgürlük değil, sevgili bayan. Yalnızlık. Genç Hart Mackenzie'nin vahşi ve özgür biriymiş gibi davrandığını gördüm; asıl planı bir kadınla evlenmek, onu bir eve yerleştirmek ve istediği her şeyi yaparken onu orada bırakmaktı. Sonra Eleanor'la tanıştı ve o her şeyi değiştirdi. Hart ve El'den bir hayatı paylaşmanın ne demek olduğunu öğrendim ve ben de bunu istiyorum. Ne kadar sefil olsa da hayatımı seninle paylaşmak."

Sophie'nin dudakları aralanmıştı ve şimdi titriyorlardı ama sessiz kaldı. Onu nasıl nazikçe geri çevireceğine karar vermeye mi çalışıyordu? Bu mümkün değildi.

David'in sözleri çaresizlikle keskinleşti. "Uzaklara kaçmayı, Pierson'la birlikte dünyanın altını üstüne getirmeyi ve hayatının nasıl bir cehenneme dönüştüğünü unutmayı tercih edersen anlarım. Seni suçlamayacağım." Kendini onu serbest bırakmaya zorladı

Ellerini, ondan bir adım geri çekilmesini, gitmesine izin vermesini. "Sadece seni özleyeceğim. Ve seni seveceğim."

Sophie hiçbir şey söylemeyince, David'in acısı onu sardı. Ellerini birbirine bastırarak buranın dinginliğini çağırmaya çalıştı, ama bu onu ele geçiremedi. Belki de keşişler gibi dünyadan elini eteğini çekip sadece bahçesiyle ilgilenebilir ve kitaplara dikkatle bir şeyler yazabilirdi.

Sophie güneş ışığında çok güzeldi, şapkasının kurdelesinin yeşili gözlerini ortaya çıkarıyordu. Her gün ona bakmak, onu içine çekmek, sadece onun varlığıyla hayatını kurtarmasına izin vermek istiyordu.

Ama ona tuzak kurmayacaktı. Bunu kocası yapmıştı ve David onu asla böyle ezmezdi.

"Gideceğim," demek için kendini zorladı. "Merak etme aşkım. Sana korkunç şiirler yazan ya da anlamlı çiçek buketleri yağdıran bir aşk sarhoşu gibi peşinden gelmeyeceğim. Denesem bile arkadaşlarım başıma oturur ve beni durdururlar."

Sophie'nin boğazından bir hıçkırık kaçtı. Ona doğru bir adım attı ve ceketinin yakalarını tuttu.

"Aptal." Sesi boğuk çıkmıştı. "Gitmeni, bana korkunç şiirler ya da bir sürü çiçek göndermeni istemiyorum. *Seni* istiyorum. *Seni* seviyorum, sevgili, sevgili David."

Ve onu öptü.

Sophie'nin dudakları onu ısıtırken ve gözyaşları yakıcı bir şekilde tenine düşerken David irkildi. Bir sonraki anda, Sophie'yi kollarının arasına aldı, kalbini bir serbest bırakma seli yıkadı.

Şaşkınlık, umut, sevgi ve mutluluk içinden akıp giderken ve ağlamak isterken onu öptü.

David öpüşmeyi kesti ve kızın yüzünü ellerinin arasına aldı; az önce ağzından o güzel sözler dökülen güzel, sevimli yüzünü.

"Aşk mı?" diye sordu. "Gerçek aşk mı? Lanet olsun Sophie, benimle dalga geçme. Bu konuda olmaz."

Gözlerinde dürüstlük vardı. "Yapmazdım, söz veriyorum. Seni seviyorum David. Hayatımı *seninle* paylaşmak istiyorum. İster Amca'nın peşinden gidelim, ister Hertfordshire'daki evinde yaşayalım, ister çölde bir kulübede oturalım, hiç fark etmez. Seni kaybetmek istemiyorum. Tüm bu çılgınlık içinde, başvurabileceğim tek şey, beni sabit tutan tek kişi sendin."

Daha fazla şaşkınlık. David sanki kendini boğulmaktan kurtarıyormuş gibi ona tutundu. "Gerçekten mi? Arkadaşlarıma söylemeliyim. Ben hiçbir zaman

bir tane."

"Evet, öyle." Sophie güldü, vücudu zevkle titriyordu. "Sen her zaman herkesin yanında oldun. Arkadaşlarının seni daha fazla takdir etmemesi bazen beni kızdırıyor. Alaycı, dünyadan bıkmış bir beyefendiyi oynuyorsun ama bunun arkasında insanları gerçekten önemsiyorsun. Hart ve Eleanor için, onlar adına seviniyorsun, gerçekten seviniyorsun. Lucas Amca'yı çok seviyorsun, yoksa asla onun arkadaşlığını aramaz ve villasının bulunmasına yardım etmezdin. Sen, dostum, hoşuna gitse de gitmese de merhametli ve verici bir adamsın."

David ona alaycı bir dehşet ifadesiyle baktı ama onun doğru söylediğini biliyordu. El ve Hart'ın birbirlerini bulmalarına yardım etmekten, Pierson'ı şımartmaktan ve Sophie'yi kötü evliliğinden kurtarmaktan mutluluk duymuştu. Her zaman sevdiklerine faydalı olmak için çabalamıştı.

"Duygusal bir aptal demek istiyorsun. Ben de bunu çok iyi gizlediğimi sanıyordum."

"Aptal adam. Kocaman bir kalbin var ama aptalca bir nedenle bunu saklamayı tercih ediyorsun. Ama ben bunu görüyorum." Sophie onun göğsüne dokundu ve sesi kesildi. "Seni bunun için seviyorum."

David kollarını ona doladı. "Umarım kalbimden daha fazlasını seviyordundur. Yoksa bunu istemek çok mu fazla?"

Sophie'nin hınzırca bir dokunuşla alaycı bakışı onu ateşledi. "Sanırım birlikte yaşamak istediğim başka yönleriniz de var."

"Ah?" David'in kalbi küt küt atıyordu.

"Anlat." "Onun yerine sana göstermeyi tercih ederim."

David alnını onunkine dokundurdu. "Kötü kız." Onu yavaşça ama ateşinin tadına bakarak öptü. "Güzel kız. Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?" Dudaklarını onun yanağında gezdirdi, sonra kulağının arkasına geçti ve nefis kulak memesini ısırды. "Seni çok seviyorum. Her santimini. Sanırım şimdi hepsini öpeceğim."

"Bir tepenin üzerinde duruyoruz."

"Evet, pekâlâ." David'in ağzı kadının şakağına, burnunun köprüsüne gitti. "Buna bir çare bulmamız gerekecek."

"Tek amcamın papaz evi."

David gülmeye başladı. "Tanrı amcanı korusun. Bu sabah buraya bu kadar erken gelmemin nedeni o. Onun onayını almak için geldim. Sana olan aşkımı ve seninle evlenmeyi bu hayattaki her şeyden çok istediğimi itiraf ettim."

Sophie ona şaşkın ama mutlu bir bakış attı. "Beni babamdan istemen gerekmiyor muydu?"

"Babanla hiç tanışmadım. Ayrıca, amcan benim için bir baba gibiydi - benimki bir oğul yetiştiremeyecek kadar çökmüş ve anlamsız olmakla meşguldü. Ona sorduğumda Pierson ne dedi biliyor musun?"

Sophie ona güzel bir gülümseme gönderdi. "Dua et, anlat bana."

"Gözlerini kırptırdı ve 'Tabii ki Sophie'yi seviyorsun' dedi. Yani ona henüz teklif etmedin mi? Devam et, oğlum.' Ve villasına doğru yürüdü."

Sophie bir kahkaha patlattı. "O dünyanın en sevgili erkeği."

"Öyle, ama bunu söylediğimi ona asla söyleme." David kollarını ona doladı, Sophie'nin sıcaklığı serin rüzgârı kesiyordu. "Cevabın bu mu Sophie? Benimle evlenecek misin?"

"Evet." Sophie doğrudan ona baktı ve Sophie onun gözlerinde kalbini gördü

-Onun sevgi dolu, gerçek, dürüst kalbi. "Sizinle evleneceğim, Bay Fleming." "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," diye nefes aldı David ve onu öptü.

Ve onu öptü. Bahar rüzgârı onları tepeden aşağı itmeye çalışıyordu ama yüzyıllar boyunca çekişmeler ve İngiliz havasıyla ayakta kalan eski yıkık duvar onları sabit tutuyordu. David Sophie'yi kendine doğru çekti, vücudunun kıvrımları Sophie'ninkilere uyuyor, Sophie'nin sırtındaki sert elleri düşmesini engelliyordu.

Onun iyiliğinin, ateşinin, kahkahasının tadına baktı. Bu kadını tüm gücüyle seviyordu ve kadın da az önce onu sevdiğini söylemişti. Dünya inanılmaz bir yerdi.

Uzaklardan, Pierson'ın yanlış anlaşılmayan bağıışıyla heyecanlı bir çığlık geldi.

"Eureka!"

David ve Sophie gözlerini kocaman açarak birbirlerinden ayrıldılar, sonra da kahkahalara boğuldular.

Birbirlerinin ellerini tuttular ve tepeden aşağı, yeni bir buluşun sevinciyle dans eden papaza doğru koştular.

Kahkahaları eski manastıra doğru sürüklendi, rüzgâr onu iyiliksever taşlarının etrafında iç çekmeye taşıdı.

EPILOG

Sophie'nin ikinci evliliği için düzenlediği tören ilkinden dünyalar kadar farklıydı.

Görevlileri tarafından giydirilirken gerginlik ve korku yoktu.

-Sosyetenin en tepesindekilerin, özellikle de Laurie'nin katı teyzelerinin, alaycı amcalarının ve alaycı kuzenlerinin bakışları altında çok beceriksiz olacağından korkuyordu. Elbisesine takılıp düşmekten, yeminini tekrarlarken kekelemekten ya da Devonport Kontu'nun gelin almasını izlemeye gelen aristokratların gözünde onu küçük düşürecek başka bir şey yapmaktan korkuyordu.

Bugün etrafı kahkaha ve ışıkla çevriliydi. David'le birlikte onun Hertfordshire'daki evinde, Moreland Park'ın Haziran ayında çiçeklerle dolup taşan bahçesinde evlenmeye karar vermişlerdi. Davetli listelerini birlikte hazırlamışlar, sadece yakın ailelerini ve en sevdikleri arkadaşlarını davet etmişlerdi. Sophie'nin ilk düğünü için Laurie ve teyzesi, düğünün Hanover Meydanı'ndaki St. George's'da yapılmasını kararlaştırmış ve davetlileri Sophie'ye danışmadan belirlemişlerdi.

Sophie'nin ikinci düğünündeki hanımları, en eski kızlık arkadaşlarının yanı sıra Mackenzie eşleriydi. Eleanor fotoğraf çekerken gevezelik etmiş, Isabella da Sophie'nin üzerinde fildişi ipekten zarif kıvrımlarla asılı duran gelinliğin tasarımında uzmanlığını konuşturmuştu.

Beth ve Violet çiçekler konusunda yardımcı olmuşlardı -Sophie için basamaklı bir buket halinde pembe güller, kadınlar için tomurcuklar ve bebek nefesi- ve Ainsley de pastadan sorumluydu.

Mackenzie çocukları rollerini oynadılar; Dük'ün varisi Lord Alec, yüzük taşıyıcısı rolüyle gurur duyuyordu. Kardeşi Mal, çamurlu, kanlı ve takım elbisesi yırtık olmadan görünmesine izin verirse, her şey yoluna girecekti. Mackenzie'nin genç kızları Sophie için çiçek yaprakları dağıtırken, büyük kızlar ve delikanlılar da konuklarla ilgilenirdi.

"Çok güzelsin," dedi Eleanor, yeni moda selüloit film taşıyan küçük fotoğraf makinesini tıklarken. "David seni gördüğünde bayılacak. Sabırsızlanıyorum."

Hanımlar, David'in bayılmak gibi kaba bir şey yapması fikrine çok güldüler ama Sophie zar zor gülümsedi. Yakınında olmayı arzuluyordu.

Onun elini tutup karısı olmak istiyordu ve törenin başlaması için sabırsızlanıyordu.

Isabella bilerek ona baktı. "Burada solgun bir gelin yok. Sanırım buradan ayrılıp onu yakışıklı Bay Fleming ile yalnız bıraktığımızda çok sevinecek."

Sophie'nin yüzü kızardı ve kadınlar bir kahkaha tufanı daha kopardı.

Düğün hazırlıkları sırasında, David'le evlilik töreninden sonraya kadar birbirlerine dokunmayacaklarına dair yemin etmişlerdi. Düğün gezilerine yarın Shropshire'daki Lucas Amca'yı ziyaret ederek başlayacaklar, ardından Roma ve Pompei'deki harabelere bakmak için Kıta'ya doğru yola çıkacaklardı. Ayrıca yol boyunca lüks otellerde bol bol vakit geçirmeyi, karı koca olarak birbirlerini doyasıya keşfetmeyi planlamışlardı. Acele etmelerine gerek yoktu.

Bu yüce duygu, Sophie dün gece geç saatlerde misafirlerinin rahat olup olmadığını kontrol etmekten dönerken koridorda David'le karşılaşana kadar sürmüştü.

Gölgelerde karşılaşmışlar ve David, Sophie'nin taşıdığı mumu söndürmüştü. Yatak odası yakınlardaydı ve koridorda ateşli öpüşmelerden sonra Sophie, David'in onu içeri götürmesine kendi isteğiyle izin vermişti.

Fortescue sabah içeri girdiğinde Sophie'yi David'e sarılmış halde bulduğunda hiç şaşırmamış, sadece kahvaltı için ne istediğini sormuştu. David ona ters ters bakmış ama sonra Forty teklif ettiği sürece kendisi için büyük bir kahvaltı sipariş etmişti.

Bu gece Sophie, David'in yatağını karısı olarak paylaşacaktı.

İlk düğününde kocasının yatağının onu beklediğini fark ettiğinde titremiş ve midesi bulanmıştı. Bugün, David'i kollarına alıp kendini ona kaptırabilmek için işlemlerin hızla tamamlanmasını arzuluyordu.

Onu seviyorum. Aradaki farkın bu olduğunu fark etti. David'i derinden, tüm varlığıyla seviyordu. David, evliliğin saygınlığı yerine günah içinde yaşamayı önerdiğinde, Sophie bunu hemen kabul etmeye hazırды.

Bu nikâh töreni, avukatların ve kilisenin birlikteliği yasal ve kabul edilebilir olarak işaretlemesini sağlayacaktı. Bundan sonraki aşk ve beraberlik sadece David ve Sophie içindi.

Isabella'nın kızı Aimee vaktin geldiğini söylediğinde, Sophie neredeyse odadan kaçacaktı. Mackenzie hanımları büyük bir neşeye onu takip ettiler.

Hava güzel olursa bahçede evleneceklerdi. Sophie güneş ışığına, serin bir esintiye ve sayısız renkte gül, sardunya, aslanagzı, zinya ve diğerlerinin oluşturduğu bir cümbüşe doğru yürüdü.

Davetlilerin çoğu yerlerindeydi, ancak birçoğu hâlâ etrafta dolaşıyordu, arkadaşlar konuşuyor, şakalaşılıyor, gülüyordu - katı bir endişe ya da resmiyet yoktu. Elliot McBride oğlunu ve en küçük kızını yeşil alanda kovaladı, her iki çocuk da bir şekilde onun uzun bacaklarından kaçıyor, neşe çığlıkları havayı kesiyordu. Büyük kızı peşlerinden koşuyor, siyah bukleleri dans ediyor, Elliot'ın kardeşlerini yakalamasına yardım ederken gülüyordu.

Daniel ava katılmaya çalışan kızını kaldırdı ve Violet'le birlikte yerlerine otururken onu omuzlarına yerleştirdi.

Sophie bunların çoğunu bulanık bir şekilde görmüştü, tüm dikkatini çiçeklerle kaplı çardağın altında papazın yanında bekleyen adama vermişti.

Lucas Amca, töreni kendisinin yapması için yerel papazı ikna . Lucas Amca, Sophie ile David'i evlendirmeye hazır bir şekilde, cüppesinin içinde gururla dururken, ayaklarını uzatıp şeri yudumlamaktan mutlu olan papaz, ilk sıradaki güneş ışığında memnuniyetle başını salladı.

Yüzünde rahatlama ve sevinç karışımı bir ifade olan Hart Mackenzie, sağdıç olarak David'in yanında duruyordu. Eleanor, Sophie'ye özel olarak Hart'ın bu evlilikten çok memnun olduğunu söylemişti. Sadece arkadaşı için mutlu olmakla kalmamış, Hart, David yalnız başına dolaşırken, kendisinin mutluluğu evlilikte bulmuş olmasından duyduğu pişmanlığı da bir kenara bırakmıştı.

Eleanor, "Hart David'i seviyor," diye itiraf etti. "Ama bunu ona asla söylemem. Bunu her nefesinde inkar eder. David de öyle. Biri ikisinin ne kadar yakın olduğundan söz ettiğinde, ikisi de şaşırılmış görünmeye çalışıyor."

İkilinin şimdi birlikte oldukça sert bir şekilde durduğunu görmek Sophie'yi eğlendirmişti. En iyi arkadaşlardı ve her biri acı, kalp kırıklığı ve kayıplar karşısında diğerine destek oluyordu. Birbirlerine duydukları sevginin, kendisinin ve El'in sırrı olmasına izin vermişti.

David, o anda kalabalığın içinde Sophie'ye net ve keskin gelen tek kişiydi. Gülümsemesi Sophie'yi ; içinde çok mutlu olduğunu gösteren, kendini küçümseyen o memnun gülümseme.

Dün gece Mackenzie maltının zevkiyle tanışan babasının bu sabah gözleri biraz kızarmıştı ama Sophie'ye hayatında ikinci kez koridordan aşağıya kadar eşlik etmişti. Laurie'nin düğününde babası endişelenmiş, ona sarılmış ve gitmesine izin vermek istememişti. Bu kez David, Hart ve diğer Mackenzie'lerde arkadaş bulduğu için gülümsüyordu. Sophie dün akşam hanımlar toplantısından sonra yemek odasına gizlice baktığında

babasının Hart ve David'le derin bir sohbete daldığını, Mac'in alaycı ünlemlerine güldüğünü ve Ian'ın ekleyeceği her şeyi ilgiyle dinlediğini görmüştü.

Ian Mackenzie ikinci sırada duruyordu. Sophie yanından geçerken ona bir bakış attı ve teşekkür edercesine başını salladı. Sophie de ona gülümsedi ve ani ve memnun bir sırtısla ödüllendirildi.

Kadın yanına geldiğinde David'in yüz ifadesi yumuşadı. "Ne kadar güzelsin," diye fısıldadı. Daha yakına eğildi. "Seni yemek istiyorum."

Sophie sertçe kızardı ve Hart, David'i dürttü. "Kendine hâkim ol, Fleming. Atlatmamız gereken uzun bir tören var."

David ona masum bir bakış gönderdi ve Sophie güldü. Bazen görüldüğü kadar saf olmayan Lucas Amca gözlerini kısmıştı.

"Uslu dur, Fleming," dedi Pierson. "Hatırlarsan yumruk yumruğa dövüşmeyi bilirim." David yüzünün yan tarafına dokundu. "Hatırlıyorum."

"On sekiz yaşındaydın," diye gürledi Hart.

"Evet. Yıllar süren bir darbe oldu." David Sophie'ye göz kırptı. "Bunu hak etmiştim."

"Kendini savunmana izin verdim," dedi Lucas Amca acı dolu bir sesle. "Sen sadece derslerine dikkat etmedin. Şimdi *burada, Tanrı'nın huzurunda, bu adamla bu kadını birleştirmek için bir araya geldik*"

Sesi yükseldi ve kalabalık sessizleşti, çocuklar çığlık atmayı ve koşmayı bıraktı, arkadaşları David ve Sophie'nin evlenmesini izlemek için bir araya geldi.

Sophie, amcasının yatıştırıcı sesi devam ederken David'i inceledi. Onunla tanıştığı sabah David'in kahvaltı masasında başını nasıl kaldırdığını hatırladı; gözleri kızarmış ve sapsarı, saçları dağınık, yüzü tıraşsızdı. Yine de onun sıcaklığını, onu sersemliğinden uyandıran kıvılcımı hissetmişti. Onun gözlerine bakmış ve kendinden bir parça kaybetmişti.

Hiç incitmediği bir parçası. Sophie şimdi ona bakarken, onun da kendisinden bir parça taşıdığını anlıyordu. Kendilerini paylaşmışlardı, sadece bedenlerini değil, kalplerini, ruhlarını, sırlarını da.

Kolunu sıkarken gerçek bir evlilik, diye düşündü, yumuşak kaşmirin çevrelediği güç. Düşüncelerin ve saygının, sevginin ve isteğin birleşmesi.

Sonsuza dek sürecektir bir bağ, hem de sadece onlar için. David tekrar ona doğru eğildi. "Seni seviyorum."

Fısıltıyla söylenen sözler onu ayak parmaklarına kadar ısıtmıştı. Sophie'nin kalbi kabardı, ona verdiği sevmeye ve güvenme özgürlüğü, acılarının son tozlarını da silip süpürmüştü.

"*Seni seviyorum,*" dedi kulağına, Lucas Amca'nın sesinin yükselip alçalmasına karşı. "Canım sevgilim, teşekkür ederim."

"Benim için zevkti." David ona sıırttı. "Hayatımı kurtaran kadına borcumu başka nasıl ödeyebilirdim ki?"

Sophie, parmak uçlarında yükselip David'i dudaklarından öperek düğün törenlerindeki tüm teamülleri yıktı.

Arkalarındaki kalabalık tezahürat yaptı. Alkışlar, kahkahalar, haykırışlar ve bağırışlar Lucas Amca'nın açık kitabından başını kaldırmasına neden oldu. Hart güldü, gürültüsü derin ve titreşimliydi.

David kollarını Sophie'ye doladı ve etraflarında artan gürültüye aldırmandan öpüşmenin derinleşmesine izin verdi.

Bir kez daha birbirlerinden ayrıldıklarında "Tanrı seni korusun," diye fısıldadı. Saçlarını yüzünden geriye doğru tararken parmakları sıcacıktı. "Sen dünyadaki en iyi kadınsın."

"Bunu biliyordum," diye araya girdi Lucas Amca. "Fark etmen çok uzun sürdü, Fleming." Yüksek sesle boğazını temizledi ve sesini yükseltti. "Bu kadını karın olarak kabul edecek misin?"

David'in haykırışı - "Yapacağım!" - yaz havasında çınlayarak kahkahalara

Sophie onun ellerini tuttu ve aynı istekle, "Yapacağım," dedi, onunla gerçek ve kalıcı bir aşta birleşirken kalbinde bir şeyler gevşedi.

Yazarın Notu

MACKENZIE KLANI, [*Mackenzie Yuletide*](#) ile geri dönüyor. Ian, kızları ve oğlunun yardımıyla Beth'e tüm zamanların en iyi Noel hediyesini bulmaya karar verir. Başka bir Mackenzie macerası için İskoçya'ya dönün!

([*A Mackenzie Yuletide*](#) bağımsız bir e-kitap olarak veya [*A Mackenzie Clan Christmas*](#) antolojisinde e-kitap ve baskı olarak mevcuttur).

ALINTIDIR: BİR MACKENZIE YULETİDE

Aralık 1898

Mac Mackenzie, koridorun sonundan gelen yumuşak sesle, fırçasından damlayan boyayla durakladı.

Mackenzie'lerin büyük malikânesi Kilmorgan Kalesi'nin tepesindeki odasının tavan pencereleri karanlıktı. Mac gecenin çöktüğünü hatırlamıyordu ama kendini resme kaptırdığında zaman hızla geçiyordu.

Hava da soğuktu, ateşi sönmüş, kömürler parıldamaya başlamıştı. Lambalar hafifçe parlıyordu, bu da uşağı Bellamy'nin içeri girip lambaları yakmış olması gerektiğini gösteriyordu.

Mac kendini bir İskoç manzara resminden çekip çıkardı ve kendini şimdi ve burada buldu. Aralık ayının ortasıydı, saat sabahın ikisiydi ve karısı ile çocukları alt katlarda mışıl mışıl uyuyorlardı. Mac'in erkek kardeşleri ve onların aileleri, Noel ve Hogmanay kutlamalarını beklerken, geniş evin kendi kanatlarında uyuyorlardı.

Bu saatte kimsenin stüdyonun yakınında olmaması gerekiyordu ama bu, oğlu Robert'ın huzursuzca yataktan kalkıp koridorlarda dolaşmadığı anlamına gelmiyordu. Ya da Robert ile kuzenleri Jamie ve Alec'in babalarının bilmediğini düşündükleri bir sigara ya da viski içmek için bir araya gelmedikleri anlamına da gelmiyordu.

Mac fırçasını sildi ve terebentin yağı kavanozunun içine attı. Hiçbir zaman temiz kalmayan ellerini sildi, ama yüzünü fırçalamaya zahmet etmedi. Saçlarını az çok boyasız tutan başörtüsünü de çıkarmadı. Gürültünün kaynağını bulduğunda geri dönecek ve kendisini zorlayan gölgeleme işini bitirecekti.

Şimdi soğuğun farkına vararak gömleğini silkti. Hararetle resim yapmak vücudunu ısıtıyordu, bu yüzden genellikle sadece eteği ve ayakkabılarıyla kalıyordu.

Mac soğuk ve sessiz koridora adım attı. Önünde dar bir şekilde uzanıyor, bir T ile son buluyordu; bir yön Ian'ın kanadına, diğer yön Cameron'ın kanadına gidiyordu. Gölgelede beyaz bir dalgalanma gördü, resim sisini yarıp geçen o sessiz hışırtıyı yeniden duydu.

"İz?" Mac usulca seslendi.

Koridordan aşağı inmeye başladı. Eğer Isabella, sevgili karısı, onu yatağa atmak için geldiyse, ona eşlik edecekti. Stüdyoda geniş, rahat bir kanepede vardı ve onlar daha fazla tenlerini açarken onları sıcak tutmak için ateş yakabilirdi.

Bir çırpınış daha, sonra sessizlik.

Mac sırtıtmaya başladı. Isabella'nın şakacı bir yanı vardı ve şakacı olduğunda hayat muhteşem bir hal alıyordu. Mac'in kanı ısındı ve resim yapmayı tamamen unuttu.

"Izzy, aşkım." Onun peşinden gitmeye başladı, beklenti artıyordu. Bu kez nasıl bir oyun oynayacaktı? Ve Mac yapmayı sevdiği gibi durumu nasıl tersine çevirecekti?

Koridordaki yarığa ulaştı. Merdivenler buradan aşağıdaki katlara iniyordu ya da kardeşlerinin kanatlarından birine dönebilirdi. Yıllar önce Mackenzie'lerin oğulları ve kızları bu üst katlardaki çocuk odalarında uyurlardı ama uzun zaman önce aşağıdaki daha büyük yatak odalarına taşınmışlardı.

Bu gerçekte bir bakıma üzücüydü, ama yine de büyük çocuklar birkaç yıl içinde evlenecek ve kreşler yeniden dolacaktı. Mac'in evlatlık kızı Aimee artık on dokuz yaşındaydı ve çok güzeldi.

Bu da çok endişe vericiydi. Mac, Aimee'nin ilk çıkışından beri Isabella'nın özenle seçtiği balolarda dans ettiği beylere bir ayı gibi hırlarken buldu kendini.

Ne tarafa döneceğine karar vermeye çalışırken üzerine buzgibi bir hava akımı çöktü.

Rüzgâr kesildi ve onu titretti. Kim bu lanet pencereyi açık bırakmıştı?

Üşümenin Cam'in kanadından geldiğini düşündü ve sessizce o yöne ilerledi. Ötedeki kısa koridor boş ve karanlıktı.

"Ne yapıyorsun aşkım?" dedi biraz daha yüksek sesle. "Hava buz gibi. Hadi stüdyoya gidelim ve rahat edelim."

Bir hışırtı daha. Mac gürültüyü takip ederek köşeyi döndü ve uzun koridora çıktı. Koridorun sonunda beyaz bir ışık belirdi, sonra hiçbir şey olmadı.

Mac gizlenmekten vazgeçti ve koridorda koşmaya başladı. Isabella'yı yakalayacak ve Isabella gülecekti, sonra onu Mac'in giydiği az sayıdaki giysiyi yırtıp atabilecekleri ve eğlenebilecekleri bir yere taşıyacaktı.

Koridorun sonunda bir pencere ; Mac pencereye ulaştığuında pencerenin açık olduğunu gördü.

Şüphelendiği gibi. Mac kapıyı çarparak kapattı.

Bir fısıltı duydu ve döndü. , az önce geldiği yerde, beyazlar içinde bir kadın duruyordu. Kızıl saçlarına şans eseri bir ay ışığı vurmuştu.

O anda Mac bunun Isabella olmadığını anladı. Duruşu farklıydı, boyu farklıydı ve Isabella ... canlıydı.

Mac neden bu kadının öyle olmadığını düşündüğünü bilmiyordu. Belki ay ışığı tenini ölümcül bir solgunluğa büründürdüğü için, belki de cereyan gitmiş olmasına rağmen beyaz elbisesi uçuştugu için. Mac kadının her ayrıntısını göremiyordu ama elleri ya da ayakları yok gibiydi.

Mac'in kalbi daha hızlı atıyordu ama korku hissetmiyordu. Kilmorgan eski bir yedi.

-Bu herhangi bir dönemden, herhangi bir bayan olabilir.

"İyi akşamlar," dedi yumuşak bir sesle. "Ben Mac. Ama muhtemelen bunu biliyorsundur. *Senin* adın ne genç kız? Sen hangisisin?"

Hayalet tamamen sessizdi. Mac ona ulaştığında ne olacağını merak ederek bir adım öne çıktı. Doğruca ona doğru yürüyebilir miydi? Ve bu kabalık olur muydu?

Koridorun yarısında, havada asılı duran kadına doğru ilerliyordu ki, kadın aniden ve tamamen ortadan kayboldu.

Bulutlar ayın üzerinden kaydı. Mac dondurucu soğuk ve karanlıkta yalnız, hayal kırıklığına uğramış ve aniden yorgun düşmüştü.

Hızla kendi kanadına döndü, stüdyonun ışıklarını söndürdü ve alt kattaki sıcak ve davetkâr yatak odasına kaçtı. Karısı yataklarında derin bir uykudaydı ve Mac yanına tırmanıp sıcak yuvalarında ona sokulduğunda hiç kıpırdamadı.

"DÜN GECE BİR HAYALET GÖRDÜM," diye açıkladı Mac kahvaltı masasında.

Ian Mackenzie bu açıklamanın, sabah postayla gelen mektup ve fotoğraflardan başını kaldırıp bakmasını gerektirecek kadar ilginç olup olmadığına karar vermek için bir an düşündü. Mac masal anlatmayı severdi ve Ian bunların çoğunu görmezden gelmeyi öğrenmişti.

Uzun masadaki yerine kaykılmış, tabağı yumurta, sosis, jambon ve tereyağı damlayan çöreklerle dolu olan Mac'e baktı. Birkaç damla tereyağı tabağın kenarından süzülerek masa örtüsünün üzerinde mükemmel yuvarlak havuzlar oluşturdu.

Yeğenleri Daniel güldü. "Öyle mi, Mac Amca?"

Mac endişelenmeden, "Evet," diye cevap verdi. "Gözlerimin önünde yok oldu." Daniel'in karısı Violet, yedi yaşındaki kızları Fleur'un köpeklerle çok fazla tost parçası vermiyordu ve öne doğru eğildi

hevesle. "İlginç. Nerede gördünüz?"

"Benim kanadım. Sonra Cam'in kanadına doğru süzüldü ve kayboldu." Mac çöreğin büyük bir kısmını ağzına attı ve gürültüyle çiğnedi.

Ian, Mac'in ne zaman şaka yaptığını ya da ciddi olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu. Hart ve Cameron konuşmalarında açık sözlüydüler -bazen yüksek ama Mac hikâyeler uyduruyor ya da kelimelerle oynuyor, konuşmalarının ortasında kahkahalar patlatıyordu. Ian, konuştuklarının gerçek mi yoksa abartı mı olduğuna karar vermek için Mac'in sakinleşmesini beklemeyi öğrenmişti. Mektubuna geri döndü ve masadaki diğerlerinin bu oyunu oynamasına izin verdi.

Kilmorgan'da kahvaltı, herkesin tadını çıkarması için büfeye konulan yiyeceklerle yapılan gayri resmi bir yemektir. Bazı günler hanımlar kahvaltılarını yataklarında yaparlardı ama çoğu sabah aileyle birlikte yemek yemek için yemek salonuna giderlerdi. Küçük Mackenzie'ler hoş karşılanırdı; henüz belirli bir yaşa ulaşmadıkları için sürgün edilmezlerdi. Dört kardeş bu kararı yıllar önce vermişti.

Ian kahvaltı toplantılarını severdi. Etrafında çeşitli Mackenzie'ler sohbet ederken o mektuplarını ya da gazetelerini okurdu. Beth ve üç çocuğuyla paylaştığı evde kahvaltı samimi ya da gürültülü olabiliyordu, beşi de masanın etrafında tıkış tıkış oturuyordu.

Mac konuşmayı kesip yemeğe başlar başlamaz, Ian'ın kızları Belle ve Megan içeri girip büfede kendilerine yardım ettiler.

Megan önce kendi tabağını doldurdu ve Ian'ın yanına oturdu. Megan artık on üç yaşındaydı ve giderek güzelleşiyordu. Ian onun annesinininkine çok benzeyen gözlerine ve kızıl dokunuşlu parlak kahverengi saçlarına bakarken kendini kaybetti.

Tabağı neredeyse Mac'inki kadar dolu olan Belle, kız kardeşinin diğer tarafına oturdu. Ian onların evde her zamanki yerlerine oturduklarını fark etti; Mac'in herkesin her gün aynı yere oturmasını tercih ettiğini biliyorlardı.

"Günaydın hanımlar," diye gürledi Daniel onlara. "Mac Amca Kilmorgan Kalesi'nin tepesinde bir hayalet görmüş. Aramızda hangi korkunç hayalet dolaşıyor? Klanına seslenen eski bir İskoçyalı mı? Viskisi için böğüren büyük-büyük-büyükbaba Malcolm mu? Birçok isyanımızdan birinde sevgilisinin dönmesini bekleyen bir hanımefendi mi?"

"Baba." Fleur ona başını salladı. Violet gibi o da şüpheliydi. Megan titredi. "Umarım o yalnız kadın değildir."

Belle alay etti. "Hayalet diye bir şey yoktur. Onlar sadece sarhoş ya da deli olan insanlar tarafından görülür." Mac'in sırtışını yakaladı ve yüzü kızardı. "Kastettiğim bu değil.

Sen delisin, Mac Amca. Ya da sarhoş. Ama terebentin yağı ve boyaların bileşenlerinin beynin sarhoşmuş gibi davranmasına neden olabildiği gösterilmiştir. Dün gece çok fazla solumuş olabilirsin."

Mac ona göz kırptı. "Mükemmel bir teori. Çok bilimsel. Seni temin ederim sevgili yeğenim, stüdyomda bol miktarda hava akımı sağlarım ve duman birikmesini önlerim. Gerçekten bir hayalet gördüm. Kilmorgan oldukça perili bir yerdir."

Belle, "Saçmalık," dedi ama Megan yine ürperdi. "Hayaletlerin ve ruhların varlığı kesinlikle kanıtlanmamıştır," diye etti Belle. "Kanıt topladıklarını iddia edenler sahtekârdır. Özür dilerim, Kuzen Violet."

Violet sakince, "Gerek yok tatlım," diye cevap verdi. "Sahtekârlıklar ve aldatmacalar hakkında her şeyi bilirim. Merak etme Megan. Mac amcan her ne gördüyse, o bir hayalet değildi."

Mac kahvaltısının geri kalanını mideye indirmeden önce, "Sen öyle diyorsan," dedi.

Megan gülümsemesine karşılık vermedi, Ian bundan onun güvende olmadığını anladı. Uzandı ve onun elini sıktı.

"Hayalet diye bir şey yok," dedi kesin bir ifadeyle. "Öyle bir şey yok." "Çok doğru," dedi Belle, Megan'ın uzak tarafından.

Belle, toprağı iten bir çiçekten yıldızların ne kadar uzakta olduğuna ve yağmur bulutlarının nasıl oluştuğuna kadar her şey için mantıklı ve bilimsel açıklamalar arıyordu. Meraklı ve hevesli zihni Ian'ın kütüphanesindeki kitapların çoğunu karıştırmış ve kardeşinin öğretmenlerinin onlara öğrettiği her şeyi çabucak özümsemişti.

Ian'ın en büyük oğlu Jamie, kız kardeşlerini geride bırakarak Harrow'a gitmişti ama Ian, Belle'in hızlı zekâsına ayak uydurabilecek başka bir öğretmen tutmaları konusunda ısrar etmişti. Belle üniversiteye gitmeye, doktor olmak için çalışmaya kararlıydı. Ian bunu yapmaması için hiçbir neden görmüyordu -Belle çok zekiydi ve istediği her şeyi yapmasına izin verilmeliydi.

Beth, Ian ve Belle'e bir kadın için eğitimin çok zor olduğunu anlatmaya çalıştı ama Belle sadece kaşlarını çattı ve bunu yapacağını söyledi. Ian yapacağını biliyordu ve bir Mackenzie olarak onu kabul edecek bir üniversite bulmasını sağlamak için tüm gücünü kullanacaktı.

Megan da daha az zeki değildi, ama farklı bir şekilde. Hayal gücü yüksekti, zihninde koca dünyalar kurar ve bunları bebekleriyle ya da köpekleriyle canlandırır. Belle bilimsel dergileri karıştırırken, Megan peri masalları ve uzun romanlar okurdu. Megan ayrıca oldukça

Müzikal, Ian gibi bir müzik parçasını başkalarının bir kez çalmasını dinleyerek öğrenebiliyordu. Ancak Ian'dan farklı olarak Megan müziği hissederek çalabiliyor, çoğu zaman parçanın sonunda hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Megan şefkatliydi; Belle ise hesaba katılması gereken bir güç. Beth ikilinin bu kadar iyi anlaşmasına şaşırdığını ifade etti ama Belle Megan'ın savunucusuydu ve Megan'ın kibarlığı Belle'in sinirli ve sabırsız olduğu zamanlarda onu rahatlatıyordu.

"Bu hayalet muhabbeti de neyin nesi?" Isabella Mackenzie odaya süzüldü, kızıl saçları Ian'ın özel olarak dev bir iğne yastığına benzetmesine neden olan son modaya göre toplanmıştı. Isabella neredeyse her hafta saçını değiştirirdi.

Mac masadan kalktı, ağzını sildi ve karısını dudaklarından öptü. "Birini gördüm. Dün gece üst katta."

"Ne kadar heyecan verici." Isabella büfeden tost ve çay aldı, oturdu ve fincanını dudaklarına götürdü. "Bana her şeyi anlat."

Mac bir kez daha anlatmaya başlayınca Ian mektubuna döndü. Londra'daki bir adama mektup yazmış, fotoğraflarda ve çizimlerde ne olduğuna dair bilgi istemişti - zümrütler ve lapis lazuli ile asılmış, karmaşık bir şekilde işlenmiş altın halkaları olan antika bir kolye. Antik bir Roma kolyesiydi ve bir Roma konsülünün karısının mezarından alındığı iddia ediliyordu. Her nasılsa Norwich'teki bir kilisenin hazinesine girmiş ve kilisenin para toplamaya ihtiyacı olduğunda, kiliseye ait olmadığı ve kötü günler için saklandığı için satmaya karar vermişlerdi.

Kolyeyi Londra'da küçük bir müzeye satmışlardı ama müzenin parası yetmemişti ve kolye de pek ilgi çekmemişti, dev fosil kemikleri müzenin müşterileri için daha ilgi çekiciydi. Müze kolyeyi sessizce Paris'teki bir koleksiyoncuya satmış.

Ian kolyenin Beth'e çok yakışacağına karar vermiş ve Hogmanay hediyesi olarak istemişti.

Ancak bir sorun vardı. Kolye satıştan sonra ortadan kaybolmuştu ve kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Ian, Belle'in kendisine miras bıraktığı kararlılıkla kolyeyi bulmak için yola koyuldu.

Müzedede durduğu sırada parçanın fotoğrafını çeken Londralı bir tanıdığından gelen mektupta, kolyenin nereye gittiğini bilmediğini itiraf ediyordu. Kolyeyi satın alan Fransız ise Paris'teki malikânesine hiç ulaşmadığını iddia ediyordu. Londra ve Paris arasında bir yerde, kolye ortadan kaybolmuştu.

Ian kelimeleri okudu, adamın fotoğraflarını ve kolyenin çizimlerini inceledi ve hiçbir şeyin onu caydıramayacağına karar verdi.

"Mükemmel," dedi Isabella. "Onu yakaladığımızda, gerçek bir hayalet mi yoksa zavallı, uykusuz Mac'e oyun oynayan biri mi olduğunu anlayacağız."

Ian yukarı baktı. "Tuzak mı?"

"Evet, kesinlikle." Isabella'nın yeşil gözleri Ian'a geniş gülümsemesini verirken parlıyordu. "Bir hayaleti yakalamaya gidiyoruz."

"Zavallı şey," dedi Megan, ağzı kulaklarına varıyordu.

"Sadece birileri oynuyor," dedi Belle. ". Onları yakalayacağız ve güzel bir konuşma yapacağız."

"Zavallı şey," diye tekrarladı Megan.

Ian Megan'ın elini tekrar sıktı ve fotoğraflardan birini ona doğru kaydırıldı. "Bunu annen için bulacağım," dedi. "Bana yardım eder misin?"

JENNIFER ASHLEY DE YAZIYOR

Tarihi Romanslar

Mackenzies Serisi

Lord Ian Mackenzie'nin Deliliği

Leydi Isabella'nın Skandal Evliliği

Lord Cameron'Birçok ın Dük'ün

Mükemmel Eşı

Bir Mackenzie Ailesi Noel'i: Mükemmel Hediye

Elliot McBride'ın Baştan

Evcilleşmemiş Mackenzie

Daniel Mackenzie'nin Kötü İşleri

Skandal ve Düşes Uygun Bir

Mürebbiye İçin Kurallar

Çalınan Mackenzie Gelini

Bir Mackenzie Klanı Buluşması

Alec Mackenzie'nin Baştan Çıkarma

Sanatı

Şeytani Lord Will

Bir Düzenbaz Skandal Bir Leydiyle

Tanışıyor Bir Mackenzie Yuletide

(A Mackenzie Clan Christmas kitabında basılmıştır)

Tarihsel Gizemler

Kat Holloway "Merdiven Altı" Viktorya Dönemi Gizemleri

Bir Çorba Dolusu Zehir

Merdiven Altında Ölüm

Merdiven Üstünde Skandal

Kew Gardens'ta Ölüm

Yüzbaşı Lacey Regency Gizem Serisi

(Ashley Gardner olarak yazıyor)

Hanover Meydanı Olayı Bir

Alay Cinayeti

Cam Ev

Sudbury Okulu Cinayetleri Kolye

Olayı

Berkeley Meydanı'nda Bir Ceset

Bir Covent Garden Gizemi

Norfolk'ta Bir Ölüm

Drury Lane'de Bir Kayboluş

Grosvenor Meydanında

Cinayet Thames Nehri

Cinayetleri

İskenderiye Olayı

Carlton House'da Bir Gizem

St. Giles'da Cinayet

Brighton Pavilion'da Ölüm

MACKENZIE SOYAĞACI

Ferdinand Daniel Mackenzie (Old Dan) 1330-1395

Birinci Kilmorgan Dükü

= m. Leydi Margaret Duncannon

|

On dört nesil

|

Daniel William Mackenzie 1685-1746(?)

(9. Kilmorgan Dükü)

= m. Allison MacNab

|

6 oğul

Daniel Duncannon Mackenzie (Duncan) (1710-1746)

William Ferdinand Mackenzie (1714-1746?)

=m. **Josette Oswald**

|

Glenna Oswald (üvey kızı) Duncan

Ian Mackenzie 1748-1836) Abby

Anne Mackenzie (1750-1838)

Magnus Ian Mackenzie (1715-1734) Angus

William Mackenzie (1716-1746)

Alec William Ian Mackenzie (1716-1746?)

=m. Genevieve Millar (ö. 1746)

|

Jenny (Genevieve Allison Mary) Mackenzie (1746-1837)

=m2. **Leydi Celia Fotheringhay**

|

Magnus Edward Mackenzie (1747-1835)

Catherine Mary Mackenzie (1750-1836)

Malcolm Daniel Mackenzie (1720-1802)
(1746'dan itibaren 10. Kilmorgan Dükü)

= m. **Leydi Mary Lennox**

|

Angus Roland Mackenzie 1747-1822 (11.
Kilmorgan Dükü)

= m. Donnag Fleming (**David
Fleming**'in atası)

|

William Ian Mackenzie (The Rake) 1780-1850
(12. Kilmorgan Dükü)

= m. Lady Elizabeth Ross

|

Daniel Mackenzie, 13. Kilmorgan Dükü (1824-1874) (1.
Kilmorgan Dükü, 1855'ten itibaren İngiliz)

= m. Elspeth Cameron (ö. 1864)

|

Hart Mackenzie (d. 1844)

1874'ten itibaren 14. Kilmorgan
Dükü (2. Kilmorgan Dükü, İngiliz)

= m1. Leydi Sarah Graham (ö. 1876)

|

(Hart Graham Mackenzie, ö. 1876)

= m2. **Leydi Eleanor Ramsay**

|

Hart Alec Graham Mackenzie (d. 1885)

Malcolm Ian Mackenzie (d. 1887)

Cameron Mackenzie

= m1. Leydi Elizabeth Cavendish (ö. 1866)

|

Daniel Mackenzie= m. **Violet Devereaux**

|

Cameron Mackenzie= m2. **Ainsley Douglas**

|

Gavina Mackenzie (d. 1883)
Stuart Mackenzie (d. 1885)

"Mac" (Roland Ferdinand) Mackenzie
= **Leydi Isabella Scranton** ile evlendi.

|
Aimee Mackenzie (d. 1879, evlat edinildi 1881)
Eileen Mackenzie (d. 1882)
Robert Mackenzie (d. 1883)

Ian Mackenzie = m. **Beth Ackerley**

|
Jamie Mackenzie (d. 1882)
Isabella Elizabeth Mackenzie (Belle) (d. 1883)
Megan Mackenzie (d. 1885)

Lloyd Fellows = m. **Leydi Louisa Scranton**

|
Elizabeth Fellows (d. 1886)
William Fellows (d. 1888)
Matthew Fellows (d. 1889)

David Fleming = m. **Sophie Tierney**

|
Lucas Fleming (d. 1894)

McBride Ailesi

Patrick McBride = m. Rona McDougal

Sinclair McBride= m.1 Margaret Davies (ö. 1878)

|
Caitriona (d. 1875)
Andrew (d. 1877)

m.2 **Roberta "Bertie" Frasier**

|
Marcus (d. 1886)

Elena (d. 1888)

Elliot McBride = e. **Juliana St. John**

|

Priti McBride (d. 1881)

Gemma (d. 1885)

Patrick (d. 1886)

Ainsley McBride = m.1 John Douglas (ö. 1879)

|

Gavina Douglas (d.)

= m.2 **Lord Cameron Mackenzie**

|

Gavina Mackenzie (d. 1883)

Stuart Mackenzie (d. 1885)

Steven McBride (Yüzbaşı, Ordu)

= m. **Rose Barclay**

(Dowager Duchess of Southdown)

|

Helen Rona (d. 1887)

Not: Kalın harflerle yazılan isimler Mackenzie serisindeki ana karakterleri göstermektedir

YAZAR HAKKINDA

New York Times çok satan ve ödüllü yazar Jennifer Ashley, Jennifer Ashley, Allyson James ve Ashley Gardner adları altında romantizm, şehir fantezisi, gizem ve tarihi kurgu alanlarında 100'den fazla yayımlanmış roman ve novella yazmıştır. Jennifer'ın kitapları bir düzineden fazla dile çevrilmiş ve *Publisher's Weekly* ve *Booklist*'te yıldızlı eleştiriler almıştır. Jennifer yazmadığı zamanlarda müzik çalmaktan (gitar, piyano, flüt), okumaktan, yürüyüş yapmaktan ve oyuncak bebek evi minyatürleri yapmaktan hoşlanıyor.

Jennifer'ın kitapları hakkında daha fazla bilgiye

<http://www.jenniferashley.com> adresinden

ulaşabilirsiniz.

Yeni yayınlarından haberdar olmak için haber bültenine buradan

[katılabilirsiniz: http://eepurl.com/47kLL](http://eepurl.com/47kLL)

Bir Serseri Skandalcı Bir Kadınla Tanışıyor

Mackenzies Kitap 11

Telif Hakkı© 2019 by Jennifer Ashley

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm Hakları Saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

A Mackenzie Yuletide kitabından alıntı Telif hakkı © 2019 Jennifer Ashley

Kapak tasarımı Kim Killion

